

НОРА РОБЪРТС

"...smart, savvy, totally
entertaining. A novel
that sizzles with
romance and suspense"

-Heather Graham Pozzessere

Играй, за да
спечелиш

НОРА РОБЪРТС ИГРАЙ, ЗА ДА СПЕЧЕЛИШ

Превод: Елена Кънчева

chitanka.info

В света на шоубизнеса с неговите бляскави филмови звезди и телевизионни знаменитости се преплитат дарби и амбиции, почести и клюки, суета и дълбоко скрити тайни. Тук всичко е игра на късмет и надежда, в която се печели и губи, страда и тържествува. Мъжете искат да са като него, а жените просто искат него — всички, освен една. Висок, мургав, неимоверно красив, чиито талант си съперничи само със славата му на покорител на женските сърца, Сам Уийвър сякаш има всичко. Ала дали е така? Защо тогава го привлича единствената жена, която не си е загубила ума по него и очевидно не споделя възторга на останалите... Случайната им среща крие изненада и за двамата. Какъв ли ще е краят на тяхната игра?

ПЪРВА ГЛАВА

— Мардж Уайтър, това е вашият шанс да спечелите десет хиляди долара! Готова ли сте?

Мардж Уайтър — четиридесет и осемгодишна учителка от Канзас Сити и баба на две внучета, се размърда притеснено върху стола. Проекторите светеха, барабанът биеше в ситен ритъм и възможността да ѝ прилошее застрашително нарастваше.

— Да, готова съм.

— Късмет, Мардж! Часовникът се включва при първия въпрос в избора от вас плик. Започваме!

Мардж преглътна заседналата в гърлото ѝ буца, потръпна от вълнение и избра номер шест. Шестдесетте секунди започнаха да се топят и напрежението се усилваше, докато тя и нейната известна партньорка напъваха мозъци и мобилизираха знанията си, за да дадат верните отговори. В стремително темпо се редяха такива въпроси като кой е основателят на психоанализата и колко ярда има в една миля, докато в един миг отговорите секнаха и настъпи зловецко мълчание. Кой елемент се съдържа във всички органични вещества?

Мардж пребледня и устните ѝ се разтрепериха. В училище преподаваше английски език, увличаше се малко по история и кино, но науката не беше силната ѝ страна. Отправи умолителен поглед към партньорката си, която се славеше повече с остроумието, отколкото с ума си. Ценните секунди се нижеха. Докато двете се маеха, прозвуча гонгът, оповестяваш края на полагащата се минута. Десетте хиляди долара се изплъзнаха от потните пръсти на Мардж.

В студиото се разнесоха разочарованите възгласи на публиката.

— Съжалявам, Мардж! — Водещият, Джон Джей Джонсън, висок и ослепително изтупан, сложи съчувствено ръка върху рамото ѝ. Гърленият му, богат на интонации глас изразяваше добре премерено съчетание от съжаление и бодрост. — Бяхте толкова близо до победата. Ала с осем правилни отговора прибавяте още осемстотин долара към крайната си сума. Тя е впечатляваща. — Той се усмихна сияйно срещу

камерата. — След кратка пауза ще бъдем отново заедно, за да обобщим спечеленото от Мардж и да ви кажем верния отговор на трудния въпрос.

Последва музика. Джон Джей без усилие запази благата си, доброжелателна усмивка и използва прекъсването от точно деветдесет секунди, за да отиде при хубавата партньорка на Мардж.

— Надут глупак — измърмори Джоана.

Белята беше, че лъскавата му външност и обиграното му държане поддържаха рейтинга на „Пъргав ум“ и тя, като продуцент на шоуто, много добре си даваше сметка за това, както и за необходимостта да търпи Джон Джей като неизбежно зло. Хвърли поглед на часовника, преди да отиде при загубилите състезанието участнички. Самата Джоана също сложи усмивка на лицето си, изказа им съжаленията си, но ги и поздрави за постигнатото. Искаше да ги разсее и успокои, защото все още ѝ бяха нужни за пред камерата.

— На пет включваме — обяви тя и даде знак за аплодисменти и музика.

Прегърнал Мардж и с блестящия си външен вид за три хиляди долара Джон Джей закри предаването.

Представляваха едно голямо щастливо семейство, когато помощник-режисьорът изключи хронометъра.

— Идеално!

Кики Уилсън — именитата партньорка на Мардж и настояща звезда в нашумяла комедия — побъбри още малко с нея по начин, който щеше да кара учителката да си я спомня с топлина през бъдещите години. Когато Кики стана и се приближи до Джон Джей, усмивката ѝ стоеше все така непоклатимо на мястото си.

— Ако още веднъж направиш нещо подобно, ще ти е нужна бърза помощ — процеди тихо.

Съзнавайки прекрасно, че тя имаше предвид бързото му и, така да се каже, ловко движение на ръката му точно преди края на паузата, той се ухили.

— Просто е част от обслужването. А относно предложението ми за едно питие, скъпа...

— Кики!

С плавна крачка, която ни най-малко не изглеждаше забързана или издаваща безпокойство, както беше в действителност, Джоана се

озова редом и отмъкна актрисата настрани.

— Искам отново да ти благодаря, че се съ согласи да участваш в шоуто. Представям си колко дяволски натоварена е сигурно програмата ти.

Спокойният глас и дружелюбно ѝ държане успяха леко да понижат кръвното на Кики.

— За мен беше удоволствие. — Кики взе цигара и я потупа разсеяно върху инкрустираната с цветен емайл табакера. — Шоуто е приятно, динамично. А и Господ е свидетел, че появата пред публика не вреди.

Макар да не пушеше, Джоана винаги носеше у себе си малка златна запалка. Извади я и поднеси на Кики огънче.

— Ти беше чудесна. Надявам се пак да ни гостуваш.

Кики издуха дима и се взря в нея. Разбира си от работата, помисли. Нищо че има пухкав и сладък вид като върху рекламите за шампоан или кисело мляко. Денят беше тежък, ала вечерята, осигурена по време на почивката между снимките, се оказа първокласна, а публиката в студиото щедра на аплодисменти. Във всеки случай, нейният мениджър ѝ беше казал, че „Пъргав ум“ е най-популярното и многообещаващо шоу за годината. Предвид това и факта, че притежаваше ведър характер, Кики се усмихна.

— Непременно. Имаш добър екип с едно очевидно изключение.

На Джоана не ѝ беше нужно да се обръща, за да знае върху кого Кики бе спряла присвятия си поглед. В случая на Джон Джей, отношението към него беше или любов, или ненавист, с малко междинни нюанси.

— Трябва да ти си извиня за някои недоразумения.

— Не се притеснявай. Има твърде много идиоти в нашия бизнес. — Кики пак я огледа. Бива си я, реши, дори с малкото грим, който употребяваше. — Учудва ме само как го понасяш.

Джоана се усмихна.

— Аз съм издръжлива.

Всеки, който я познаваше, би го потвърдил. Джоана Патърсън може и да изглеждаше мека и нежна, но притежаваше силата и бойния дух на амазонка. Година и половина беше работила като роб, тичала, уговаряла и пазарила, за да постави и задържи „Пъргав ум“ в ефир. Не беше начинаеща в развлекателния бизнес, ала това само още по-ясно я

караше да съзнава, че зад кулисите и в заседателните зали все още цареше един мъжки свят.

Това положение щеше някой ден да се промени, но някой ден бе твърде дълъг срок за нея. Тя нямаше търпението да седи и да чака вратите да се откренат. Когато желаше нещо достатъчно силно, сама ги отваряше със замах. Затова държеше лично да урежда някои неща. Развлекателният бизнес не представляваше за нея загадка, нито пък сделките, отстъпките или компромисите. Доколкото крайният продукт беше качествен, останалото нямаше значение.

Наложи ѝ се да преглътне гордостта си и да пожертва някой и друг свой принцип, за да постави на крака творението си и да му даде ход. Така например, не нейното име, а това на баща ѝ се мъдреше важно върху надписите в края на предаването: „Една продукция на Карл У. Патърсън.“

Неговото име шефовете на телевизионната компания познаваха и приемаха, на него се доверяваха. Тъй че Джоана го използва — вярно неохотно, ала затуй пък след това подкара нещата по свой начин.

В момента разклатеният му брак креташе втора година, като се крепеше от само себе си. Джоана познаваше твърде добре и бизнеса, и баща си, за да смята, че така ще продължи дълго.

Затова работеше усилено, оправяше неуредиците, вземаше решения и разрешаваше проблеми, като внимателно предоставяше на други онова, с което не можеше да се справи лично. Успехът или провалът на шоуто не биха я въздигнали или сринали финансово и професионално, но нещо повече от парите и репутацията я свързваха с него. Това бяха мечтите и собственото ѝ самоуважение.

Студиото беше опразнено от публиката. Няколко сценични работници още се мотаеха наоколо, бърбеха или доразчистваха. Минаваше осем вечерта, а за Джоана начеваше четиринадесетият ѝ работен час.

— Бил, при теб ли са всички записи? — попита монтажиста си.

Пет шоу игри бяха направени и записани през деня. Пет комплекта облекло за участващите знаменитости — тя беше против да ги наричат гостуващи звезди. Пет отбивания на Джон Джей в гардеробната, защото той настояваше да се преоблича за всяко шоу от главата до петите, включително и бельото. Изрядните костюми и подобрите в тон вратовръзки, щяха да бъдат изпратени обратно на

шивача в Бевърли Хилс, който им ги предоставяше безплатно в замяна на търговска реклама в края на предаването.

Задълженията на водещия бяха приключили, ала нейните тъкмо започваха. Записите трябваше да бъдат изгледани, редактирани и грижливо напасвани по време. Джоана щеше да надзирава всяка стъпка по време на тези етапи. Трябваше още да прегледа и пощата — писма от зрители, които се надяваха да бъдат избрани за участници в състезанието, от други, които не бяха съгласни с някои отговори. Щеше да седи глава до глава със своя координатор, да проверява факти и да подбира нови въпроси за следващите предавания.

Макар да нямаше възможност лично да разговаря и прецени всеки от кандидатите, щеше да го направи с подобрите от координатора й евентуални участници.

Скандалите по повод шоу игрите през петдесетте години бяха отдавнашно минало, но на никой не му се щеше нещо подобно да се повтори. Нормативният правилник беше строг, указанията и разпоредбите много точни и ясни. Тя си бе създала навика никога да не нарушава и собственото си правило сама да проверява всеки детайл.

Щом одобрените кандидати пристигнеха в студиото за снимките, те биваха отпращани към членовете на екипа, които ги изолираха от навалищата, публиката и бъдещите им партньори. Забавляваха ги, успокояваха ги, буквално ги откъсваха от шоуто, докато не дойдеше редът им за участие.

Въпросите се заключваха в сейф. Само Джоана и нейната лична асистентка знаеха комбинацията.

Освен всичко останало трябваше, разбира се, да се оправя и със знаменитостите. Те искаха да имат любимите си цветя и асортимент от напитки в гримьорната. Някои се оставяха на течението и облекчаваха живота й, ала други й създаваха грижи, само колкото да покажат, че са важни личности. Джоана знаеше и те знаеха, че тя знае, че повечето от тях се появяваха в сутрешните шоу игри не за пари и развлечение, а заради самото показване пред зрителите. Така рекламираха предавания и сериали, популяризираха своите телевизионни канали или просто се хвърляха в надпреварата лицата им да останат по-дълго познати на публиката.

За щастие голяма част от тях действително се забавляваха, щом веднъж топката се търкулнеше. И все пак, повечето искаха да бъдат

ухажвани, глезени и ласкани. Джоана го правеше, доколкото те ѝ помагаха да задържи шоуто в ефир. Беше израснала в лоното на темпераментната и капризна артистична среда, работата ѝ бе свързана с развлекателния бизнес и много малко неща можеха да я учудят.

— Джоана!

Със съжаление отложи временно мечтата за гореща вана и масаж на тръпнещите си ходила.

— Да, Бет? — Пъхна касетите в огромна по размери дамска чанта и се спря да изчака асистентката си. Бетани Лендман беше млада, интелигентна и енергична. А в момента просто кипеше и преливаше. — Само кажи нещо хубаво — додаде Джоана. — И бездруго краката ме съсипват.

— Хубаво е! — Бетани беше ярък контраст на спокойната и съдържана Джоана. Стиснала с две ръце големия бележник, който носеше, тя се завъртя в танцова стъпка. — Хванахме го!

Джоана праметна за всеки случай чантата си през рамо.

— Кого сме хванали и какво ще правим с него?

— Сам Уийвър! — Бет захапа долната си устна и се усмихна. — И се сецам за куп неща, които можем да направим с него.

Това, че Бетани все още бе достатъчно наивна, за да се впечатлява от атлетично тяло и красива външност, я накара самата тя да се почувства стара и отегчена. Нещо повече, накара я да се почувства тъй, сякаш такава се бе родила. Сам Уийвър беше мечтата на всички жени. Джоана съвсем не отричаше таланта му, но отдавна вече бе преминала етапа, когато един прелъстителен поглед и самонадеяна усмивка можеха да ускорят пулса ѝ.

— Я да чуем по-благовидните и приемливи.

— Джоана, нямаш капка романтика в душата си!

— Нямам. Не може ли да обсъдим това ходом, Бетани? Ще ми се да видя дали небето е още на мястото си.

— Нали знаеш, че Сам Уийвър прави първата си поява по телевизията?

— Минисериал — уточни Джоана, отправила се по тесния коридор на студиото.

— Те не го наричат минисериал. Обявиха го като четиричасово киносъбитие.

— Обожавам Холивуд.

Бетани се засмя и премести бележника под мишницата си.

— Както и да е, използвах възможността и се свързах с неговия мениджър. Филмът ще върви по нашия канал.

Джоана отвори външната врата и пое дълбоко дъх. Макар това да беше въздухът на Бърбенк и следователно далеч да не ухаеше на свежест, все пак беше нещо.

— Започвам да схващам великия замисъл.

— Мениджърът беше твърде уклончив, но...

Джоана разкърши рамене, после зарови в чантата за ключовете си.

— Струва ми се, че това „но“ започва да ми харесва.

— Току-що ми се обадиха. Искат той да участва. Трябва да излъчваме шоуто седмицата преди филма, тъй че да може през това време той да го рекламира. — Тя млькна за миг, колкото да даде възможност на Джоана да кимне. — Ако им гарантираме това, те ще го натиснат да се съгласи и го имаме!

— Сам Уийвър... — промърмори Джоана.

Нямаше как да се отрече притегателната му сила. Висок и жилив, добре сложен, красив по един грубоват и суров начин. Това само по себе си не беше зле, ала имаше и още нещо. Малка поддържаща роля в игрален филм отпреди пет или може би шест години го изстреля като трамплин. Оттогава насам името му неизменно красеше афишите. Което правеше още по-вероятна възможността той да се окаже истински трън в петата, ако речеше да работи с него, но пък можеше и да си заслужава. Помисли за милионите телевизионни приемници в цялата страна и за така нужния рейтинг. Определено си заслужаваше да опита.

— Браво, Бетани. Давай да го уредим твърдо.

— Смятай го за уредено! — Бетани стоеше до малкия лъскав „Мерцедес“ на паркинга, докато Джоана се качваше вътре — Ще ме уволниш ли, ако се издъня?

— Естествено — засмя се Джоана и завъртя ключа. — До утре.

Подкара колата като изстрелян куршум. Сам Уийвър, повтори мислено, включи радиото и остави вятъра да разпилява косата ѝ. Не е зле, реши. Съвсем не е зле.

Сам се чувстваше като риба със забита кукичка в устата и усещането никак не му харесваше. Беше се отпуснал в прекомерно мекото кресло в кабинета на своя агент, протегнал напред крака и с болезнена гримаса върху лицето, по което жените тъй си падаха.

— За Бога, Марв! Телевизионна игра? Защо направо не ми кажеш да се облека като банан и да участвам в рекламите?

Марвин Яблонски схрупа захаросания бадем — поредният заместител на цигарите. Признаваше да е на четиридесет и три, което го правеше десет години по-стар от клиента му. Беше спретнат, облечен с вкус и сдържана изисканост, която говореше за богатство и самоувереност. По времето, когато за кабинет му служеше телефонната будка и ръчното куфарче, той се обличаше по същия начин. Беше наясно колко жизненоважна бе илюзията в града, в който живееше. Така, както съзнаваше и важността клиентът да се чувства доволен, докато го манипулираш.

— Знаех си, че е прекалено да очаквам липса на предразсъдъци от твоя страна.

Сам долови леката обида в тона на Марв — бедният, самопожертвувателен агент, който просто опитваше да си върши работата. Само дето Марв далеч не бе беден и никога лично не се бе жертвал. Но номерът минаваше. С нещо като въздишка Сам се изправи и прекоси лъскавия кабинет в Сенчъри Сити.

— Нямах предразсъдъци, когато се съгласих да направя шоу турне.

Мекият му баритон носеше следите на родната Вирджиния, ала репутацията му в Лос Анджелис не беше на провинциален джентълмен. Гледайки го как кръстосва с дълга, уверена крачка, човек би решил, че Сам Уийвър много добре знае накъде се е запътил.

То си е и така, помисли Марв. В противен случай, като опитен и преуспяващ театрален агент, той никога не би се спрял преди шест години на мизерстващия млад актьор. Интуицията, вътрешното усещане, както Марв имаше навика често да казва, бе точно толкова важна, колкото и обилната закуска.

— Рекламата, Сам, е част от бизнеса.

— Да, и аз го правя, доколкото мога. Но чак пък шоу игра? И как отгатването на какво се крие в кутия номер три ще качи стремглаво рейтинга на „Розите“?

— В „Пъргав ум“ няма кутии.

— Слава Богу.

Марв пусна иронията покрай ушите си. Той беше един от малкото в бизнеса, които знаеха, че Сам Уийвър може да бъде манипулиран с думи като „отговорност“ и „задължение“.

— А ще покачи рейтинга, защото милиони телевизори са включени на това половинчасово предаване пет дни в седмицата. Хората обичат игрите, Сам. Харесва им да играят, да гледат и да виждат как някой печели и си тръгва с талон за безплатен обяд. Разполагам с тонове факти и цифри, но нека само да спомена, че повечето от тези телевизионни приемници са във властта на жените. — Появилата се широка и непринудена усмивка размърда акуратните му, леко прошарени мустачки. — Жените, Сам, са тези, които потребяват купищата телевизионна продукция, напомпвана от спонсорите. И компанията, произвеждаща онова газирано безалкохолно питие, която е основен спонсор на „Розите“, също купува рекламно време в „Пъргав ум“. На телевизията ѝ допада това, Сам, нещата да се уреждат вътре в семейството.

— Ясно. — Уийвър пъкна палци в джобовете на джинсите си. — Обаче и двамата знаем, че не съм се съгласил да склуча договор с телевизията, за да направя бум в продажбата на газирани напитки.

Марв се усмихна и прокара ръка през косата си. Новата му прическа беше произведение на изкуството.

— А защо го склучи?

— Ти знаеш защо. Сценарият беше истинско злато. Трябваша ни онези четири часа, за да направим всичко както трябва. Двучасов филм щеше да го окълца до неузнаваемост.

— И ти се възползва от телевизията. — Марв скръсти пръсти, сякаш хлопваше решетката на капан. — А сега телевизията иска да използва теб. Съвсем справедливо е, нали?

„Справедливо“ беше още една дума, към която Сам имаше слабост.

Тя изразяваше разбиранията му, а в случая предопредели изхода на спора. Не каза нищо. Стоеше, взрял се във внушителната гледка на града, разстлал се под прозорците на кабинета. Не бяха минали чак толкова много години, откакто бе на улицата, за да забрави как горещият паваж пари под сандалите и как отчаянието тече в жилите

му. Марв пое риск с него. Пресметнат, ала все пак риск. Сам смяташе, че дълговете трябва да се плащат. Но мразеше да се прави на глупак.

— Не обичам игрите — измърмори, — освен ако аз не определям правилата.

Марв не обърна внимание на телефонното избърмчаване върху бюрото си — това беше една привилегия на важните личности.

— За политика ли говорим, или за шоу?

— Струва ми се, че не се различават особено.

Марв само се усмихна отново.

— Ти си схватливо момче, Сам.

Сам се обърна. Марв и друг път го беше поразявала силата на тези очи. Те бяха една от причините да подпише контракт с един никому неизвестен актьор, когато положението му беше такова, че можеше да откаже и на отдавна признати светила. Тези очи бяха големи, с тежки клепачи, сини. Яркосини, с въздействието на мълния. Напрегнати, както и удълженото тясно лице с твърди устни. Брадата — не толкова с трапчинка, колкото тежко изваяна. От този тип, дето оставя впечатлението, че може да понесе удар. Носът беше леко гърбав, не по рождение. Калифорнийското слънце беше придало на лицето му тъмно бронзов загар и добавило интригуващи леки бръчки. От този тип, дето кара жените да тръпнат, представяйки си какви изживявания са ги вдълбали там. Това лице излъчваше някаква загадъчност, която се харесваше и привличаше женския пол, ала и твърдост, която предизвикваше одобрението на другите мъже. Косата му беше тъмна и оставена достатъчно дълго сама на себе си.

Не беше лице за плакат в стаята на тийнейджърка, а такова, което поражда тайни мечти в женското сърце.

— Имам ли изобщо някакъв избор? — попита Сам.

— Почти никакъв. — Тъй като познаваше добре клиента си, Марв реши, че бе време да разголи истината. — Договорът с телевизионната компания те обвързва с рекламни изяви. Можем да заобиколим тази клауза, но няма да е добре за теб — нито по отношение на сегашната ти работа, нито за в бъдеще.

Сам пет пари не даваше дали ще е добре, или не. Ала филмът за него беше важен.

— И кога?

— Точно след две седмици. Аз ще поема грижа за писменото оформяне. Гледай напред, Сам. Това е само един ден от живота ти.

— М-да.

Един ден, помисли си, едва ли има особено значение. А и не бе лесно да забрави, че преди десетина години би сметнал подобно предложение за участие в телевизионно шоу за истинско чудо и манна небесна.

— Марв... — задържа се той на вратата. — Ако изглеждам като глупак, ще намажа с туткал перуката ти.

Странно е, когато двама души имат работа в една и съща сграда, пътуват често с един и същи асансьор, а пътищата им така и не се пресичат. Сам напоследък рядко изминаваше пътя от Малибу до кабинета на своя агент. Сега, когато кариерата му се намираще във възход, той обикновено бе ангажиран с репетиции, снимки или обсъждане на сценарии. Ако му изпаднеше някоя и друга свободна седмица, не я прекарваше в схватки с уличното движение на Лос Анджелис или затворен между внушителните стени на Сенчъри Сити. Предпочиташе уединението на своето ранчо.

Джоана, от своя страна, всеки ден пътуваше до офиса си в Сенчъри Сити. Не бе взимала отпуск от две години и посвещаваше средно по шестдесет часа седмично на своето шоу. Когато я наричаха работохолик, тя само повдигаше рамене.

Джоана не смяташе работата за болест, а за средство към постигането на дадена цел. Успехът ѝ оправдаваше дългите часове усилен труд. Твърдо беше решила да не дава повод на никой да я обвини, че лежи върху лаврите на Карл Патърсън.

Помещенията, използвани от екипа на „Пъргав ум“, бяха уютни, но малки. Собственият ѝ кабинет беше по размери едва достатъчен, за да не изпитва чувство на клаустрофобия, и поне толкова практичен, колкото да твърди, че представлява работното ѝ място. Пристигаше на минутата в осем и половина, правеше прекъсване за обяд, само ако той включваше делова среща, после работеше без почивка, докато приключеше с набелязаното. Освен почти майчинската си всеотдайност към „Пъргав ум“, имаше още един замисъл, който

държеше в запас. Този път игра на думи — идея, която бе почти напълно изкристализирала и скоро смяташе да предложи на шефовете.

В момента бледорозовото ѝ сако висеше върху облегалката на стола, а носът ѝ бе тикнат сред купчината евентуални въпроси за тазседмичното шоу. Бяха подбрани и оставени върху бюрото от съответния отговорен в екипа ѝ за тази дейност.

— Джоана?

Тя само изсумтя и продължи да чете.

— Хвана ли днешното шоу? — попита след малко.

— Почти цялото.

— Наистина смятам, че трябва да прельстим Хенк Лоуман отново. Звездите от сапунените опери са голяма примамка.

— Като говорим за голяма примамка... — Бетани остави купчина бумажки върху бюрото на Джоана. — Ето го договорот със Сам Уийвър. Навярно ще искаш да го прегледаш, преди да го препратя на агента му.

— Добре. — Джоана подравни листата, после ги придърпа поблизо. — Нека да им изпратим и запис от шоуто.

— Обичайните плодове и сирена за в гримьорната?

— А-ха. Кафемашината поправена ли е?

— Току-що.

— Хубаво. — Погледна по навик часовника си. Беше най-обикновен, с черна кожена каишка. Другият, инкрустиран с диаманти, който секретарката на баща ѝ беше избрала за миналия ѝ рожден ден, си стоеше още в кутийката. — Виж какво, ти иди да обядваш. Аз ще се заема с някои неща тук.

— Джоана, ти пак забравяш да разпределяш работата.

— Напротив, разпределям я на себе си. — Стана и опъна поизмачкалото се сако върху облегалката. Взе дистанционното от бюрото и го насочи към телевизора в другия край на стаята. Картината и звукът премигаха и угаснаха. — Още ли се срещаш с онзи неуспял сценарист?

— При всяка възможност.

Джоана се усмихна и облече сако.

— В такъв случай е по-добре да побързаш. Следобед трябва да обсъдим конкурса за зрителите. Искам да го пуснем следващия месец. — Взе подготвения договор и го пхна заедно с една касета в кожена

папка. — А-а, и ми напомни, моля те, да смърря Джон Джей. Пак е минал за сметка на шоуто каса шампанско.

Бетани възторжено си записа последното с големи букви.

— С удоволствие!

Джоана се подсмихна и отвори вратата.

— Резултатите от подбора на участниците до три часа — продължи да дава нареждания. — Жената на онзи техник... На Ранди, тя е в болница за някаква операция. Прати й цветя. Кой казва, че не разпределям работата? — усмихна се през рамо.

В асансьора продължи да се усмихва мислено. Беше извадила късмет с Бет, макар вече и да предугаждаше времето, когато асистентката й щеше да се издигне в йерархията и щеше да се наложи да се лиши от нея. Умът и талантът рядко се задоволяват да служат на чужди стремежи. Беше й приятно да мисли, че бе доказала тази теория на практика по отношение на себе си. Във всеки случай, разполагайки засега с Бет, както и с останалите членове на своя кадърен млад екип, Джоана беше на път да създаде и укрепи собствена ниша в конкурентния свят на телевизията.

Ако успееше да защити новото си хрумване и да направи за в момента едно пилотно издание, без всякакво съмнение щеше да го прокара и разработи след време. После може би някаква драматична постановка, изпълнена колкото с душевни преживявания, толкова и с екшън. Сюжетът вече се бе оформил, историята се намираше в началния си етап и набираше скорост. В добавка беше решила да направи вечерен вариант на „Пъргав ум“, ориентиран към нова част от зрителската публика. Беше на път да постигне поставената си преди пет години цел да си създаде собствена продуцентска компания.

Докато се качваше, Джоана машинално приглади косата си и си опъна сакото. Знаеше, че външният вид бе не по-малко важен от таланта. Беше доволна, че изглеждаше стегнато и делово.

Асансьорът спря и се отвори. Тя зави по коридора и мина през двукрилата стъклена врата към офисите на Яблонски. Той не беше привърженик на умереността. Огромни карминени вази бяха пълни с разноцветни пера и ветрила. Скулптура, която би трябвало да изобразява човешки торс, блестеше с лъснатия си бронз. Килимът беше чисто бял и Джоана с нейния практичен ум си помисли колко ли дяволски трудно бе поддържането му.

Широки кресла от черна и червена кожа бяха наредени покрай стъклени масички. Различни списания и днешни вестници бяха прилежно сложени на отделни купчинки. Наредбата ѝ подсказа, че Яблонски нямаше нищо против клиентите да го чакат.

Бюрата в приемната следваха темата в червено и черно. Зад едно от тях седеше привлекателна брюнетка. Кацнал в единия край на бюрото и навел се към брюнетката, Джоана видя Сам Уийвър. Реакцията ѝ беше едва забележимо повдигане на веждата.

Не я изненада, че го завари да флиртува. Всъщност, напълно очаквано за него и подобните нему. В края на краищата, собственият ѝ баща беше имал любовна връзка с всяка секретарка, служителка в приемната или асистентка, работили при него.

Той също беше от този тип високи и мургави красавци, помисли си. Все още е. Единствената ѝ истинска изненада при вида на Сам Уийвър беше, че той се оказа от онази рядка порода актьори, които изглеждаха по-добре от плът и кръв, отколкото на екрана.

Сам Уийвър тутакси правеше впечатление.

Тесните джинси му отиваха, отбеляза тя, както и простата памучна риза. Никакви златни дрънкулки, никакъв проблясък на бижута. Не се нуждае от тях, беше заключението ѝ. Мъж, който притежаваше такъв поглед, с какъвто Сам гледаше брюнетката зад бюрото, нямаше нужда от изкуствено привличане на вниманието върху себе си.

— Много е хубава, Глория.

Той се наведе по-близо към снимките, които му показваше момичето. От мястото, където ги наблюдаваше Джоана, изглеждаше тъй, сякаш ѝ шепнеше нежности на ухото.

— Днес навършва шест месеца — усмихна се Глория към фотографията на дъщеричката си, после на него. — Имах късмет, че господин Яблонски ми разреши такъв дълъг отпуск по майчинство, обаче се и радвам отново да съм на работа. Но, ей Богу, тя вече ми липсва.

— Прилича на теб.

Бузите на брюнетката пламнаха от гордост и задоволство.

— Мислите ли?

— Безспорно. Я виж брадичката. — Сам докосна брадичката на Глория. Не говореше само от любезност. Истината беше, че децата

винаги го изпълваха с радост. — Бас държа, че не те оставя да скучаеш.

— Няма да повярвате... — Младата майка навярно щеше надълго и нашироко да заразправя, ако не бе вдигнала поглед и видяла Джоана. Смутено пъкна снимките в чекмеджето. Господин Яблонски беше разбран и великодушен човек, ала едва ли щеше да одобри, ако първият ѝ работен ден минеше целият в показване на бебето. — Добър ден. С какво мога да съм ви полезна?

Наклонила леко глава, Джоана прекоси помещението. Докато вървеше, Сам се извъртя върху бюрото и я загледа. Не че я зяпаше, но почти.

Беше хубава, а той не бе имунизиран срещу красотата, макар и непрекъснато обкръжен от нея. На пръв поглед би могла да бъде взета за една от тълпите стройни и дългокраки калифорнийски блондинки, които обикаляха плажовете и красяха лъскавите плакати. Кожата ѝ беше златиста — не бронзова, а с прекрасен бледозлатист цвят, подчертаващ пепелно русите ѝ коси, които се спускаха пухкаво до раменете. Лицето ѝ бе овално, с класическата форма, придавана му от изразените скули и пълни устни. Очите ѝ, съвсем леко гримирани с бледи розово-виолетови сенки, бяха кристалносини като планинско езеро.

Беше секси. С една приглушена, ненатрапчива примамливост. На женския сексапил Сам също бе свикнал. Ала навярно начинът, по който тя се движеше, начинът, по който ѝ стоеше дългият свободен жакет и вталената права пола, го накараха да му се стори толкова особена. Обувките ѝ бяха с цвета на слонова кост и нисък ток. Забеляза дори тях, както и малките, тесни ходила, на които бяха обути.

Тя дори не го погледна. Остана доволен, защото това му предостави възможност той да я съзерцава и попива с удоволствие вида ѝ, преди да го бе познала и развалила мига.

— Трябва да предам нещо на господин Яблонски.

Дори гласът ѝ е съвършен, помисли Сам. Мек, плавен, може би съвсем леко хладен.

— Ще се радвам да ви услужа — отправи ѝ Глория най-любезната си усмивка.

Джоана отвори ципа на папката и извади договора и касетата. Така и не поглеждаше към Сам, макар да усещаше, че той се бе

вторачил в нея.

— Това е контрактът на Уийвър и запис от „Пъргав ум“.

— О, ами...

Сам я прекъсна своевременно.

— Защо не му ги отнесеш, Глория. Аз ще почакам.

Глория отвори уста, затвори я пак, после се покашля.

— Добре. Само за момент, моля — обърна се към Джоана и се отправи надолу по коридора.

— За шоуто ли работите? — попита той.

— Да. — Тя му се усмихна бегло, с преднамерена липса на интерес. — А вие негов почитател ли сте, господин...

Не го бе познала. За миг Сам остана учуден и се обърка, после долови смешната страна на положението и се усмихна.

— Просто Сам — протегна ръка и я принуди и тя да се представи.

— Джоана — отвърна му тя и прие ръкостискането. Непринуденото му, дружелюбно държане я накара да се почувства дребнава. Тъкмо се канеше да му обясни, когато осъзна, че той още не бе пуснал ръката ѝ. Дланта му беше твърда и силна. Като лицето, като гласа. Тяхното въздействие, именно въздействието им върху нея, станаха причина да продължи преструвката и да обвини него за това. — За господин Яблонски ли работите?

Сам отново се усмихна. Бавна полуусмивка, която предупреждаваше жените да му нямат вяра.

— Може и така да се каже. А вие какво правите в шоуто?

— Малко от това, малко от онова — отговори Джоана достатъчно близо до истината. — Не бих искала да ви задържам.

— Само би ме радвало — отвърна той, но пусна ръката ѝ, защото тя се опита да я издърпа. — Искате ли да обядваме заедно?

Веждата ѝ подскочи нагоре. Преди пет минути се гушеше в брюнетката, а сега кани първата срещната жена на обяд. Типично.

— Извинете, заета съм.

— За колко време?

— Достатъчно дълго.

Джоана хвърли поглед покрай него върху върналата се в приемната Глория.

— Господин Яблонски ще подпише договора и ще го изпрати обратно на госпожица Патърсън до утре следобед.

— Благодаря.

Джоана стисна папката и се обърна да си тръгне. Сам я хвана за ръката и, без да казва нищо, я изчака да се извърне отново и да го погледне.

— Довиждане — рече тогава.

Тя му се усмихна все така безразлично, после се отдалечи. При асансьорите вече се подхилкваше злорадо, без да съзнава, че бе пъхнала в джоба ръката си, която той беше държал.

Сам гледа подире ѝ, докато не зави зад ъгъла.

— Знаеш ли, Глория — каза почти на себе си, — мисля, че в края на краищата тази игра ще ми хареса.

ВТОРА ГЛАВА

В деня на записите Джоана винаги се явяваше в студиото към девет. Не че нямаше вяра в екипа си, напротив. Но просто на себе си доверяваше повече. Освен това миналата седмица бяха станали няколко технически гафа, които повлияха върху сценичното поведение на участниците, пък и на техните партньори, после възникнаха подобни проблеми и в заключителния тур, при състезанието за излъчване на краен победител. Такива дребни неуредици можеха да забавят записа от пет минути до няколко часа. С навика лично да проверява всичко предварително тя просто си спестяваше неприятностите.

Трябваше да бъдат изпробвани светлините на таблото, да се приведат в ред гримьорните, да се достави прясно кафе и сладкиши за бъдещите участници.

По график ги очакваха към един часа, ала Джоана от опит знаеше, че повечето пристигаха значително по-рано, колкото да седят и гризат нервно нокти в студиото. Успокояването им бе едно задължение, което тя охотно възлагаше на други. Знаменитостите, които също трябваше да дойдат в един, се мотаеха и обикаляха наоколо, като пак им оставаше предостатъчно време да се заемат с прическата, грима и облеклото си.

Джон Джей пристигаше в два и започваше да се оплаква от наетите костюми. След това се затваряше в гримьорната, за да се цупи, докато дойдеше неговият ред за гримиране. Когато беше вече пременен, напудрен и напарфюмиран, той се появяваше, готов да засияе пред камерите. Джоана се бе научила да не обръща внимание на артистичните му капризи, поне в по-голямата им част, а останалите да изтърпява. Нямаше спор относно популярността му. Именно на него в голяма степен се дължаха опашките за билети отвън пред студиото на желаещите да участват като публика при записа на шоуто.

Тя отметна задълженията си едно по едно, после провери и тези на другите. Добре свършената работа се бе превърнала през годините

от навик в мания. По обяд погълна нещо, което минаваше за салата от скариди. Снимките щяха да започнат в три и, ако Господ бе милостив, да приключат към осем.

За щастие, на една от партниращите знаменитости не ѝ бе за първи път присъствието в „Пъргав ум“. Актрисата беше участвала поне десетина пъти, както и в множество други телевизионни игри. Така главоболията ставаха с едно по-малко. За Сам Уийвър Джоана не отдели и едничка мисъл дори.

Поне тя така смяташе.

Щом той пристигне, ще го отпрати заедно с антуража му към Бетани, като достави по такъв начин на асистентката си трепетно вълнение, а себе си отърве от Божия дар на жените.

Надяваше се само Сам да се справи с играта. Въпросите бяха предимно забавни, но невинаги лесни. Неведнъж беше изслушвала недоволното мърморене и оплаквания на знаменитостите, че неспособността им да отговорят ги е направила, него или нея, за посмешище. Затова Джоана стриктно следеше въпросите за всяко шоу да са ясни, да съдържат интересни, както и очевидни, факти, но да изискват и известна доза съобразителност.

Нямаше да е нейна грешката, ако се оказеше, че на Сам Уийвър му бе куха главата. Ала все едно, и бездруго му бе нужно само да се усмихне, за да спечели благоразположението и прошката на публиката.

Спомни си как се бе усмихнал насреща ѝ, когато го попита дали работи при Яблонски. Да, това стигаше, за да размекне всяка жена, която го гледа у дома си или тук, в студиото. С изключение на нея самата, разбира се.

— Проверете звънеца. — Тя стоеше в средата на сцената и даваше разпореждания на звукооператорите. По даден от нея знак прозвуча бодрият, жизнерадостен сигнал, с който се оповестяваше правилния отговор. — И сирената. — Разнесе се ниският, равен тон на сигнала за неверен отговор. — Дайте светлина в сектора на заключителния тур. — Кимна доволно, когато прожекторът очерта блестящ кръг върху сцената. — Участниците?

— Подготвят се. — Бетани хвърли поглед към големия бележник в ръцете си. — Имаме счетоводител от Венеция — участник от миналата седмица. Победител в три игри. Първ съперник му е

домакиня от Охайо, която е в града на гости при сестра си. Паникьосана е до побъркване.

— Добре, виж дали можеш да помогнеш на Доти да я успокои. Аз отивам да хвърля за последно един поглед на гримьорните.

Пресмятайки мислено времето, с което разполагаше, Джоана тръгна надолу по коридора. Партньорка в една от двойките беше Марша Тъкет — спокойна и уравновесена, майчински тип, част от актьорския състав на един семеен сериал, вървящ по телевизията вече трета година. Добър контраст на Сам Уийвър, помисли си. След като се увери, че върху масата в дамската гримьорна имаше свежи рози и достатъчно газирана вода, и доволна, че всичко останало бе в пълен ред, Джоана се насочи към следващата стая.

Понеже не смяташе розите подходящи за Сам Уийвър, тя се бе спряла върху красива, пищно разлистена папрат, поставена в единия ъгъл. Изпробва мимоходом лампите над огледалата, оправи възглавничките върху тясното канапе, провери дали бяха чисти и в достатъчно количество хавлиените кърпи. Огледа още веднъж наоколо и не откри нещо, от което би могъл да остане недоволен. Взе разсеяно ментов бонбон от купичката върху плота и го пъкна в устата си. После се обърна.

Той стоеше на вратата.

— Здравейте пак.

Беше се зарекъл да я намери, но не очакваше така бързо да му проработи късметът. Прекрачи прага и пусна небрежно сака си върху близкия стол.

Джоана премести бонбона в единия край на устата си. Гримьорната беше малка, ала преди не ѝ се бе случвало да се чувства тук като хваната в капан.

— Господин Уийвър — протегна ръка с възможно най-любезната си усмивка.

— Сам — поправи я той. — Спомняте ли си?

Пое ръката ѝ и пристъпи напред, достатъчно близо, за да я накара да се почувства неудобно. И двамата знаеха, че не бе просто случайно.

— Разбира се. Всички много се радваме да сте сред нас. Скоро приключваме с приготовленията. Междувременно можете да се

обърнете към мен или някой друг от екипа, ако имате нужда от нещо.
— Тя озадачено хвърли поглед зад него. — Сам ли сте?

— Трябваше ли да доведе някого?

— Не, всъщност.

Къде бяха секретарката му, асистентите, придружителите?
Настоящата любовница?

— Според получените инструкции, всичко, от което имам нужда, са дрехи за пет преобличания. Ежедневни. Тези стават ли като начало?

Джоана закова поглед в широката отворена яка и свободните светлобежови панталони, сякаш това имаше някакво значение.

— Добри са.

Тя през цялото време е знаела кой съм, мислеше Сам. Това не го подразни особено, само събуди любопитството му. А и в момента неговото присъствие я притесняваше. Усещаше се неловкостта ѝ. Ето още нещо, върху което можеше да се поразсъждава. Невинаги целта бе да накараш една жена да се чувства удобно. Той посегна и също си взе бонбон, после се облегна на плота. Това движение го приближи още повече до нея. Червилото ѝ се е изтрило, отбеляза. Така пухкавите ѝ устни му се сториха изключително привлекателни.

— Изгледах записа, който ми изпратихте.

— Добре. Ще ви е по-лесно, ако сте запознат с общия стил. Настанявайте се. — Джоана говореше бързо, но не припряно. Страшно ѝ се искаше обаче да се махне оттук, и то веднага. Беше нещо като инстинкт. — Човек от екипа ще ви предупреди за началото.

— Освен това прочетох надписите в края. — Сам безцеремонно ѝ препречи пътя към вратата. — Забелязах, че Джоана Патърсън е изпълнителен продуцент. Това сте вие, нали?

— Да. — По дяволите, караше я да нервничи. Не си спомняше кога за последен път някой бе успял да я изкара от равновесие. Хладнокръвна, спокойна, напълно владееща се. Всеки, който я познаваше, би я описал по този начин. Тя нарочно погледна часовника си. — Извинете, че не мога да остана и да си поприказвам с вас, ала имаме график.

Той не помръдна.

— Повечето продуценти не си правят труда да връчват лично договорите.

Джоана се усмихна, но Сам съзря под привидната ѝ любезност ледена студенина и това силно го учуди.

— Аз не съм като повечето.

— Не бих го оспорил.

Вече беше нещо повече от привличане, тя се превръщаше за него в загадка, в ребус, който трябваше да бъде решен. Беше успявал да устои на множество жени, ала никога не бе в състояние да устои пред тайнствеността.

— Понеже с обяда нищо не стана миналия път, какво ще кажете да вечеряме заедно?

— Извинете, но съм...

— Заета. Да, вече го споменахте. — Той наклони съвсем леко глава, сякаш за да я види под друг ъгъл. Въпросът не беше само в това, че бе свикнал жените да не му се опъват, а че Джоана изглеждаше твърдо решена да го разкара, и то не особено тактично. — Не носите халка.

— Наблюдателен сте.

— Ангажирана ли сте?

— С какво?

Сам се разсмя. Самомнението му не бе чак толкова надутото, че да не приема отказ. Просто предпочиташе наистина да съществуват причини.

— Какъв е проблемът, Джоана? Да не би да не ви е харесал последният ми филм?

— Извинете, пропуснах го — излъга тя с усмивка. — А сега, ако ме извините, трябва да се погрижа за предаването.

Той все така стоеше до вратата, но този път Джоана решително мина край него. И въпреки него. Усещането я порази — колкото неочаквано, толкова и разтърсващо.

Ядосана, тя продължи да върви.

Заинтригуван, Сам продължи да гледа след нея.

Джоана нямаше как да не признае, че Уийвър бе професионалист. По средата на първия запис той съвсем непринудено и много умело вмъкна реклама за новия си минисериал „Няма рози за Сара“. Направи го така изкусно, че тя вече се виждаше да включва телевизора в съответния час. Спонсорите и телевизионните му шефове щяха да са доволни. Освен това беше успял да очарова партньорката си — майка

на две деца от щата Колумбия, която излезе на сцената така притеснена, че гласът ѝ трепереше и бе изтънял от напрежение. Сам дори съумя да даде правилни отговори на няколко въпроса.

Трудно беше да не остане впечатлена, макар усърдно да се противопоставяше. Щом прожекторите се включваха и камерите забръмчаваха, той се превръщаше в олицетворение на тази не лесно определяема и твърде често нехайно използвана дума „звезда“. Позите, маниерниченето и бляскаво озъбените усмивки на Джон Джей отидоха на втори план.

Не всички се държат просто и естествено пред присъстваща на живо публика. Ала на Уийвър му се удаваше. Джоана отбеляза, че той не само можеше да поднесе необходимото въодушевление и да създаде настроение, когато камерите работеха, но и по време на почивките играеше пред публиката в студиото, като се шегуваше със съперниците си и отвърщаше находчиво на подхвърляни му от време на време въпроси.

Сега например изглеждаше искрено зарадван, когато партньорката му спечели петстотин долара в скоростния тур.

Дори и това да бе само една благовидна поза, Джоана не можеше да го вини. Пет стотарки означаваха много за майката на две деца. А пък за нея самата не бе маловажно присъствието в шоуто ѝ на известен покорител на женски сърца.

— Положението тук вече е много напечено, народе — застана пред камерата Джон Джей. — Един последен въпрос ще определи днешния победител, който отива на финалния кръг, където ще пробва късмета си за спечелването на десет хиляди долара. Пригответе се. Поставете ръце на бутоните. Така-а... — Той изчака, за да се усили напрежението, после изтегли лист от тестето върху катедрата пред него. — И този последен въпрос на състезанието е... Кой е създателят на Мечо Пух?

Пръстът на Сам бързо се озова върху бутона. Жената от щата Колумбия го погледна умолително. Джон Джей призова към тишина.

— А. А. Милн!

— Дами и господа, ето я и нашата нова победителка!

Разнесоха се буйни одобрителни възгласи, партньорката на Сам се увеси на врата му, а той улови удивения поглед на Джоана. Не бе трудно да прочете мислите ѝ и да стигне до извода, че не го бе смятала

за човек, който ще вземе да чете и помни приказки, особено класически детски книжки.

Джон Джей си взе официално довиждане със счетоводителя от Венеция и последва прекъсване за реклама. На Сам му се наложи едва ли не на ръце да отнесе партньорката си на мястото, където щеше да се разиграе финалният кръг. После се настани в своя стол до нея и погледна Джоана.

— Как се справям?

— Включваме след шестдесет секунди — отвърна тя, ала гласът ѝ този път прозвуча по-дружелюбно. Беше забелязала, че той държеше ръката на партньорката си за успокоение.

Минутата изтече и след това Джон Джей успя да изнерви жената двойно повече, докато разясняваше какви са правилата и възможностите. Часовникът започна да отчита времето при първия въпрос. Според Сам изобщо не бяха трудни. Изглеждаха такива заради напрегнатата атмосфера. Той самият също ѝ бе подвластен. Искрено желаше жената да спечели. Когато тя млъкваше и почваше да се мае, Сам изключваше от съзнанието си прожекторите и камерите, както правеше при някоя важна сцена по време на снимки. Съгласно правилата, имаше право да отговори само два пъти вместо нея. Веднъж вече го беше направил, след като жената стисна като в менгеме ръката му.

Оставаха още десет секунди и Джон Джей с подходяща доза възбуждане в гласа обяви последния въпрос.

— В коя битка Наполеон е претърпял окончателно поражение?

Тя знаеше. Естествено, че знаеше. Единственият проблем беше думичката да изскочи. Сам се приведе леко напред в невероятно неудобния въртящ се стол и само дето не изтегли думата от езика ѝ.

— Ватерло! — викна жената, изпреварвайки сирената само с части от секундата.

Над главите им светна яркочервен надпис **\$ 10 000**. Партньорката му изврепя, целуна го силно по устата, после отново изпищя. Докато вървяха рекламите, той стоеше над нея, накарал я да наведе ниско глава между коленете и да диша дълбоко.

— Госпожо Кук? — приклепна редом Джоана и взе да мери пулса ѝ. Не за първи път участник в състезанието реагираше тъй бурно. — Добре ли се чувствате?

— Спечелих... Спечелих десет хиляди долара...

— Честито. — Джоана повдигна главата на жената, за да се увери, че бе дошла на себе си. — Сега ще направим петнадесетминутна почивка. Искате ли да полегнете?

— Не. — Цветът на госпожа Кук постепенно се връщаше. — Извинете, нищо ми няма.

— Защо не отидете с Бет да ви даде малко вода?

— Да, ще отида, но наистина съм добре. — Твърде възбудена, за да се чувства неловко, госпожа Кук успя да се изправи, подкрепяна за едната ръка от Джоана и Сам от другата страна. — Просто никога нищо не съм печелила досега. Мъжът ми дори и не дойде. Отведе децата на плажа.

— Имате чудесна изненада за него — рече успокоително Джоана и продължи да я води. — Съвземете се малко и вече може да мислите как да похарчите парите.

— Десет хиляди долара... — отрони госпожа Кук, оставила се в ръцете на Бетани.

— Често ли ви се случват такива участници? — попита Сам.

— Не липсват. Веднъж се наложи да спрем записа, защото един строителен работник се изхлузи от стола си по време на скоростния рунд. — Джоана откъсна поглед от двете жени, убедила се, че Бетани бе овладяла положението. — Благодаря ви. Реагирахте бързо.

— Няма проблеми. Притежавам известен опит.

Тя си представи как жените припадат в нозете му.

— Положително. В гримьорната ще ви донесат разхладителни напитки и плодове. Тъй като госпожа Кук явно вече се оправя, след десет минути продължаваме снимките.

Той я хвана за ръката, преди да се бе отдалечила.

— Щом не е заради последния ми филм, то какво тогава?

— Кое какво?

— Всички тези стрелички, с които се целите в мен. Някакъв проблем ли ви създавам?

— Не, разбира се. Ние сме много трогнати, че сте тук.

— Не „ние“. Лично вие.

— Аз лично съм трогната, че сте тук — поправи се Джоана, като й се щеше да не му става навик да виси едва ли не връз главата й. Заради ниските токове очите й стигаха на нивото на устата му.

Гледката, както откри, не беше от най-способстващите душевното равновесие. — Днешното състезание, както и вашият филм, ще бъдат излъчени в седмицата преди празниците. Какво по-хубаво?

— Един приятелски разговор по време на вечеря.

— Настоятелен сте, господин Уийвър.

— В недоумение съм, госпожице Патърсън.

Устните ѝ трепнаха. Имаше нещо много приятно в начина, по който произнесе леко провлечено името ѝ.

— Един обикновен отказ не би трябвало да озадачава човек, който тъй очевидно мисли добре с главата си. — Тя демонстративно погледна часовника си. — Мина половината от почивката. Не е зле да се преоблечете.

Тъй като нещата вървяха гладко, успяха преди прекъсването за вечеря да запишат три предавания. Джоана започна да си мечтае как ще свършат навреме. От суеверие не го казваше на глас. Вечерната трапеза не беше изтънчена, ала затова пък обилна. Тя не смяташе, че трябва да се пести от такива дреболии като храната. Искаше знаменитостите да са доволни, а останалите участници да се чувстват приятно и непринудено.

По време на почивката не седна, а грабна една чиния, сложи в нея няколко хапки и гледаше да е на разположение, ако се наложи. Публиката беше опразнила студиото. За последните два записа щяха да пуснат нови притежатели на билети. Задължение на Джоана беше да предотвратява възникването на кризисни ситуации или бързото им уреждане, да поддържа работния дух на ниво и да следи дали Джон Джей няма да направи предложение на някоя от дамите, участващи в шоуто.

С първото наум Джоана държеше под око новата състезателка — млада жена от Ориндж Каунти, която се оказа бременна в шестия месец.

— Проблем ли има?

Беше забравила за другата необходимост — да избягва Сам Уийвър. Като си напомни, че една от задачите ѝ бе именитите гости да останат доволни, тя се извърна вежливо към него.

— Не, защо?

— Не се отпускате нито за миг, нали? — Без да дочака отговор, той си взе тънко резенче морков от чинията ѝ. — Забелязах, че наблюдавате Одри като ястреб.

Не я изненада фактът, че Уийвър вече знаеше името на бъдещата млада майка.

— Просто съм предпазлива. — Джоана също сложи хапка в устата си, после му се усмихна. Какво пък, в края на краищата, денят беше почти минал. — По време на едно от първите ни предавания бременна участничка получи родилни болки в заключителния кръг за голямата печалба. Подобно събитие не се забравя лесно.

— И какво роди? — полюбопитства Сам.

Тя вдигна поглед. Усмивката ѝ стана по-широка. Случаят беше един от най-забавните ѝ спомени.

— Момче. Откараха я в болницата, а тук настъпи лудо залагане. — Джоана дояде хапката си. — Аз спечелих.

Значи обича да се обзалага, рече си той. Трябва да го има предвид.

— За Одри няма защо да се безпокоите. Терминът ѝ е чак в средата на август. — Улови удивения ѝ поглед и поясни: — Просто я попитах. А сега мога ли и на вас да задам един въпрос? Професионален — добави, почувствал как тя вътрешно се стегна.

— Разбира се.

— Колко пъти ви е идвало да удушите Джон Джей?

Джоана се разсмя и не си направи труда да възрази, когато Сам отмъкна парче сирене от чинията ѝ.

— Твърде често, в интерес на истината. Но той всъщност не е злонравен. Мисли се за неотразим.

— Каза ми, че вие двамата сте... В топли отношения.

— Сериозно? — Тя погледна бегло по посока на водещия. Този хладно надменен поглед бе толкова естествен и присъщ ѝ, че Сам се ухили. — Явно е голям оптимист.

Беше му приятно да го чуе. Много приятно.

— Е, какво пък, върши си работата. Съумява някак да налучка верния тон между този на непринуден веселяк и отец изповедник.

Да разграничава личното си мнение от служебното беше стар навик на Джоана. На първо и последно място за нея стоеше единствено бизнесът.

— Честно казано, извадихме късмет с него. Преди около пет години беше водещ на едно друго шоу, тъй че е не само познат на зрителите, ами и доста харесван.

— Ще го ядете ли този сандвич?

Без да отвърне на въпроса, тя отчупи половината от студеното телешко и му го подаде.

— Дотук как ви се струва, занимателно ли е?

— Повече, отколкото очаквах. — Той отхапа залък. Значи Джоана си падаше по лютата горчица. Сам също беше любител на подправките, дори в по-голяма степен, отколкото на самата храна. — Ще се обидите ли, ако ви кажа, че малко се дърпах да участвам във вашето предаване?

— Няма нищо. Аз първа съм готова да призная, че шоуто не е Шекспирова постановка, ала и то си има своето предназначение. — Тя се облегна на стената, загледана как един лакомник от екипа препълва за пореден път чинията си. — Кое ви харесва например?

Той избегна очевидния отговор — теб самата. Но отговора, който даде, беше също толкова искрен.

— Достави ми удоволствие да виждам как тези хора печелят. Е, най-много, разбира се, ми легна на сърцето госпожа Кук. Защо се занимавате именно с това?

Джоана избегна няколко възможни отговора. Този, на който се спря, беше достатъчно верен.

— Допада ми.

Сам ѝ подаде своята чаша газирана вода с резени лимон и тя я взе, без да се замисля. Беше спокойна относно останалата част на деня и, макар да не си даваше сметка, чувстваше се приятно в компанията му.

— Колебаех се дали да го отбележа, ала ми изглежда като да вечеряме заедно в крайна сметка.

Джоана вдигна глава. Изглежда го бавно, преценяващо. Едновременно се замисли и за своето отношение към него. По-скоро за въздействието му върху нея. Ако миналото ѝ беше различно, ако имаше други спомени и по-малко разочарования, навярно би се почувствала поласкана. Нещо повече, би се поддавала на изкушението. Той имаше привычката да я гледа така, сякаш бяха сами, сякаш, ако се намираха сред стотици други хора, би съзрял нея и единствено нея.

Отработен номер, рече си, като сама не одобри собствената си злъчност.

— Ето колко лесно разрешихме проблема — връчи му обратно чашата.

— Така е. Ще ни е от помощ следващия път.

Тя даде знак на екипа за разчистване на сцената.

— Не ми се ще да ви припирам, но след петнадесет минути отново започваме запис.

— Никога не съм си пропускал реда. — Сам помръдна съвсем леко, колкото да ѝ попречи да мине край него.

Умело владее движенията си, помисли Джоана. Много спокойни, много плавни.

— Останах с впечатлението, че обичате игрите, Джоана.

Имаше предизвикателство в гласа му. Тя го долови и се хвана на въдицата. Макар тонът ѝ отново да охладня, външно остана невъзмутима и спокойно издържа погледа му.

— Зависи от наградата.

— Добре, какво ще кажете за това — ако спечеля следващите два тура, вечеряте с мен. Аз избирам времето и мястото.

— Не обичам подобни облози.

— Не съм свършил. Ако загубя, ще участвам в шоуто през следващите шест месеца. Без хонорар.

Доволен от себе си забеляза, че това привлече вниманието ѝ. Правилно бе преценил пълната ѝ от даденост на работата и слабостта ѝ към предизвикателствата.

— Шест месеца... — повтори Джоана, като го гледаше изпитателно и от своя страна преценяваше дали може да му се вярва. Ни най-малко, реши, що се отнася до много неща. Ала пък не ѝ приличаше на човек, който би се измъкнал от плащането на загубен бас.

— Става ли? — попита той с преднамерено борбен тон и протегна ръка.

Залогът бе прекалено добър, за да го отхвърли. Очите му бяха прекалено насмешливи, за да откаже.

— Става! — удари тя длан в неговата и бързо я отдръпна. — Десет минути, господин Уийвър.

Когато Сам и съотборничката му спечелиха първата игра, Джоана я загриза много неприятно чувство. Беше пристъпила собственото си твърдо правило да не застава на ничия страна по време на състезанието. Нищо, че никой не можеше да прочете мислите ѝ в момента. Важното е, че тя ги знаеше, а всякакви предпочитания и предубеждения бяха крайно непрофесионална проява. Едва ли някога си бе представяла, че щеше да държи на нечие поражение в играта. А сега го правеше.

Това е, защото искаше да се сдобие със Сам Уийвър за шоуто си през следващите шест месеца, убеждаваше се сама, докато вървеше последният за деня запис. Продуцентът в нея, не жената, се беше хванал на баса. Нелепо бе да се мисли, че я бе страх или пък че ѝ бе неловко да отиде на вечеря с него. Само една малка досада, нещо като глътка горчиво лекарство.

Но застанала зад втора камера, Джоана започна вътрешно да ликува, когато другият отбор надделя и поведе.

Той с нищо не промени държането си. Беше способен и твърде опитен актьор, за да нервничи пред камерата, ала го беше яд. Ей тъй, заради принципа, казваше си. Това бе единствената причина така силно да жадува успеха. За да накара Джоана да си плати. И дума не можеше да става, че му бе завъртяла главата. Нито бе вчерашен, нито бе в този град от скоро, за да хлътне по една жена само защото бе хубава. И високомерна, добави глас вътре в него. И опака, и твърдоглава. И дяволски съблазнителна.

Не беше хлътнал. Просто мразеше да губи.

Към началото на последния тур двата отбора вървяха рамо до рамо. Публиката в студиото беше буйна и шумна, състезателите — напрегнати като пружина. Стомахът на Джоана се бе стегнал на възел. Когато Сам ѝ намигна по време на рекламите, тя само дето не му се озъби.

Лидерството в борбата се менеше непрекъснато. Водеше ту едната двойка, ту другата. Като професионалист Джоана знаеше, че когато шоуто бъдеше излъчено в ефир, напрежението само щеше да подклажда интереса на телевизионната публика. Това, в крайна сметка, бе и същността на занятието.

При последния въпрос за името на един филм тя затаи дъх. Сам бързо натисна бутона, но неговата партньорка беше още по-бърза. Той

едва не изруга. Бъдещата майка от Ориндж Каунти държеше не само своята съдба в ръцете си.

— „Предай се, Дороти!“ — извика тя.

Под светлината на прожекторите Сам хвана лицето ѝ в шепи и я целуна. Силно. Одри с месеци щеше да усеща само вкуса на тази целувка. Той я прегърна и двамата се отправиха към кръга на победителите. Сам я настани, после отиде при Джоана и се наведе над ухото ѝ.

— Събота вечер, в седем. Ще ви взема.

Тя само кимна. Трудно е да говориш, когато стискаш зъби.

Джоана си изнамери няколко жизнено неотложни задачи, които да свърши след приключване на снимките. Не отиде, както винаги правеше, лично да благодари на гостуващите звезди. Предостави го на Бетани. Покри се за цели тридесет минути, за да е сигурна, че Сам Уийвър се е махнал от главата ѝ в буквалния и преносен смисъл. До събота.

Не изпитваше онова настроение за добре свършена работа, което обикновено ѝ носеше края на деня. Захвана се да направи списък на множество дреболии, с които да се заеме на следващия ден, и които щяха да я държат заета от самото ѝ събуждане сутринта чак докато допълзи обратно вкъщи. Работа и само работа, каза си и счупи върха на молива.

— Всички са доволни и щастливи — оповести Бетани. — Неизползваните въпроси са заключени в сейфа. Неучаствалите кандидати имат готовност и желание да дойдат пак следващата седмица. Ето ти и записите. — Тя връчи на Джоана касетите. — Днес шоуто се получи страхотно. Особено последното. Дори техниците се бяха зазяпали. А знаеш колко им е писнало. Сам им допадна. — Бетани отметна кичур коса. — Все пак е хубаво да разбереш, че освен прелести и сексапил той притежава и някакъв ум. — Джоана изсумтя и пусна записите във всеобемната си чанта. Бетани наклони глава. — Мислех да те попитам дали не искаш да вземеш останалите плодове за вкъщи, ала като те гледам, по-скоро би заръфала някого жив.

— Денят беше тежък.

— А-ха — съгласи се Бет.

Само че тя познаваше шефката си. Междувременно Джоана беше извадила опаковка с хапове и глътнала две таблетки. Сигурен признак, че нещо я гризеше и не бе наред.

— Искаш ли да пийнем по едно питие и да поговорим? — попита я.

Джоана никога и с никого не споделяше. Просто в живота ѝ нямаше такива хора, пред които би могла да разкрие душата си. Но Бетани беше друго нещо. Познаваше я добре. Асистентката ѝ беше млада, буйна, ала заслужила доверието ѝ. За Джоана тя беше всъщност единственият приятел, най-близо до поговорката, че в нужда се познава.

— Питието ще го пропусна, но какво ще кажеш да ме изпратиш до колата?

— Разбира се.

Слънцето още не беше залязло. Това като че ѝ вдъхна вяра и спокойна увереност, след като бе прекарала целия ден на закрито. Ще махне гюрука, помисли си, и ще кара бързо през Бевърли Хилс за към къщи. Бързо и може би малко безразсъдно. Имаше склонност към безразсъдството, която обикновено успяваше да контролира. Навярно я бе наследила от баща си. Тази вечер обаче известна доза безразсъдство със сигурност щеше да ѝ дойде добре.

— Какво ти е мнението за Сам Уийвър?

Бетани изви вежда.

— Преди или след като спряха да ми текат лигите?

— След.

— Хареса ми — отвърна тя просто. — Не очакваше да го посрещнем с фанфари и червена пътечка, не гледаше отвисоко и не се дуеше, не се присмиваше на участниците, сложил ръка пред устата си.

— Всички тези добродетели започват с „не“ — изтъкна Джоана.

— Така. Хареса ми, значи, как се шегува, начина, по който дава автографи, сякаш му е приятно, а не като че върши услуга. — Бетани не добави, че и тя самата му поиска. — Държеше се като личност, без да натрапва на всички усещането, че тази личност се пише с главни букви.

— Интересна мисъл — измърмори Джоана. — Още ли си пазиш онази тетрадка със списъка на нашите знаменитости?

Бет се изчерви. Макар да беше в бизнеса, това не ѝ пречеше да бъде почитателка на кинозвездите.

— А-ха. Сам получи пет точки.

Джоана изкриви устни. Асистентката ѝ му беше дала най-високата си оценка.

— Това, доколкото разбирам, трябва да ми подейства утешително. В събота ще вечерям с него.

Бетани зяпна и се ококори.

— Мале!

— Информацията е поверителна.

— Разбрано. — На думата ѝ можеше да се вярва. — Виж, известно ми е, че си израснала в тази среда и Кари Грант сигурно те е люлял на коленете си, ала не чувстваш ли все пак някакъв гъдел?

— Чувствам яд — заяви троснато Джоана и отвори вратата на колата. — Не си падам по актьори.

— Това е много общо казано.

— Е, добре, не си падам по синеоки дългурести актьори с провлечен говор.

— Ти не си редовна. Ама хич не си в ред. Искаш ли аз да те заместя?

Джоана се подсмихна кисело и влезе в колата.

— Не. Мога да се оправя със Сам Уийвър.

— Блазе ти. Слушай, не че си пъхам носа или нещо подобно...

— Но?

— Ще запомниш подробностите, нали? Искан ми се някой ден да напиша книга или нещо от сорта.

— Заминавай си вкъщи, Бетани.

Двигателят оживя при завъртането на ключа. Да, определено тази вечер имаше желание да усети мощ и скорост.

— Добре. Само ми кажи после дали той винаги мирише така хубаво. Това ще ме поддържа в живота.

Джоана поклати глава и подкара. Моторът силно изръмжа. Само това ѝ беше днес грижата — да забележи как мирише Сам Уийвър.

Като мъж, подсказа ѝ паметта. Той мирише съвсем като мъж.

ТРЕТА ГЛАВА

Ставаше дума само за някаква си вечеря. Нямахте от какво да се притеснява. А и защо трябваше да се ядосва чак толкова? Нищо повече от един малък досаден ангажимент. Щяха да отидат, без съмнение, в някой от изисканите ресторанти на Лос Анджелис, където Сам да види себеподобни и той да бъде видян. Между гъшия пастет и шоколадовия крем щеше да кима за поздрав и да обменя по някоя реплика с други лъскави типове, посещаващи този род заведения.

Месарници, наричаше втората ѝ майка такива места. Не заради менюто, естествено, а поради излаганата там плът. Дарлийн беше една от най-откровените и най-малко обичаните от всички спътнички на баща ѝ.

Ако решеше да си затвори очите, би могла да го сметне за делова вечеря. Какво ѝ пречеше? Би могла да я изтърпи, както търпеше и много други, защото бяха част от играта, която всеки, поискал да остане в бизнеса, се научаваше да играе. А след като ставаше дума за бизнес, тя щеше да е обаятелна и приказлива, дори мила, докато всичко свършеше и с това целият епизод останеше в миналото.

Не харесваше напористите мъже.

Не харесваше прочутите мъже.

Не харесваше Сам Уийвър.

Така беше преди да пристигнат цветята.

Джоана прекара съботния предобед в градината и с плахата надежда, че Сам Уийвър няма да открие адреса ѝ. Нито ѝ се беше обаждал да я попита къде живее, нито да потвърди уговорката. Очакването той да постъпи именно така я държа на тръни и без настроение цяла седмица. Още един грях, който прибави към сметката му.

Винаги, когато се занимаваше с някаква работа извън къщата, тя взимаше със себе си безжичния телефон, защото бизнесът не признаваше почивни дни и все нещо можеше да изскочи ненадейно. Днес обаче се престори, че е забравила този си навик и прекара една

топла и приятна сутрин на открито, прекопавайки цветните лехи в градината.

Тази дейност беше за нея една отмора, едно удоволствие, дори граничеше донякъде с пристрастеност. Джоана сама садеше цветята, тореше ги и се грижеше за тях. Те ѝ се отплащаха, като се възраждаха и цъфтяха отново година след година. Този неспирен кръговрат ѝ действаше успокояващо. Както и други неща в нейния живот, те бяха дело на собствените ѝ ръце. Каквито и успехи да жънеше, каквито и провали да я сполетяваха, те си бяха само нейни.

Цветята я съпровождаха дълго. Което рядко се случваше с хората в живота ѝ.

Джинсите ѝ бяха омърляни на коленете, ръцете също изцапани с пръст, когато отпред спря камионетката за доставки. Тя се изправи и заслони с ръка очи.

— Госпожица Патърсън?

— Да.

Разносвачът я пресрещна по средата на пътя през моравата.

— Подпишете тук, моля.

Подаде ѝ първо тефтера, после дълга бяла кутия, завързана с червена копринена панделка и с емблемата на цветарския магазин върху капака.

— Хубава градинка имате тук — забеляза мъжът на тръгване, докосна шапката си и се отправи обратно.

Джоана обожаваше цветята. Без да има търпение да влезе и да се измие, отвори кутията. Бяха рози. Не дузина червени или две дузини розови, а дългостеблени екземпляри от всички цветове, които някога бе виждала, като се почне от най-чисто бяло до наситено тъмночервено с всевъзможни нюанси на розовото и жълтото помежду им. Очарована, тя сведе лице да вдиша уханието им.

Опияняващо. Розите винаги ѝ се бяха стрували омайни, главозамайващи, безсрамно чувствени.

Не беше рожденият ѝ ден. Във всеки случай, нито баща ѝ, още по-малко секретарката му, имаха достатъчно въображение, за да измислят такъв мил, невероятен подарък. Не се стърпя и както беше с кални ръце, разгърна поставената в кутията картичка. „Не зная кой е любимият ви цвят. Засега. Сам.“

Постара се да не остане чак толкова впечатлена. На някои хора красивите жестове се удаваха твърде лесно. Достатъчно бе само да нареди нехайно на някой от асистентите си да ги поръча и изпрати. Колко добре ѝ беше известно това. Значи все пак я беше открил, каза си. В такъв случай уговорката очевидно оставаше в сила. Джоана също щеше да удържи на думата си и скоро нещата щяха да приключат.

Опита се, наистина се опита да ги остави настрана, да не им обръща внимание и пак да се заеме с цветята, които сама бе посадила. Но не можеше просто ей така да зареже такава красота, да потъпче собствената си радост и удоволствие. Усмихна се и пак ги помириша. Още се усмихваше, когато влезе в къщата, за да постави розите във ваза.

Отдавна не му се бе случвало да очаква вечерта с толкова огромно нетърпение. Усещането можеше да се сравни с печеливша ръка на покер или с успешен ден на конните залагания. И в двата случая парите не го интересуваха толкова, колкото самата победа. Би предпочел това да важи и сега, ала истината беше, че с нетърпение очакваше да прекара няколко часа в компанията на Джоана Патърсън.

Причината за интереса му може би се криеше в нейното явно демонстрирано безразличие. Сам взе завоя остро и с голяма скорост. Прозорецът беше отворен, радиото свиреше гръмко. Кой мъж не обичаше предизвикателствата? Ако тя се бе съгласила с предложението му при първата им среща, щяха просто да поседят един час заедно, да хапнат приятно и да поприказват. Но фактът, че Джоана отказа и продължи да му отказва, само подхрани решимостта му да преодолее съпротивата.

При него жените идваха лесно. Твърде лесно. Нямахше да отрича, че навремето се случваше и да се възползва от това. Ала традиционните, смятани за отживелица ценности, присъщи на средата, от която произхождаше, неусетно отново бяха изплували на повърхността.

Пресата можеше да раздухва любовните му приключения колкото си иска. Истината бе, че той беше старомодно романтичен. Да се търкаля от едно легло в друго не му беше в природата.

Съществуваха две личности Сам Уийвър. Единият беше затворен и изключително сдържан по отношение на такива неща като семейство и сърдечни връзки, тоест нещата, които наистина имаха значение. Другият беше актьор, реалист, който приемаше, че публичността е цената на славата. Съгласяваше се на интервюта, не си правеше труд да се крие от папараците, винаги охотно даваше автографи. Свикна да отминава с пренебрежение прекомерно раздутите слухове и писания за себе си, както и чистите лъжи. Те бяха проблем на онзи Сам Уийвър, който беше публична личност. Другият и пет пари не даваше за тях.

Като имаше предвид онова, което вече бе узнал за Джоана Патърсън, му беше чудно кого от двамата би разбрала.

Тя беше единствено дете на уважавания продуцент Карл Патърсън, резултат от първия му и, както се говореше, най-бурен брак. Майка ѝ изчезнала или, според определението в печата, „се уединила“ след разпадането на брака. Джоана израснала сред лукса на Бевърли Хилс, посещавала най-добрите училища. Някои слухове твърдяха, че обожавала баща си, други, че никога не са ги свързвали нежни чувства. И в двата случая тя беше единственото отроче на Патърсън след четири женитби и многобройни любовни връзки.

Изненада се, че Джоана живееше в покрайнините. Беше очаквал разкошен апартамент в града или самостоятелно крило в имението на баща ѝ в Бевърли Хилс. Енергичната, делова жена, с която се запозна, изглеждаше не на място така далеч от буйния, кипящ живот. Още по-чуден остана, когато откри къщата.

Беше съвсем мъничка. Като кукленска, но без украшения и финтифлюшки. Едва по-голяма от бунгало, проста, ала здрава и солидна, с небоядисани дървени греди и проблясващи на вечерното слънце прозорци. Нямаше много земя, отвсякъде я заобикаляха гора и хълмове. А и тази, която я имаше, беше неравна и камениста. За компенсация, по-скоро като облагородяващ щрих, навред около къщата имаше цветя и напъпили лозници. Елегантният малък „Мерцедес“, паркиран на алеята, изглеждаше като оставен там по погрешка.

Той застана с ръце в джобовете и се озърна. Наблизо нямаше съседни и гледката не беше нищо особено, но сякаш Джоана си бе изградила свое закътано гнездо в полите на планината. Беше му познато. И разбираемо.

Приблѳжи и усети аромата на петунии. Майка му ги садеше всяка пролет под кухненския прозорец.

Джоана отвори и го завари да се усмихва на прага.

— Снежанка — каза Сам и забеляза как вежливата ѳ усмивка се превръща в озадачен израз. — Опитвах да се сетя за какво ми напомня това място. За къщата на Снежанка и седемте джуджета. Сякаш е излязла от приказките и си стои тук стотици години, далеч от хорските очи.

Дяволите да го вземат, помисли тя. Чувстваше се покорена. Едва бе успяла да изтика по-назад в съзнанието си историята с розите и ето го самият него, омайваш я с друго.

— Не бях сигурна дали ще ме намерите.

— Имам добро чувство за ориентация. В повечето случаи. — Той хвърли поглед на изобилието от цветя около къщата. — Както изглежда, розите са дошли в повече.

Би било дребно да не му признае, че ѳ бяха доставили удоволствие.

— Съвсем не. Беше много мило от ваша страна.

Сам не носеше вечерен костюм, а отворена ленена риза и свободни панталони. Джоана остана доволна, че бе преценила правилно, когато пред изискания вечерен тоалет предпочете семплата, ала елегантна бяла рокля.

— Ако желаете, влезте за минута. Аз ще си взема жакета.

Той го стори, но си помисли, че ще е жалко да се скрият тези ръце и рамене. Дневната беше малка и уютна. Ниски кресла бяха разположени край камината от бели тухли, имаше и множество възглавнички. Те го накараха да си представи как след като се върне от работа, Джоана обича да се събуе и разположи върху им.

— Не е каквото очаквах.

— Така ли? — Тя облече доматеночервен жакет. — На мен ми харесва.

— Не съм казал, че не ми харесва, а просто, че не е каквото очаквах. — Сам забеляза розите, на които бе отредено почетно място в средата на масата. Бяха красиво подредени в гладка ваза с широко гърло и блестящи цветни камъчета около дъното. — Имате ли любими?

Джоана също погледна нататък.

— Не. Просто обичам цветята. — Висящите рубинени обици проблеснаха, докато ги поставяше. — Тръгваме ли?

— След секунда. — Той се приближи до нея. Отбеляза с любопитство, че тя видимо се напрегна. Въпреки това взе ръката ѝ. — Смятате ли, че това за вас ще бъде едно приятно прекарване?

Джоана въздъхна леко.

— Мислих по този въпрос.

— Е?

— Защо пък не, казах си.

— Гладна ли сте?

— Малко.

— Нещо против една разходка?

Тя го изгледа учудено.

— Не, струва ми се.

— Добре тогава.

Държеше я за ръка, когато излязоха навън.

Трябваше да се досети, че бе замислил нещо. Не караха към града, както беше очаквала. Ала вместо да попита, Джоана остави разговора да върви, като се чудеше междуременно как да се държи с него. Актьорите са трудно племе. Умеят да стоят на сцената, да казват репликите си, да изобразят най-подходящата за дадена ситуация физиономия. В момента Сам изглежда бе избрал ролята на любезен приятел, с който една жена можеше спокойно да се отпусне. Тя обаче смяташе да се държи на положение.

Той караше бързо. Много по-бързо, отколкото позволяваше законът, и малко под границата на безопасността. Дори когато оставиха автострадата и свърнаха по неравен и почти безлюден път, Сам продължи със същата скорост и самоувереност.

— Имате ли нещо против да попитам къде отиваме?

Той бавно се извърна. Чудеше се кога ли ще му зададе този въпрос.

— На вечеря.

Джоана отново обърна глава към прозореца. Земята навън се търкаляше, широка и прашна.

— Нещо върху саморъчен огън под открито небе?

Сам се усмихна. Пак беше използвала високомерния си тон и проклет да е, ако това не му хареса.

— Не, смятам да ядем у дома.

Неговият дом. Представата да вечеря с него в интимна обстановка също не я обезпокои. Беше твърде уверена в способността си да се справи с всяка възникнала ситуация. По-скоро я изненада фактът, че домът му, както се беше изразил, бе толкова далеч от градския блясък.

— В пещера ли живеете?

Гласът ѝ прозвуча развеселено и неговата усмивка стана по-широка.

— Мога да си позволя и нещо по-добро. А в ресторант се храня само ако е наложително.

— Защо?

— Защото или разговорът пак опира до работа, или те зяпат през цялото време. Днес нямах настроение за нито едното.

Под гумите изхрущяха ситни камъчета, когато отбиха от пътя и минаха през широка дървена порта.

— Но това влиза в играта, не е ли така?

— Правилно, ала трябва да има причина, за да я играеш.

Той профуча край хубава бяла къща със сини кепенци, като наду два пъти клаксона.

— Пазачът и семейството му живеят тук — обясни. — Като разбере, че съм аз, няма да помисли, че са някакви натрапници и да хукне да ги гони.

Минаха покрай стопански постройките и навеси, които я удивиха, защото изглеждаха използвани, а не предназначени само за декор. Забеляза огради с катинар и тъмна, прясна тор. Взе да лае куче, след него заджафка още едно.

Пътят се разклони и тогава тя видя къщата. Също бяла, само капациите на прозорците бяха сиви. Трите комина, с които се кичеше гордо, бяха керемиденочервени, тук-там по-избледнели от времето. Ниска, но разположена нашироко, къщата имаше формата на обърната настрани буква Н. Въпреки размерите, не изглеждаше потискащо голяма. На верандата имаше люлеещи се столове от масивно дърво, които създаваха впечатлението, че са често използвани. Первазите на прозорците бяха наскоро боядисвани — в дръзко яркочервено. Там се

кипреха трицветни теменужки, а надолу се провесваха пълзящи мушката. Макар въздухът тук да бе сух и горещ, явно вирееха добре и имаха добре гледан вид.

Джоана излезе от колата и бавно се завъртя наоколо. Определено ранчото приличаше на истинско.

— Страхотно място.

— На мен ми харесва — отвърна Сам, като използва нейната пораншна фраза.

Тя не пропусна да го забележи и се усмихна, макар и предпазливо.

— Ала навярно е неудобно да се пътува всеки ден до града и обратно.

— В Лос Анджелис също държа нещо — сви рамене той, сякаш ставаше дума за склад. — Най-хубавото на един филм е, че когато снимките свършат, мога да се върна тук и да се окопая за известно време. Преди да се захвана с киното, исках да отида на запад и да работя в ранчо. — Сам я хвана за ръка и я поведе по дървените стъпала на верандата. Те изскърцаха. Незнайно защо, този звук ѝ се стори скъп и мил. — Имах късмет да получа и двете.

Джоана се беше загледала в теменужките, напомнящи ѝ със самонадеяните си личица за Алиса в страната на чудесата.

— Отглеждате ли добитък?

— Конче. — Вратата на къщата беше отключена. Този навик му беше останал от детинство. — Купих мястото преди близо три години. Убедих счетоводителя си, че така ще намалим данъците. Това го утеши.

Дъсчените подове лъщяха до блясък и бяха покрити с ръчно тъкани килимчета в пастелни цветове. Колекция от калаени съдове — купи, лъжици, канчета, дори свещник — бяха наредени в антрето върху висока до кръста масичка. През прозорците се прокрадваше залязващата привечер.

Атмосферата беше приятна, здрава. Макар и да не го беше споделяла, а и сега не би го казала на глас, Джоана винаги бе имала силното усещане, че къщите притежават своя лична, характерна индивидуалност. Самата тя избра своята, защото я караше да се чувства уютно и топло. А беше напуснала къщата на баща си, защото в нея витаеше собственически и неискрен дух.

— Често ли идвате тук? — попита го.

— Не достатъчно.

Той погали с ръка стената, която също беше боядисал сам. Къщата, както и кариерата му, не бяха нещо, получено даром. Въпреки че никога не бе живял в бедност и мизерия, беше научен да цени сигурността и че нищо не може да замести потта, с която тя се добива.

— Желаете ли по едно питие или да пристъпим направо към вечерята?

— Вечерята — отговори твърдо Джоана.

Дотолкова ѝ стигаше умът, че да не пие на гладен стомах нито сред приятели, нито при други обстоятелства.

— Надявах се да го кажете.

По обичайния си непринуден начин Сам я хвана за ръка и я поведе по коридора. Беше прав и дълъг по цялото протежение на крилото и в дъното водеше към голяма селска кухня. Медни съдове висяха от куки над огромна маса, разположена в средата на помещението. Покрай едната стена бяха наредени шкафове, а на отсрещната имаше каменно огнище. Прозорците откриваха гледка към покрита с тухлена настилка площадка и басейн с мозаечно дъно, чиито води блестяха в лъчите на залязващото слънце. Беше си представяла, че ще заварят един или двама прислужника, забързани в приготвяне на вечерята. Нямахше никой, но се усещаше миризма на готвено.

— Мирише прекрасно.

Той взе две хващачки и се наведе към фурната.

— Оставих го на топло.

Извади тава с пухкава, надута догоре лазаня.

Храната не беше нещо, което би могло да я въодушеви, ала сега дори само ароматът я привлече като магнит. Откога ли не бе виждала някой да вади домашно приготвено ядене от фурната?

— Видът му също е чудесен.

— Майка ми винаги повтаряше, че храната е по-вкусна, когато изглежда добре.

Сам взе дълга франзела и започна да я реже.

— Само не казвайте, че сте го стотвили вие.

— Защо да не съм? — погледна той през рамо. Досмеша го как озадачено се бе навъсила и му се прищя да докосне тънката бръчица

между веждите ѝ. — Готвенето е умение, което лесно се постига при правилен подход и добър стимул.

Джоана се задоволяваше с полуфабрикати в микровълновата печка.

— Притежавате и двете, така ли?

— Желанието ми бе да стана актьор, но не исках да съм гладуваш актьор. — Сам намаза филиите с чесново масло, включи фурната и ги пяхна вътре. — След като пристигнах в Калифорния, попадах от едно прослушване на друго и от една мазна лъжица на друга. Два месеца така, после се обадох вкъщи и помолих майка ми за рецепти. Тя е страхотна готвачка. — Той извади корковата тапа на бутилка вино и го остави да подиша. — Както и да е, отне ми много по-малко време да науча как се приготвят различни ястия, отколкото да се сдобия със значима роля.

— Сега, когато имате редица значими роли, кой е стимулт?

— За готвенето ли?

Сам сви рамене и извади от хладилника купа със спаначена салата.

— Просто ми харесва. Ето, че сме почти готови. Ще вземете ли виното? Смятам да ядем навън.

Лошото на Холивуд е, разсъждаваше Джоана, като го последва, че нещата никога не са такива, каквито изглеждат. Тя например беше сигурна, че добре бе преценила колко струва Сам Уийвър, ала суровата ѝ оценка не съвпаднаше с образа на човек, който би седнал да преписва кулинарни рецепти от майка си.

Нито пък на пръв поглед приличаше на такъв, каза си и остави виното на масата, дето би се захванал сам да приготвя вечеря за двама — на открито, с красиви, гледжосани в синьо чинии и дебели жълти свещи. Беше колкото дружелюбно и приветливо, толкова и интимно. Второто го очакваше и знаеше как да обезкуражи. Но предложение за приятелство беше различно нещо.

— Ще запалите ли свещите? — Той огледа бегло наоколо, както човек проверява, когато вече е сигурен, че всичко е наред и е точно така, както е искал да бъде. — Аз ще донеса останалото.

Джоана го проследи с поглед. Възможно ли е, питаше се, някой, който е свикнал само да играе пред камерите, наистина да се занимава с приготвянето на спаначена салата?

Щракна клечка кибрит и я доближи до фитила на свещта. Очевидно, отговори си сама. Има по-важни неща от готвенето, за които си струва човек да лъже. Поднесе пламъчето към другата свещ, ала се отказа и го духна.

Отвътре се чу музика. Беше пуснал нещо бавно и тъжно, много чувствено. Докато Сам изнасяше яденето, тя наля вино.

Интуицията му не го бе излъгала, помисли той, когато се настаниха на масата. Беше на път да направи резервация за вечеря в някой скъп ресторант, но в последния момент се отказа. И преди му се бе случвало да готви на жени, ала никога тук. Не водеше никого в ранчото, защото то бе негов дом. Личен и неприкосновен. Извън досега на пресата и тълпите. Подслон и убежище от един свят, на който бе доброволен член — когато решаваше да бъде. Отначало и сам не знаеше защо пожела да наруши това правило по отношение на Джоана, но сега започваше да разбира.

В ранчото можеше да бъде самия себе си — без преструвки, без роли. Тук беше просто Сам Уийвър от Вирджиния и тук се чувстваше най-добре. Не му се налагаше да играе. Искаше да е самият той и да бъде с Джоана.

Тя му се стори някак напрегната. Освен ако не бъркаше, голяма част от наежената ѝ съпротива беше поугаснала, ала явно не и подозрителното ѝ недоверие. Беше любопитен да разбере причината.

Може да се е опарила от несполучлива връзка. Разбитите сърца често заздравяват с белези. Ако бе изживяла огорчение от мъж, когото бе обичала и комуто бе вярвала, съвсем логично бе да си създаде защитни прегради. Сигурно щеше да му отнеме известно време, докато ги преодолее, но имаше усещането, че щеше да си заслужава. Като начало щеше да започне с това, което заемаше основно място в живота ѝ — нейната работа.

— Останахте ли доволна от записите оня ден?

— И още как. — Чувството ѝ за справедливост изискваше да му отдаде дължимото. — Представихте се наистина добре, не само по отношение на въпросите, а като цяло. Не бяхте напорист, за да притеснявате хората с отговорите, нито седяхте с отегчен вид — Джоана отчупи парче хляб и отхапа от коричката. Уийвър бе налучкал верния тон. Много по-лесно ѝ беше да се отпусне, когато предмет на

разговора бе работата. — Несъмнено направихме сполучлив удар с участието ви.

— Поласкан съм.

Тя го изгледа с хладно спокойните си очи.

— Съмнявам се да е толкова лесно човек да ви поласкае.

— На един актьор винаги му се иска да бъде желан. А, между другото — добави с усмивка. — Знаете ли колко предложения за шоу игри ми се наложи да отхвърля през последните два дни?

Джоана също се усмихна и отпи от виното.

— Мога да си представя.

— Как се захванахте с това? Продуцентството, имам предвид.

Тя изви леко устни.

— Семейна традиция. — Отпи още една глътка и остави чашата.

— Предполагам, ще си помислите, че е защото искам аз да дърпам конците.

— Научили сте го отрано, щом Карл Патърсън ви е баща. — Мярна изражението ѝ — за кратко, ала съвсем отчетливо — нещо повече от яд, по-малко от обида. — Той е продуцент на едни от най-добрите шоуупредавания — продължи Сам, — както и на впечатляващ брой игрални филми. Да вървиш по този път след него трябва да е доста изнервящо, струва ми се.

— Преодолява се.

Лазанята беше с много кашкавал и обилни подправки. Джоана реши да съсредоточи вниманието си върху нея.

— Наистина е страхотна. Също ли е по рецепта на майка ви?

— С някои изменения. — Значи баща ѝ бе тема табу. Ще се съобрази с това. Засега. — А самото шоу? Как започна всичко?

— С настинка. — Почувствала се отново неспригодно, тя се усмихна и набоде нов залък.

— А по-точно?

— Преди две години пипнах някакъв лош грип. Карах го тежко и трябваше да остана на легло цяла седмица. Понеже ме боляха очите да чета, непрекъснато гледах телевизия. Шоу-игрите ме завладяха. — Тя не възрази да ѝ допълни чашата. Виното беше леко и много пивко, а Джоана си знаеше мярката до глътка. — Разбирате ли, човек бързо се увлича. Започва да се вълнува, да преживява наравно с участниците. Когато някой спечели, чуждият възторг те заразява. А и у дома имаш

предимството да си почти винаги по-умният, защото не си под напрежение. Изпитваш голямо самодоволство.

Тя говореше, а той я наблюдаваше. Сега бе оживена и възбудена като по време на записите, когато се щуреше наоколо, за да е сигурна, че всичко е наред.

— И значи след като оздравяхте, решихте сама да направите телевизионно шоу.

— Кажете-речи така беше. — Джоана си спомни тичането, напразното чукане по вратите на телевизионните босове, сблъсъка с непробиваемата стена на системата, докато накрая не се принуди да се позове на името на баща си. — Във всеки случай, разполагах с идея и продуцентски опит. Имах зад гърба си два документални филма за националната телевизия, освен това бях работила за предавания в най-гледаното време. С малко ръчкане тук и там, направихме първото излъчване. Сега по рейтинг сме само на две места от върха. В очакване съм да ми дадат зелена улица и да започна вечерно предаване.

— И какво ще стане тогава?

— Демографски взрив. Ще го гледат учениците, които са си написали домашните, върналите се от работа родители, които искат да поседят половин час с вдигнати на табуретката крака. Покачва се мизата. Като печалба вече се раздават коли, паричните награди са по-големи.

Тя с изненада установи, че бе опразнила чинията си. Обикновено хапваше по някой залък, а останалото само го ровеше, като очакваше с нетърпение задължителното седене да приключи.

— Искате ли още?

— Не, благодаря. — Джоана вдигна чашата си и го погледна. — Вярно е, че загубих баса, но изглежда получих по-хубавата част от облога.

— Не и от моя гледна точка. — Лицето ѝ се помрачи. Просто ей така, изведнъж. Един комплимент, колкото и непреднамерен да беше, и тя отново се затвори. Сам стана и протегна ръка. — Искате ли да се поразходим? Луната свети достатъчно силно.

Джоана реши, че няма смисъл да се държи неучтиво. А и да се цупи по всеки незначителен повод беше неуместно и глупаво.

— Добре. И бездруго съм виждала ранчо само на снимачната площадка.

Той загъна остатъците от хляба в ленена салфетка и ѝ я подаде.

— Ще минем край езерото. Може да нахраните патиците.

— Имате патици?

— Няколко угоени екземпляра. — Сам праметна ръка през раменете ѝ, за да я насочва по пътя. Тя ухаеше на нощта, през която вървяха, смълчана и обещаваща. — Обичам да ходя там и да ги гледам рано сутрин.

— Вашият Джейк в „Мелез“ би ги изял на закуска.

— Значи сте гледали последния ми филм.

Джоана прехапа език.

— А-а, той ли е последният?

— Твърде късно. Вече повдигнахте самочувствието ми.

Тя го изгледа под око. Беше трудно да не отвърне човек на усмивката му. Естествена, спокойна, пленителна. Като него самия. Отмести поглед и се обърна назад към къщата.

— Оттук също е прекрасна. Съвсем сам ли живеете?

— Обичам уединението от време на време. Има, разбира се, няколко работници, които наглеждат нещата, докато ме няма, а и Мей се отбива два пъти седмично да пообере прахта. — Сам свали ръка от рамото ѝ. — Семейството ми пристига по няколко пъти в годината и обръща всичко наопаки.

— Родителите ви идват на гости?

— Те, брат ми, двете ми сестри, техните семейства. Разни братовчеди. Уийвър са един голям и шумен род.

— Ясно. — Само че не ѝ беше. Можеше само да си го представя. И да завижда. — Сигурно се гордеят с вас.

— Винаги са ме подкрепяли, дори когато са били убедени, че съм луд.

Езерото се намиреше на почти петстотин метра от къщата, ала се вървеше приятно. Очевидно той често изминаваше този път. Джоана долови цитрусов аромат, после и по-силния лъх на езерото. Луната проблясваше върху водата и огряваше високата трева. Почувстваха присъствието им, няколко патици доцапаха близо до брега.

— Никога не се престрашавам да дойда тук с празни ръце — обади се Сам. — Струва ми се, че ще тръгнат след мен и ще ме преследват чак до къщата.

Тя разтвори салфетката и отчупи коричка. Хлябът не успя да цопне във водата, защото бе мигновено погълнат. Джоана се засмя — нисък, гърлен звук на задоволство. Бързо отчупи още едно парче и този път то хвърли по-далеч. Един паток рязко се стрелна върху му.

— Винаги ми се е искало да мога да ги наблюдавам отдолу, за да видя как си мърдат краката — забеляза тя и продължи да рони хляба и да го хвърля във водата. Патиците вкупом се юрваха към хапките, спречкваха се със зло квакане и ги кълвяха в надпревара. — Двете с майка ми често ходехме да храним патиците. Наричахме ги с глупави имена, за да видим дали следващия път ще можем да ги различим една от друга.

Джоана млъкна, удивена, че споменът бе изплувал, слисана, че го бе споделила. Стисна хляба в шепа.

— Когато бяхме деца, имаше едно езеро на около седем-осем километра — обади се Сам, като се престори, че не бе забелязал промяната в настроението ѝ. — През лятото ходехме дотам с колелета, като предварително отмъкнахме курабийки или каквото намирахме в кухнята. Хвърляхме ги на патиците, имаше и двойка наперени лебеди и... Случайно падахме във водата — колкото можехме по-често. — Той се взря към езерото. — Изглежда тук някой си има семейство.

Тя проследи погледа му. Кафява патица се плъзгаше по водата и влачеше след себе си тъмна сянка. Сянката се оказаха малки пухкави патенца.

— Ах, че са сладки! — Джоана клекна, за да ги разгледа отблизо, като съвсем забрави за роклята, която се топна във водата. Мъничетата следваха майка си на вечерната разходка, наредени в права като стрела редица. — Жалко, че не е по-светло — добави.

— Ела пак, когато е.

Тя вдигна глава. На лунната светлина лицето му изглеждаше по-силно, по-привлекателно, отколкото имаше право да бъде. Очите, тези очи, които неизменно омагьосваха жените, бяха тъмни като езерото. И точно както не можеше да надзърне под повърхността му, така и не знаеше какво се крие зад тях. Наведе се и продължи да рони хляба.

На него му харесваше как буйната ѝ коса обрамчваше лицето и се спускаше малко над раменете ѝ. Искеше му се да напълни шепите си с нея. Сигурно бе мека като дланта ѝ, която Джоана рядко

предлагаше, но той упорито вземаше в своята. И може би имаше същото едва доловимо ухание.

А кожата ѝ навярно навсякъде бе така кадифена, както отзад на врата, под тежките руси коси. Испита желание да я докосне, да усети как трепва.

Щом и последните парченца хляб бяха изядени, патиците спряха дрезгавото си пререкание. Някои се повъртяха с надежда още известно време край брега, после, убедили се, че храненето бе приключило, се понесоха плавно към средата на езерото. В настъпилата внезапно тишина се разнесе гласът на нощна птица, в храстите прошумоля заек.

— Прекрасно кътче — въздъхна Джоана, изправи се и изтръска ръце от трохите. — Разбирам защо ви харесва толкова много.

— Искам пак да дойдеш.

Беше казано съвсем просто и затова не би трябвало да означава кой знае колко. Тя не реагира, защото в такъв случай щеше да означава обратното. А и на лунна светлина нещата имаха свойството да придобиват по-дълбок смисъл, отколкото денем.

— Хванахме се на бас и аз загубих — отговори Джоана уж нехайно, ала усещаше, че тонът вече бе без значение. — Тази вечер си платих дълга.

— Не става дума за басове и облози. — Сам докосна косата ѝ, както му се беше приискало. — Искам да дойдеш и друг път.

Тя можеше да отхвърли предложението, да пресече още в зародиш това, което назряваше, преди да бе станало късно и то да бе дало плод. Само че не се оказа така лесно, както ѝ се струваше, да надене безстрастна усмивка и да съчини равнодушен отказ. Изгледа го продължително и успя да измисли само едно нещо.

— Защо?

Устните му трепнаха. Видя как усмивката бавно плъзна по лицето му.

— Проклет да съм, ако зная. Но когато дойдеш, може би и двамата вече ще знаем отговора. Междувременно защо да не отстраним от пътя си и следния проблем?

Наведе се към нея. Джоана не обичаше да я целуват. Не ѝ допадаха показните и ненужни излияния. Смяташе целувката за нещо повече от докосване на устни. И въпреки че бе израснала в свят, където

целувката не означаваше много повече от едно ръкостискане, за нея тя беше нещо твърде лично, израз на обич, доверие, топлина.

Не искаше да има никакви целувки. Ала то беше преди луната и птичата песен. Преди той да я докосне.

В очите ѝ се таяха опасение и тревога. Зърна ги, когато леко притисна устни в нейните. Смяташе да е един обикновен жест, едва ли нещо повече от предложение за мир. Джоана беше толкова красива и примамлива, но и така напрегнато застинала.

Лека целувка. Приятелска. Толкова имаше предвид, нищо повече. То беше преди да усети вкуса ѝ.

Когато се отдръпна, му се стори, че залита. Не беше подготвен за това, което го връхлетя, нито за силата на усещането. Водата тихо плискаше. Луната огряваше лицето ѝ. Сам я докосна по бузата, където светлината трепкаше с нежни полусенки. Джоана не помръдна. Той нямаше как да знае, че собствените ѝ усещания я бяха смаяли и приковали на място.

Докосна я отново, като прокара внимателно пръсти назад през косата ѝ, докато ръката му сама не се сви и стисна здраво. Тя стоеше все така неподвижна. Ала когато устните му отново се озоваха върху нейните, твърди и търсеци, Джоана отвърна на страстта със страст.

Не бе и помисляла, че това може да се случи. Желанието бързо се надигаше, препускаше, принуждаваха я до го догонва. Неговите устни сновяха по лицето ѝ, караха я да тръпне от удоволствие, да извива глава и отново да търси устата му.

Жажда, която не бе подозирала у себе си, копнеж, който никога не допускаше в своя изпълнен единствено с работа живот. Ето какво беше Сам. Ръцете му не бързаха, сякаш се колебаеха дали са взели достатъчно. Замаяна от първата вълна на наслада, тя се притисна в него.

Не, не му беше достатъчно. Отметна главата ѝ назад и я целуна алчно. Джоана имаше вкуса на нощта, тъмна и тайнствена, призрачна и пълна с неизвестност. Тънката коприна на роклята прошумоляваше и се плъзгаше под пръстите му и той едва се сдържаше да не я разкъса. Желаше я, искаше я цялата. Тук, във високата влажна трева. Сам искаше да открие всичките ѝ тайни и да ги направи свои.

Когато се отдръпнаха един от друг, тя беше останала без дъх. Това я стресна. Предпазливостта и самоконтролът бяха трудно усвоени

уроци, които Джоана винаги, без изключение, прилагаше към всички страни на живота. Сега бе загубила тези си качества в един ослепителен миг, от едно докосване на устните му.

Трябваше да помни кой бе той — актьор по професия, актьор в отношенията си с жените. Не само това, трябваше да помни коя бе тя самата. Нямаше място в живота ѝ за безразсъдни желания на лунна светлина.

Сам протегна ръка и лекичко прокара пръст по бузата ѝ. Джоана се дръпна. Дори този лек жест ѝ действаше разтърсващо.

— Това не е отговор за никой от нас двамата.

Не ѝ се понрави напрежението в собствения ѝ глас, нито дрезгавата му неувереност.

— Повече е, отколкото бях спазарил — съгласи се той. Защитните прегради отново бяха издигнати. Хвана я за ръка, преди да се бе оттеглила напълно зад предпазните си съоръжения. — Почувствах нещо още първия път, щом те видях. Сега започвам да разбирам какво.

— Сладострастие от пръв поглед?

— По дяволите, Джоана!

Тя се намрази в мига, в който го изрече, но не можеше да си вземе думите назад. Направеше ли го, значи се бе предала.

— Да забравим това, Сам. Ще бъда откровена и ще призная, че беше повече от хубаво, ала просто не се интересувам от продължение.

Тъй като познаваше добре себе си, той положи усилия да овладее надигналия се гняв. Никога не бе взимал насила от жена онова, което сама не искаше да му даде. Досега.

— А от какво се интересуваш?

Джоана можеше да разпознае трудно сдържаната ярост. Изпита едва ли не облекчение. Ако Сам беше мил, ако беше поне малко по-настоятелен, тя щеше да се поддаде.

— От работата си. — Джоана направи опит да се усмихне и почти успя. — Тя ми създава достатъчно усложнения.

— Скъпа, всеки, който се целува по този начин, направо си проси усложненията.

Джоана и сама не знаеше, че бе способна да се целува по този начин. И със сигурност не подозираше, че дълбоко в душата си го бе

искала. А което беше най-страшното — жадуваше да го целуне още веднъж.

— Предполагам, че трябва да прозвучи като комплимент. Ще стигнем ли до единодушното мнение, че сме прекарали една интересна вечер и толкоз?

— Не.

— Това е най-доброто, за което се сещам.

Той отново я погали по косата. Не с колебливия жест като първия път, а уверено, собственически.

— С течение на времето ще станеш по-досетлива.

Не ѝ стана смешно, защото думите му по-скоро я стреснаха. Не я беше страх, че ще я повали на земята и ще довърши това, което и двамата бяха започнали, а че ще се окаже с по-силна воля и решителност от нейните.

Стой далеч от него, предупреждаваше я здравият разум. И започни още сега.

— Вечерта беше прекалено хубава, за да я разваляме с караница. Благодаря и за яденето, и за разходката. Вече е доста късно и понеже ни чака дълъг път, не е зле да се връщаме.

— Да. — Беше твърде ядосан, за да спори. Най-добре бе да постъпи както тя казваше, а после да премисли положението. По обратния път отново посегна да я хване, за да не се спъне в тъмното, но тя се дръпна. Сам се усмихна и цялото му раздразнение почти напълно се изпари. — Най-дългият път често е и най-пълен с изненади, не смяташ ли?

Тя смяташе, че бе по-добре да остави този въпрос без отговор.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Както Джоана я бе помолила, Бетани четеше списъка на предвидените в състезанието награди. Стори ѝ се странно, че тя се бе вторачила отсъстващо през прозореца, но не каза нищо и прелисти бележника.

— Относно конкурса за зрителите... — подхвана отново.

— Ъ-м?

— Конкурса за зрителите.

— А-а.

Джоана се наруга мислено и откъсна поглед от прозореца и мисълта за Сам Уийвър. Да се отдава човек на блянове и фантазии винаги бе губене на време, а да го върши на работното си място бе просто престъпление.

— Искам да отхвърлим това нещо още днес. — Тя отключи горното чекмедже на бюрото и извади тънка папка. — Тук са евентуалните въпроси. Миналата седмица положихме доста старания да ги подберем. Идеята е някъде по време на шоуто Джон Джей да ги обявява. По един на ден. При това не искам да го прави всеки път по едно и също време, особено пък в началото. Ако смятаме да привлечем хората, трябва да ги накараме да гледат дни и седмици наред. Уреден ли въпросът с колата?

— Почти. Имаме договореност с „Произведено в Америка“. Тегленето на печалбите ще се излъчи на Четвърти юли.

— Чудесно, ала аз искам две.

— Какво две?

— Две коли, Бет. „Гледайте «Пъргав ум» и спечелете!“ — Джоана се подсмихна и почука с молива по бюрото. — Две луксозни коли. Едната трябва да е със сгъваем покрив. В Омаха семействата с по две деца обикновено не си купуват такива коли. Нека да е червена. Другата, нормалната, да бъде бяла, а Джон Джей със син костюм.

— Ще го удариш на патриотизъм? — както винаги загрея бързо Бетани.

— Нещо такова. Виж дали можем да докараме паричната награда до петдесет хиляди.

— Ясно. — Бетани издуха немирните кичури от очите си.

— Ще приложа личното си обаяние. Ако не свърши работа, ще използвам нещо по-убедително.

— Използвай рейтинга — посъветва я Джоана. — Искам голямо съобщение в „Телевизионен справочник“ и в неделните подлистници. Черно-бяло в справочника и цветно във вестниците. — Тя изчака Бетани да си запише. — Десетсекундната реклама в единадесет часа вече е уредена — продължи. — Ще направим записа веднага щом бъдат доставени колите. Сега трябва да изберем пет въпроса от списъка. — Подаде ѝ копие. — И списъкът да не излиза от този кабинет.

Бетани плъзна поглед по листа.

— Къде Бети се е запознала с ръководителя на състава? — Тя сви устни. — Коя Бети?

— Припомни си момичешките увлечения. Рокендролът от началото на шестдесетте.

Бетани направи крива физиономия.

— Много е труден този въпрос.

Джоана тъкмо това искаше и да чуе.

— Като за петдесет хиляди.

Бетани измърмори нещо в знак на съгласие и прочете друг въпрос.

— Джоана, откъде някой може да знае колко вещици са били изгорени на кладата в Салем?

— Нито една. — Като си играеше с молива в ръка, Джоана се облегна назад. — Били са обесени.

— А-а... Значи дотук профуках няколко хилядарки.

Докато се взираше напрегнато в останалите въпроси, телефонът върху бюрото на Джоана иззвъня.

— Госпожице Патърсън, господин Уийвър на първа линия. — Джоана отвори уста и се изненада, когато оттам не излезе и звук. — Госпожице Патърсън?

— Моля? Ъ-ъ, кажете на господин Уийвър, че съм на заседание.

Затвори, а Бетани вдигна очи.

— Можех да почакам.

— Едва ли се обажда, за да обсъждаме шоуто. — Като се стараяше да го прогони от ума си, тя взе списъка и съсредоточи поглед.
— Какво ще кажеш за номер шест?

— И неговия отговор не знам. Джоана... — Въпреки че самата тя бе пряма и импулсивна по характер, Бетани зачиташе и се отнасяше с разбиране към съдържания и по-затворен нрав на шефката си. Но сега не изтрая и попита: — Всичко ли мина добре оная вечер?

Би било глупаво да се прави на ударена и че не разбира за какво става дума.

— Добре мина. Много приятно. — Джоана зарови в джоба си за таблетките. — Смятам да се спрем на номер едно, четири, шест и тринадесет и шестнадесет.

Бет ги прочете, поколеба се малко върху номер тринадесет, после кимна.

— Стават. — Върна обратно списъка на Джоана, за да го заключи. — Стига сега и ние да можем да си се представим седнали вкъщи с вдигнати крака и преполовена бутилка хубаво вино.

Джоана превъртя ключа и го пъкна в джоба си.

— Притеснява ли те нещо, Бетани? Проблем ли имаш?

— Аз не, ала се обзалагам, че ти имаш.

— Нищо подобно. — Джоана взе да подрежда и подравнява купчината книжа върху бюрото си. — Прекарахме една приятелска вечер в приятен разговор и толкоз. Нямам представа защо Сам ме търси тук, но не разполагам с време за приказки.

— Не съм споменавала Сам — изтъкна Бетани. — Ти го направи. Аз само казах „проблем“. — Тя се усмихна съчувствено. — Защо имам чувството, че двете са едно и също?

Джоана стана, пъкна дълбоко ръце в джобовете на полата си и отиде до прозореца.

— Той просто не може да проумее, че не проявявам интерес.

— Така ли? Че не проумява, имам предвид — добави Бетани, когато Джоана се извърна.

— Нито ме интересува, нито искам да ме интересува. Все тая.

— Не е все тая. Ако не те интересува, ще си в състояние да се усмихнеш, дори да го погалиш по главата и да кажеш: „Благодаря, ама това беше“. А да не искаш означава, че всъщност те интересува, ала го

увърташ, като избягваш да говориш по телефона и си намиращ оправдания.

Джоана пхна пръст в саксията с пълзящо мушкато, която висеше на прозореца, сложена в плетена кошничка. Почвата беше влажна. Тя сама го беше поляла тази сутрин.

— Откъде се извъди такъв специалист?

— За съжаление е повече въпрос на наблюдение, отколкото на личен опит. Той изглежда свестен мъж, Джоана.

— Може би, но точно сега не ми е до мъже, най-малкото до актьори.

— Сурова линия на поведение.

— Градът е суров.

Бетани не беше съгласна. Вярно, че живееше в Лос Анджелис вече три години, ала градът продължаваше все така да я очарова. За нея той си оставаше мястото, където мечтите можеха да бъдат преследвани и постигани.

— Надявам се, няма да ми разбиеш сърцето, като кажеш, че е надут глупак.

— Не — усмихна се неволно Джоана и пак се обърна. — Не е глупак. Всъщност, ти си права, много е свестен, обаятелен, с него е приятно да се разговаря... — Тя млъкна за миг, после добави: — Като се има предвид, че е актьор.

— Направо ме кара да тръпна отвътре — призна Бетани без стеснение и преструвка.

Мен също, помисли Джоана. Кое то именно бе причината да не иска повече да се вижда с него.

— А ти не беше ли, ако не ме лъже паметта, напълно погълната от своя сценарист? — вметна хапливо, но зърна изражението на асистентката си и смени тона: — Неприятности ли?

— Заряза ме — сви Бетани с нехаен жест рамене, ала в очите ѝ се мярна болка. — Голяма работа. И бездруго не беше нещо сериозно.

Може и така да е, рече си Джоана със смесица от съчувствие и примирение.

— Съжалявам, Бет. На всички им се случва да се скарат.

Бетани го знаеше, навярно дори го очакваше. Но не очакваше да бъде измамена.

— Повечко от караница беше, ала така е по-добре. Много по-добре. Мислех, че той се интересува от мен, но щом разбрах, че всъщност го вълнува повече положението ми... — Тя замълча, изруга наум, после се усмихна криво. — Няма значение. Просто се оказа една от многото крастави жаби, на които налиташ, преди да откриеш истинския принц.

— Какво за положението ти? — На Джоана никога не ѝ трябваше много, за да съобрази колко прави две и две. Сценарист, помощник-продуцент. Като се добави амбиция, всичко пасваше идеално. — Искаше от теб да му издадеш някоя идея ли?

Бетани се размърда неловко.

— Не точно.

— Изплюй камъчето, Бет.

— Е, добре. Беше си втълпил, че мога да ти повлияя, а ти да повлияеш на баща си, за да постави нещо по негов сценарии. Когато му казах, че няма да стане, той се вбеси, после аз се вбесих и така нататък.

Тя не добави, че нещата се бяха разиграли къде по-грозно и отвратително. Не беше нужно.

— Ясно. — Защо има толкова много негодници на този свят, запита се мислено Джоана. Толкова подлеци и използвачи. — Съжалявам, Бет.

— Раните заздравяват — отвърна небрежно Бетани, макар да знаеше, че нейната дълго щеше да боли. — Пък ме и крепи надеждата да не продаде нищо през следващите двадесет години, освен рекламни тъпотии.

— Направи си сама услуга — посъветва я Джоана. — Влюби се в застрахователен агент.

Отправи поглед към вратата, където бе показала глава секретарката ѝ.

— Телеграма, госпожице Патърсън.

Джоана промърмори едно „благодаря“ и я взе. Не ставай глупава, упрекна се, когато усети, че пръстите ѝ напрегнато стискат хартията. Бяха минали близо двадесет и пет години, откакто бе получила онази кратка и сърцераздирателна телеграма от майка си. Тогава дори не беше достатъчно голяма, за да я прочете сама. Тя отпъди спомена и отвори плика.

„Мога да съм не по-малък инат от теб. Сам.“

Вторащи се намръщено в единствения ред, прочете го два пъти, след това го смачка на топка. Ала не го хвърли в кошчето за боклук, а го пъкна в джоба си.

— Лоши новини ли? — попита Бетани.

— Мижава заплаха — отвърна Джоана и взе дистанционното. — Хайде, шоуто започва.

Тази проклета жена го подлудяваше. Сам решише кобилата, която сутринта бе водил за разплод при най-първокласния си расов жребец. Тя още се държеше плашливо и оголваше зъби, готова да хапе. Стегната, дръзка и темпераментна, от породисто потекло, напомни му за Джоана. Тази мисъл предизвика усмивката му, макар и малко кисела. Едва ли Джоана щеше да се зарадва, ако знаеше, че я сравнява с кобила, пък била тя и чистокръвна.

Не беше отговорила на нито едно от позвъняванията му. „Госпожица Патърсън не е тук.“ „Госпожица Патърсън е на заседание.“

„Госпожица Патърсън бяга от теб като от чума.“

Започваше да се чувства като непохватен тийнейджър, претърпял съкрушителен провал пред принцесата на класа. Колко пъти се зарича да се откаже, да забрави за нея и да си намери някоя, създаваща по-малко главоболия, с която човек би могъл да прекара вечерта.

Кобилата обърна глава и се нацели към рамото му. Той само се премести извън обсега на зъбите ѝ и продължи да я реши и потупва успокояващо.

Само че не искаше да прекарва вечерта с никоя друга. Искаше с Джоана. Просто за да провери, каза си, да види дали случилото се край езерото щеше да се повтори пак. И ако да, то какво, по дяволите, следваше после? Какво щеше да прави оттам нататък?

Най-добре бе да не я вижда повече. Мъжът разполага с повече свобода, когато си има работа с много жени, а не се захваща само с една. Че той да не се е захванал с нея? Просто не може да си я избие от главата.

Тя криеше някаква тайна в себе си. Трябваше да разбере каква.

Когато го целуваше... Тогава нямаше тайни. Беше открита, страстна и искрена. Както на човек му се иска да е. Беше се почувствал

необичайно. Знаеше какво бе да целуваш жена за удоволствие, по задължение или защото го пише в сценария. В онзи миг с Джоана нямаше само нещо толкова елементарно като удоволствието, нито пък тъй бездушно като задължението. Реакцията, неговата и нейната, не ги пишеше в никакъв сценарии.

Тя беше изумена не по-малко от него самия. И също толкова стресната. Нима не искаше да разбере защо?

По дяволите какво иска Джоана, реши Сам на излизане от конюшната. Той трябваше да изясни причината за самия себе си. А тя, независимо дали искаше, или не, вече се бе хванала на хорото.

Чувстваше се като пребита. Изправена до мивката в кухнята, Джоана изпи два аспирина и кофичка кисело мляко. Целият ѝ следобед мина в редуващи се една след друга срещи и макар че би трябвало да празнува одобрението на вечерното издание на „Пъргав ум“, тя предпочете една спокойна вечер в домашна обстановка. Следващата седмица трябваше да организира малко празненство за хората от екипа. Те го заслужаваха. Освен това да види какво можеше да направи за повишението на Бет. Тази вечер обаче не искаше да мисли за продуцентски заседания и спонсори. Цветята ѝ се нуждаеха от малко грижи.

Навън все още бе топло и слънцето галеше лицето и ръцете ѝ. На трендафила, който се увиваше по дървената рамка отстрани на къщата, му трябваше подкастриране. Маргаритките и ружите имаха нужда от плевене. Някои от по-високите растения с едри цветове искаха подпорки. Като се наслаждаваше на уханията и багрите, Джоана се залови за работа.

Беше прекарала безброй приятни следобеди с градинаря в имението на баща си, бе изучавала названията на растенията и какви грижи изискват. Той ѝ позволи да си има своя лехичка, показа ѝ как да прекопава почвата и седи семената, как да разделя корените и да ги разсажда. От него се беше научила да карацисва, за да получи различни нюанси на багрите, размери на цветовете и срокове на цъфтеж. През дъждовните дни или по време на краткотрайните застудявания я пускаше да броди из оранжерията, където се отглеждаха крехки или екзотични видове.

Никога нямаше да забрави онзи аромат, горещината и задуха, дори влажния мирис на току-що полятата пръст. Той беше мил човек, с малко полегати рамене и изпъкнал корем. Беше я спохождала фантазията, че е неин баща и те двамата непрекъснато са заедно, вкъщи и в градината, и работят рамо до рамо.

Веднъж го чу да казва на един от прислужниците, че му е жал за нея.

На цялата прислуга ѝ беше жал за нея — малкото момиченце, което само изваждаха понякога на показ, в зависимост от прищевките на баща му. Тя имаше триетажна кукленска къща, чаен сервиз от английски порцелан и бяло кожено палто. Вземаше уроци по балет и пиано, частен учител ѝ преподаваше френски. Другите момиченца можеха само да мечтаят за това, което Джоана получаваше, стига да поиска.

На шестгодишна възраст снимката ѝ наводни пресата. Беше облечена в червена кадифена рокля, спускаща се до глезените, и носеше малка диамантена корона като шаферка на втората сватба на баща си. Бяха я нарекли холивудската принцеса.

Булката беше италианска актриса, която с наслада се отдаваше на внезапните си гневни избухвания. Баща ѝ прекара по-голямата част от този двегодишен брак на италианската Ривиера. Джоана го прекара предимно в парка на имението им в Бевърли Хилс.

Последва скандал и изпълнен с взаимни обвинения развод. Актрисата задържа вилата в Италия, а баща ѝ се впусна в кошмарна любовна връзка с изпълнителката на главната роля в новия му филм. Джоана, осемгодишна, вече си бе създала ясно и несъответстващо на възрастта ѝ мнение относно този род взаимоотношения.

Тя предпочиташе цветята си.

Не слагаше ръкавици, когато работеше в градината. С голи ръце по-добре чувстваше земята, крехките коренчета и стъбълца. В редките случаи, когато успяваше да открадне време за маникюр, обикновено се сблъскваше с изумени и ужасени погледи. По навик режеше ноктите си дълбоко и не си правеше труд да ги лакира.

Лишена от женственост. Така я характеризираше Лидия. Лидия беше едно от поредните увлечения на баща ѝ, което продължи по-дълго. Беше руса красавица и невероятно егоистична. За щастие тя не искаше да се омъжи за Карл Патърсън повече, отколкото той.

„Прати момичето при монахините в Швейцария, скъпи. Никой друг като тях не може да научи едно момиче на женственост и грация.“

Джоана, тогава на дванадесет, заживя в непрекъснат страх, но преди Лидия да успее да убеди Карл да плати обучението, мястото ѝ зае друга.

Лишена от женственост. Думите още изплаваха в главата ѝ от време на време. Обикновено не им обръщаше внимание, беше намерила свой стил на женственост. Ала от време на време те я човъркаха като стара рана.

Застанала на четири крака, Джоана привърши с далиите и се захвана с фрезията, която щеше да цъфне след някой и друг ден. Внимателно изскубваше всеки плевел, имал дързостта да поникне между цветята. Пролетта, общо взето, беше суха и Джоана реши хубавичко да полее всичко, преди да отсъди, че денят бе приключил успешно.

Чу колата, но не погледна към пътя, защото очакваше да отmine. Когато моторът угасна, успя само да вдигне глава, преди отвътре да излезе Сам Уийвър.

Тя не каза нищо и остана безмълвна на колене.

Той беше бесен. По време на дългия път от ранчото дотук раздражението му само още повече се бе увеличило. Ядосваше се най-много на себе си. Тръгнал да преследва някаква проклета студеноока блондинка и единственото, което се върти в главата му, е образът ѝ под лунната светлина край езерото.

Денят вече бледнееше и отстъпваше място на мек полуздрач. Джоана стоеше коленичила сред цветята като жертвена девица в езически ритуал. Не се изправи, ръцете ѝ бяха целите в пръст. Натезжал от ухания, въздухът миришеше на тайнство и грях.

— Защо, по дяволите, имаш телефонен секретар, щом не си даваш труд да отговаряш на съобщенията?

— Бях заета.

— Освен заета, си груба и неучтива!

Беше ѝ неприятно. Крайно неприятно, че Сам бе прав. Изобрази най-спокойната си, най-професионална и невъзмутима усмивка.

— Извинявай. Предстои ново издание на шоуто и съм претрупана със срещи и писмена работа. Нещо важно ли има?

— Прекрасно знаеш, че е важно!

Следващите няколко секунди тя грижливо триеше ръцете си в джинсите, забила поглед в земята.

— Ако има някакъв проблем с договора ти...

— Престани, Джоана! Работата сме си я свършили. Край.

Чак тогава тя го погледна.

— Да, точно така.

Той пъхна ръце в джобовете си. Инак имаше опасност да я хване за гърлото.

— Не обичам да се чувствам като глупак.

— Положително. — Джоана се изправи, като внимаваше да стои на ръка разстояние. — Изпускам светлото, Сам. Ако има нещо друго...

Останалите думи замряха в гърлото ѝ, когато посегна и я сграбчи отпред за блузата.

— Непрекъснато гледаш да ме разкараш — процеди тихо. Прекалено тихо. — Винаги съм се смятал за човек с уравновесен характер и кротък нрав. Изглежда съм грешал.

— Твоят характер не е мой проблем.

— Твой е, и още как!

За да докаже това твърдение, той я дръпна силно към себе си. Тя вдигна инстинктивно ръце, ала беше късно. Устните му се впиха в нейните.

Целувката този път далеч не беше като нежен полъх, нямаше встъпления и приятелски нюанси. Имаше само преливащо нетърпение, невъздържана настойчивост и желание, което от дни беше забило нокти в него. Джоана не се възпротиви. Не му се мислеше какво би станало инак. Напротив, стоеше много спокойно и за момент успя да заблуди и двамата, че бе напълно равнодушна.

После изстена. Звукът премина от нейната уста в неговата, пълен с покорство и отчаяние. Преди да заглъхне, ръцете ѝ се обвиха около него, пръстите ѝ се забиха в раменете му.

Здрачът се сгъстяваше и довяваше хлад, но, притисната в него, тя чувстваше само излъчваната от тялото му топлина. Сам миришеше на коне и кожа. Замайваща миризма, дошла сякаш от дълбините на въображението ѝ. Рицар на бял кон. Ала Джоана не желаше да бъде спасявана. Каква глупачка бе била да мисли, че можеше да избяга от него, от себе си. Само един миг се оказа достатъчен, за да ѝ покаже колко здраво вече бе загазила.

Устните му милваха лицето ѝ, поемаха неговата мекота и сладост. Нейните също търсеха повече. Той я притисна по-силно. Смяташе, че знае какво е да изпитваш болка от желание по една жена. Но сегашното усещане бе несравнимо. Болеше го навсякъде. Цялото му тяло тръпнеше от болка, по-възбуждаща от всичко, което можеше да си представи. Колкото повече я докосваше, толкова по-силна ставаше болката. И толкова повече го принуждаваше да я докосва.

— Желая те, Джоана... — Ръцете му се заровиха в косата ѝ, сякаш ги скри там, сякаш им нямаше доверие и не можеше да ги остави да скитат. — Не съм в състояние да мисля за нищо друго, освен за теб. По цели дни. По цели нощи. Искам да съм с теб. Сега.

Тя също искаше. Долепи се до него и по тялото ѝ се разля сладостна тръпка. Искаше го. Искаше да изостави самообладанието си, да забрави предпазливостта и само да чувства — усещанията, които той можеше да ѝ достави. Неясно откъде бе сигурна, че с него щеше да изпита нещо невероятно, нещо, за чието съществуване дори не бе и подозирала. И тогава никога повече нямаше да е същата.

Постоя още миг така. После се отдръпна. С усилие успя да се усмихне при вида на калните петна върху раменете му.

— Изцапах те.

Сам хвана ръцете ѝ.

— Нека влезем вътре.

— Не. — Джоана нежно се издърпа. — Нищо няма да излезе от това, Сам. Между нас нищо няма да се получи.

— Защо?

— Заради мен. Аз съм причината.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Глупости.

— Не са. — Тя хвана ръката му. Неговото сърце биеше лудо като нейното. — Ти ме привличаш, не отричам. Ала това няма да доведе до никъде.

— Вече доведе.

— Значи няма да стигне по-далеч. Повярвай ми, като казвам, че съжалявам, но и за двама ни е по-добре да го признаем още сега.

— Аз също съжалявам, ала не съм съгласен. — Сам я погали по бузата с жест, чиято нежност я прониза мъчително. — Ако очакваш да си тръгна и просто ей така да те оставя, ще трябва да те разочаровам.

Джоана си пое дълбоко дъх и го погледна право в очите.

— Няма да спя с теб.

Той повдигна вежда.

— Сега или никога?

Последното, което очакваше от себе си, бе да се разсмее, но хихикането само избълбука навън.

— Лека нощ, Сам.

— Чакай. Не сме свършили. — Гласът му звучеше бодро, когато посочи стъпалата на верандата. — Защо не поседнем тук? Виж каква хубава вечер. — Тя се поколеба и той вдигна ръце. — Никакво посягане.

— Добре. — Чувстваше се малко неловко, ала прецени, че дължи поне толкова и на двамата. — Искаш ли нещо за пиене?

— Какво имаш?

— Тазсутрешно кафе.

— Благодаря, ще го пропусна. — Сам се настани удобно до нея, коляно до коляно. — Тук наистина ми харесва, Джоана — подзе. Чудеше се дали домът ѝ щеше да му помогне да я разбере по-добре. — Тихо е, уединено, добре поддържано. Отдавна ли имаш това място?

— Близо пет години.

— Ти ли си посадила всичко?

— Да.

— Онуй там какво е?

Тя погледна към бордюра.

— Сапунчета.

— Грозно име за такова красиво нещо. — Ситните розови цветчета изглеждаха нежни и крехки, но си пробиваха път и растяха където им скимне. — Знаеш ли, струва ми се, че ние с теб просто не се познаваме добре.

Той се облегна на горното стъпало и протегна крака. Непринудено, като у дома си, рече си Джоана.

— Да — отвърна му предпазливо. — Сигурно е така.

— Какво мислиш за любовните срещи?

Тя обви с ръце коленете си и се усмихна.

— Приятно занимание за подрастващи.

— Смяташ, че не стават за вече порасналите?

Пак нащрек, Джоана сви рамене.

— Повечето ми познати имат любовници, а не гаджета, с които излизат на срещи.

— А ти нямаш нито едното, нито другото.

— Така ми харесва.

Начина, по който беше казано, неясно защо го накара отново да хвърли поглед към малките розови цветенца.

— Защо не потърсим друга дума, като приятел например? — Сам се обърна. Тя седеше неподвижно, с профил към него. — Нека опитаме да сме приятели известно време. Това е една хубава дума. Проста и необвързваща.

Звучеше вярно, ала Джоана си знаеше по-добре.

— Онова, което ти казах, беше на сериозно.

— Несъмнено. — Той кръстоса крака в глезените. — Затова си мисля, че няма нищо страшно, ако ме опознаеш по-добре.

— Не ме е страх — отвърна тя бързо, което му показва, че правилно бе налучкал.

— Чудесно. В петък има благотворителна вечер в Бевърли Уилшайър. Ще те взема в седем.

— Аз не...

— Нали подкрепяш набирането на средства за бездомните?

— Разбира се, но...

— И тъй като не те е страх, за теб няма да бъде никакъв проблем да ме придружиш. Събитието е официално — добави най-невъзмутимо. — Не си падам особено по такива светски прояви, ала каузата си заслужава.

— Благодаря за предложението, но до седем аз просто няма да успея да се върна от работа, да се преоблека и приготвя за официален прием в Уилшайър.

И с това приключваме, слагаме край, помисли си.

— Добре, в такъв случай ще те взема в седем и половина от службата.

Тя въздъхна шумно, обърна се и го изгледа.

— Сам, защо са всичките тези ходове? Защо ме притесняваш?

— Джоана... — Той вдигна ръката ѝ и целуна пръстите, като не ѝ остави време да се възпротиви. — Аз имам и много по-добри ходове.

— Не се и съмнявам.

Сам се засмя доволен.

— Харесва ми този твой тон. Толкова е изразителен. И ти отива.

— Не ми отговори на въпроса.

— Кой въпрос? А-а, онзи ли? — довърши бързо при вида на присвитите ѝ очи. — Не те притеснявам, просто се опитвам да ти определя среща. Не любовна — уточни веднага. — Никакви любовни срещи за големите. Ще го наречем просто среща, звучи по-делово. Или случайна среща? Харесваш ли случайностите?

— Не.

— Едно нещо вече научих за теб, Джоана, и то е, че си жена, на която трудно може да се угоди. — Той се протегна с въздишка. — Ала нищо. Мога да си седя тук, докато решиш коя дума да избереш. Ето че и звездите започнаха да изгряват.

Тя неволно вдигна глава. Често седеше вечер навън. Обичаше да гледа звездите, когато бе сама. Но сега с него нощта изглеждаше още по-нежна и омайна и това я тревожеше. Голяма грешка бе радостите и удоволствията ти да зависят от някого.

— Става хладно — промърмори.

— Вътре ли ме каниш?

Джоана се усмихна и се подпря с лакти на коленете.

— Не е чак толкова студено. — Известно време мълчаха. После в тишината се обади сова. — Защо не си долу, в града, в някое заведение, където да се показваш с някоя многообещаваща актриса с широка усмивка?

Сякаш замислен по въпроса, Сам се изтегна и се подпря върху по-горното стъпало.

— Не знам. А ти защо не си долу, в града, в някое заведение, където да се показваш с някой именит режисьор с бронзов тен?

Без да помръдва, тя го му хвърли кос поглед.

— Аз първа попитах.

— Обичам актьорската професия — рече той след малко. Гласът му беше така тих и сериозен, че този път Джоана обърна глава и го заслуша внимателно. — Наистина ми харесва, когато всичко се обединява и превръща в едно цяло — сценарият, движенията, екипът. Освен това нямам нищо против да ми се плаща добре. Разполагам с две седмици преди началото на новите снимки. Започнем ли веднъж, предстоят много и тежки дни. Не искам да губя малкото си свободно време по заведения. — Сам протегна ръка и я погали по косата. И

двамата помнеха обещанието му, ала тя не възрази. — Ще дойдеш ли пак да нахраниш моите патици, Джоана?

Още в мига, щом му се усмихна, го отчете като грешка. Глупава грешка. Но поне я направи с ясно съзнание.

— Мисля да се спрем на предложението за петък вечер, ако нямаш нищо против да си тръгнем малко по-рано.

— Седем и половина в офиса ти?

— Става. И нищо обвързващо, нали?

— Разбрано.

Той се наведе към нея, ала тя бързо вдигна ръка.

— Не ме целувай, Сам.

Да се отдръпне му струваше известни усилия.

— Сега или никога?

Джоана се изправи и изтупа джинсите си.

— Във всеки случай, за днес е сигурно. До утре.

— Джоана! — Тя спря на горното стъпало и се обърна. — Нищо — добави той. — Просто исках да те погледна още веднъж. Лека ноц.

— Карай внимателно. Пътят е дълъг.

Сам се засмя през рамо.

— Става все по-къс.

ПЕТА ГЛАВА

В пет и половина офисите опустяха като гробница. Джоана беше доволна, че разполагаше с един час спокойствие. Писмената работа, която за цял ден сякаш изобщо не намаляваше, можеше да бъде отхвърлена за един необезпокояван от никого час. Въпросите за понеделник бяха подбрани и проверени, но тя ги прегледа още веднъж, за да е сигурна, че действително са както интересни, така и познавателни.

Отговори на куп съобщения и бележки, подготвя писма, прегледа оставените ѝ за одобрение фактури. Хубавото на шоу игрите им е, помисли, докато ги подписваше, че не излизат скъпо. За седмица те можеха да похарчат над петдесет хиляди долара и пак да бъдат далеч под разходите за една тридесетминутна телевизионна комедия.

Джоана все така твърдо възнамеряваше да види новата си идея в ефир. Имаше готовност за пилотното издание, тъй че, ако всичко вървеше гладко, шоуто можеше да стартира наесен. Щеше да стане, обеща си сама. Още един успех, един сериозен успех, и нейната собствена продуцентска компания щеше да започне борба за съществуване.

Вече виждаше надписа: Една продукция на „Гардън варайъти“. След две години и другите щяха да го видят. И да го запомнят.

Щеше да продължи да прави шоу игри, разбира се, ала щеше да започне и значително да разширява хоризонта. Дневни постановки, игрални филми през най-гледаното време, седмични сериали. Представяше си изграждането на всичко това стъпка по стъпка. Засега обаче трябваше да се съсредоточи върху остатъка от деня. И вечерта.

След като приключи с набелязаната работа, тя извади торбата. Беше я скрила дълбоко в бюрото, за да не предизвика смут и душевно сътресение у колегите с факта, че бе донесла вечерен тоалет в службата си. Извади малка кутийка и внимателно прочете указанията два пъти. Не изглеждаше чак толкова сложно. Забавно е, каза си, макар

всъщност да бе глупаво. Изобщо беше глупаво да се остави така лесно продавачката да я убеди да купи подобно нещо.

Нареди всичко върху лист хартия на бюрото, сложи и инструкцията да ѝ е под ръка. После вдигна длани и ги огледа от едната страна и от другата. Жената правилно беше отбелязала, че ноктите ѝ са в ужасно състояние. А и какво лошо има човек да опита нещо ново? Джоана взе единия изкуствен нокът и започна да го пили. Пробваше го често-често върху пръста си, докато накрая не одобри дължината. Само още девет, помисли си и поднови атаката върху останалите.

Докато работеше, изу обувките си и сви крака под себе си. Никога не би си позволила тази поза в присъствието на когото и да било. Но беше ли сама, го правеше несъзнателно. Когато вече разполагаше с десет еднакво оформени нокътя, пристъпи към следващия етап.

В инструкцията се казваше, че е лесно и бързо. Тя обели от едната страна двустранно подлепващата лентичка и я притисна върху нокътя си. Лесно. После хвана с пинсета предпазното листче и започна да го маха. То се нави на топка. Джоана търпеливо опита пак. На третия път успя да се справи. Доволна, взе изкуствения нокът и го сложи върху своя. Натисна, за да се залепи, после огледа резултата.

Не приличаше на нейния пръст, но пък изглеждаше доста елегантно. Като го намажеше с препоръчания ѝ от продавачката лак, който също без много колебание купи, никой нищо нямаше да разбере.

Отне ѝ двадесет минути да приключи с едната ръка, като ѝ се наложи да прибегне до очилата за четене — още едно нещо, което никога не би сторила, освен ако не бе съвсем сама. Вече проклинаше и продавачката в магазина, и себе си, и производителите, когато иззвъня телефонът. Натисна бутона на първа линия и нокътят на показалеца се отлепи.

— Джоана Патърсън — процеди тя в слушалката.

— Джон Джей е, скъпа. Какъв късмет, че си толкова работлива.

Джоана се бе вторачила ядосано в голия нокът.

— Какво има?

— Възникна едно мъничко проблемче, мила, и ми е нужна твоята помощ, за да ме измъкнеш. — Тя мълчеше и той се прокашля. — Виж, изглежда кредитната ми карта е свършила и съм в известно

затруднение. Би ли имала нещо против да поговориш с управителя тук, господин Чейсън? Той казва, че те познава.

— Дай го.

Изпълнена с неприязън, Джоана прекара ръка през косата си и отлепи още един нокът. След две минути Джон Джей бе избавен от затруднението си. Тя затвори телефона и впери поглед в ръката си. Два нокътя от маникюра, над който тъй прилежно се бе старала, липсваха, а целите ѝ пръсти бяха оплескани с лепило. Въздъхна дълбоко и взе да маха останалите.

Аз съм интелигентна, способна жена, говореше си мислено. На прага на тридесетте, върша сложна и отговорна работа. И навярно съм единствената жена в страната, която не е в състояние да се справи с едни изкуствени нокти.

Да вървят по дяволите! Събра и хвърли всичко в коша за боклук, включително и шишенцето с лака.

В дамската тоалетна направи каквото можа с косата си, после, понеже ѝ се струваше, че изглежда ужасно занемарена, решително се зае с грима. Съблякла се по чорапи и колан с жартиери, Джоана отвори сака. Беше обличала роклята само веднъж, преди една година. Вталена и плътно прилепнала, с голи рамене, далеч от обичайния ѝ стил. Нахлузи я отдолу нагоре и започна битка с ципа. Изруга отново и се запита защо изобщо се беше съгласила да иде. След като успя да я закопчае, се опита да види колкото можеше повече от крайния резултат в огледалото, което ѝ стигаше едва до кръста.

Добре ѝ стои, реши, като се въртеше насам-натам. А и цветът не беше лош. Сети се навъсено, че щеше да си подхожда с вече намиращия се в кошчето лак. Отпред роклята едва покриваше коленете ѝ, постепенно се спускаше отстрани и стигаше до долу откъм гърба. Тя смени обиците си с ефектни перлено диамантени, сложи и подобно колие.

Колкото, толкова, помисли, и прибра ежедневните дрехи в сака. В понеделник ще трябва да помоли секретарката си да ги отнесе на химическо чистене. Взе сака и се отправи обратно към стаята. Мъдро постъпи, че се уговори със Сам да я вземе оттук. Не само че по-малко наподобяваше среща, а и по този начин се налагаше после да я върне обратно, за да може тя да си прибере колата и да се върне с нея вкъщи. Сама.

Страхливка, помисли с известно раздражение, ала сви рамене и си каза, че просто бе разумна. Каквото и да изпитваше към Сам, то беше твърде прибързано и прекалено пламенно. Интимна връзка не влизаше в плановете ѝ — нито в личните, нито в професионалните. Достатъчно се беше нагледала на бащините си истории.

Нейният живот по никой начин нямаше да е такъв.

А колкото до Сам Уийвър, щеше да е благоразумна, предпазлива и най-вече напълно да владее положението.

Господи, изглеждаше неотразимо!

Сам стоеше до прозореца. Беше в смокинг и ръце в джобовете, а мислите му витаеха неведомо къде. Джоана изпита някаква странна радост, сякаш една страшна приказка беше завършила с хубав край и всички бяха щастливи и доволни до края на живота си.

Той не я чу, но така напрегнато мислеше за нея, че почувства влизането ѝ в мига, в който тя се появи на прага. Обърна се и образът, който още стоеше пред очите му се разсея, а на негово място изникна друг.

Косата ѝ беше вдигната над врата и раменете ѝ бяха голи. Деловата обстановка на кабинета, където се намираха в момента, по прилягаше на жената от първата им среща. Красивата цветна градина и усамотената къща подхождаха на жената, с която се смяха заедно край езерото. А тази тук бе една непозната Джоана, която изглеждаше така нежна и крехка, че човек би се побоял да я докосне.

Почувства се глупаво, застанал така със затаен дъх.

— Помислих, че си офейкала.

— Не съм. — Тя усети, че се бе вкопчила като удавник в дръжката на сака и разхлаби пръсти. — Преобличах се.

Понеже искаше на всяка цена да се държи естествено, отиде до шкафа да остави торбата, като пътъом хвърли бърз поглед наоколо, за да се увери, че фиаското с пластмасовите нокти бе извън ползрението му.

— Извинявай, ако съм се забавила. Хванах се да довърша някои работи — каза.

— Изглеждаш великолепно, Джоана.

— Благодаря. — Тя затвори вратата на шкафа. Постара се да приеме комплимента така непринудено, както беше направен. — Ти също. Готова съм и когато кажеш, тръгваме.

— Само секунда.

Сам се приближи и зърна мярналото се в очите ѝ учудване. Сложи ръце на раменете ѝ и я целуна бавно. Помъчи се целувката да е лека, ненапориста.

— Просто исках да проверя дали си истинска — прошепна.

Да, тя беше истинска, толкова истинска, че сама усещаше как кръвта ѝ препуска във вените, гореща и бърза.

— Хайде да потегляме.

— Ако питаш мен, предпочитам да стоим тук и да се прегръщаме. Е, може би някой друг път — добави той, като видя повдигната ѝ вежда. — Хвана я за ръка и се отпавиха към асансьорите. — Виж какво, ако действително се окаже скучно, може да си тръгнем по-рано.

— Холивудските сборища никога не са скучни.

Каза го с такъв сух и назидателен тон, че Сам се разсмя.

— Нали не ги харесваш?

— Не намирам за нужно често да ги посещавам.

Вратата на асансьора се отвори и те се качиха.

— Трудно е да бъдеш част от един свят и в същото време да страниш от него.

— Не е трудно. — Джоана го правеше от години. — На някои ни е по-добре зад кулисите. Гледах една от първите ти реклами за минисериала — смени тя темата, без да му даде възможност да я разпитва. — Не беше лоша, впечатляваща, секси.

— Това е пазар, нали знаеш — отвърна той пренебрежително. Асансьорът беше стигнал до подземния гараж. — Не бих го нарекъл точно секси, а романтично. Има разлика.

Имаше наистина, ала Джоана се учуди да го чуе от него.

— Щом си събличаш ризата, хората мислят, че става дума за секс.

— Толкова ли му било? — Сам отвори вратата на колата. — Мога да се отърва от тези доспехи за по-малко от пет секунди.

Тя седна вътре.

— Благодаря, вече съм те виждала. Защо телевизията? — попита, когато и той се настани до нея. — На този етап от кариерата ти, имам предвид.

— Защото повечето хора няма да изтраят в салона четири часа, а аз исках да направя този филм. Малкият екран е някак по-личен, поинтимен, какъвто е и сценарият. — Сам се облегна назад и подкара. Ръмженето на мотора проехтя в почти празния гараж. — Образът на Сара е много тънък, трагичен. Тя е безкрайно чувствителна и доверчива. Порази ме начина, по който Лорън успя да го превъплъти — добави той за партньорката си в главната роля. — Много вярно пресъздава същността на тази наивна чистота.

И, според пресата, Сам и Лорън са имали толкова любовни сцени извън камерата, колкото и пред нея. Ще е добре да не го забравям, рече си Джоана.

— Не е често явление да чуеш един актьор да говори за нечия друга роля, освен за своята.

— Люк пък е негодник — продължи той, докато чакаха на светофара. — Използвач, женкар и негодник. Много чаровен и сладкодугмен.

— Успя ли да пресъздадеш тази му същност?

Сам я изгледа продължително.

— Ще го гледаш и после ще ми кажеш.

Тя се извърна.

— Какви са по-нататъшните ти планове?

— Комедия.

— Не знаех, че играеш и в комедии.

— Очевидно си пропуснала изявата ми в „Хрупкаво сладкишче“ преди няколко години.

Напуши я смях.

— Неудобно ми е да си го призная.

— На мен също. След това правих реклами на одеколон: „Коя жена може да устои на мъж, който мирише на мъж?“

Джоана щеше да се разсмее, ако не си беше спомнила собствената си мисъл в началото на запознанството им.

— Е, доколкото разбирам, никой не може да те обвини, че не си си платил дълговете.

— Ще ми се да мисля, че е така, освен това съм наясно, че одеколонената кампания ми спечели ролята в „Под прикритие“.

Със сигурност, помисли тя. В споменатите реклами той беше умопомрачително секси, неимоверно мъжествен и достатъчно

самоуверен, за да накара жените да преглъщат и тръпнат в захлас. Образът му в „Под прикритие“ беше именно такъв, но пресъздаден с дълбочина, която беше учудила както зрителите, така и критиците.

— Свободни мигове като сегашния не се случват често — каза Джоана на глас. — И ако ги има, обикновено са заслужени.

— Ами... — проточи Сам. — Това май беше комплимент.

Тя повдигна рамене.

— Досега не съм казвала, че не те бива в това, което вършиш.

— Ако погледнем нещата наопаки, може да се каже, че проблемът от самото начало е точно обратният.

Джоана не отвърна нищо, ала за него това само по себе си беше красноречив отговор.

Междувременно бяха пристигнали пред сградата на Бевърли Уилшайър, залята в светлина и обкръжена с лимузини.

Тя повдигна вежда.

— Сериозна навалица.

— Все още можем да се върнем в офиса ти и да се прегръщаме.

Джоана го изгледа строго. Един от униформените служители ѝ отвори вратата. В мига, в който стъпи на тротоара, я заслепиха светкавици и защракаха фотоапарати.

Мразеше това. Не ѝ стигаха думи да изрази, дори пред себе си, колко го ненавиждаше. С жест, който би могъл да се тълкува повече като надменен, отколкото като израз на смущение, тя се извърна. Сам я прегърна през рамо и така предизвика нов взрив от светкавици.

— Ще те преследват по-малко, ако се усмихваш и се държиш приветливо с тях — прошепна в ухото ѝ.

— Господин Уийвър! Господин Уийвър! Какво бихте казали за своя предстоящ телевизионен сериал?

Сам адресира отговора си към тълпата репортери и го придружи с усмивка, като извърши всичко това ходом, без да спира.

— С добър сценарий и актьорски състав, включващ Лорън Спенсър, мисля, че той говори сам за себе си.

— Вярно ли е, че годежът ви с госпожица Спенсър е минало?

— Никога не е бил настояще.

Един от журналистите се добра достатъчно близо, за да сграбчи Джоана за ръката.

— Може ли да узнаем името ви, госпожице?

— Патърсън — каза тя и го отърси от себе си.

— Дъщерята на Карл Патърсън — чу да казва някой в тълпата.
— Госпожице Патърсън, вярно ли е, че бракът на баща ви е пред разпадане? Как се чувствате от факта, че жена му е два пъти по-млада от него?

Без да отговаря, Джоана мина през вратата във фойето. Сам продължаваше да я прегръща. Тя леко трепереше, което той отдаде на яда ѝ.

— Извинявай...

— Нямах никаква вина.

Нужни ѝ бяха само няколко мига, за да се успокои. Да, имаше и яд, разбира се, но най-вече онова неприятно чувство под лъжичката, което винаги я обземаше, когато се озоваваше пред фотоапаратите и настойчиво недискретните въпроси относно баща ѝ. Беше се случвало и преди, щеше да го има и в бъдеще, след като бе дъщеря на Карл У. Патърсън.

— Искаш ли да се отбием в бара и да пийнем по едно? Да поседим в някой тъмен ъгъл за малко?

— Не, няма нужда. Добре съм. — Джоана му се усмихна. — Не бих издържала, ако ме подлагат на това изпитание толкова често, колкото теб.

— Част от професията — отвърна Сам. Спря се и повдигна леко брадичката ѝ. — Сигурна ли си, че си добре?

— Разбира се. Мисля, че просто...

Ала избавлението се оказа кратко. Няколко от присъстващите се приближиха да поздравят Сам.

Познаваше ги, кои по физиономия, други по име. Една от актрисите в последния филм на Сам беше с мъжа си и бременна с първото дете. Вестникарският елит, който бе допуснат вътре, се възползва от предоставената възможност. Отново фотоапарати.

Докато си проправяха път към залата, непрекъснато бяха обкръжени от хора, които идваха да подновят познанството си или да бъдат представени. Покрай баща си тя лично познаваше много от тях. Трябваше да подлага буза за целувки, да приема ръкостискания. Актьор-ветеран с посребрена грива и лице, все още красящо плакатите, я стисна в обятията си. С обич, която питаеше към малко хора, Джоана също го прегърна. Никога нямаше да забрави как той

преди много години беше дошъл в стаята ѝ да я поразвесели по време на един от приемите на баща ѝ.

— Чичо Макс, по-хубав си от когато и да било.

Смехът му беше дрезгав и боботещ.

— Като гледам теб, се чувствам съвсем остарял, Джо-Джо.

— Ти никога няма да остарееш.

— Мери ще се радва да те види — отвърна той, имайки предвид жена си — единствената. Бяха женени от много време. — Отвлякоха я нанякъде. — Макс я целуна отново по бузата, обърна се и измери с очи Сам. — Значи най-сетне си се предала, виждам, и си склонила на актьор. Поне си се спряла на добър. Очарован съм от работата ви.

— Благодаря. — След шест години в бизнеса Сам си въобразяваше, че бе имунизиран срещу преклонението пред звездни величия. — Голяма чест е да се запозная с вас, господин Хедисън — каза искрено. — Гледал съм всичко, в което сте се снимали.

— Малката Джо-Джо винаги е проявявала вкус. Ще ми се да работя с вас някой път. Не бих го предложил на мнозина от днешното поколение.

— Стига да кажете, аз съм на ваше разположение.

Присвил очи, Макс кимна бавно.

— Има един сценарии, който в момента преглеждам. Може да ви го изпратя, за да му хвърлите един поглед. Джо-Джо, не е зле по-често да зървам хубавата ти муцунка.

Той я целуна още веднъж и тръгна да търси жена си.

— Ти май съвсем онемя — подкачи тя Сам, който продължаваше да гледа след Макс.

— Няма друг актьор сред живите, на когото да се възхищавам така, както на Макс Хедисън. Той рядко се показва в обществото и двата пъти, когато го срещнах, не се осмелих да си изкрънкам запознанството.

— Ти и срамежлив?

— Да речем, че не обичам да се натрапвам.

Това уточнение ѝ допадна.

— Той е един от най-милите хора, които познавам. Веднъж ми подари кученце за рождения ден. Баща ми побесня от яд, много мрази кучета, но нищо не можеше да направи, защото беше от чичо Макс.

— Джо-Джо?

Тя го стрелна.

— Чичо Макс е единственият, който има право да ме нарича по този начин.

— На мен ми харесва. — Той я закачи шеговито по носа. — Представям си те с плитчици и сламена шапка. О, Господи!

Веселото му изражение се промени в страдалческо примирение и миг след това две изящни бели ръце го прегърнаха през врата.

— Ах, Сам, просто не е за вярване колко отдавна не съм те виждала! — Жената с къдрава грива червени коси извърна лице така, че фотоапаратите да я хванат под най-благоприятен ъгъл. — Скъпи, къде се губиш през цялото това време?

— Тук и там. — Като прояви значителна ловкост, той успя да се освободи от обятията ѝ. — Как си, Тони?

— Ами, как ти изглеждам? — Тя отметна назад великолепната си глава и се разсмя. Роклята ѝ беше разголена до възможния максимум, позволен от закона. — Бях така страшно заета, че напълно ти загубих дирите. Току-що започнах снимки и едва вместих това мило събитие в разписанието си. Толкова е досадно да не си в състояние да се виждаш с приятелите.

— Джоана Патърсън, Тони Дюмон — представи ги една на друга Сам.

— Приятно ми е да се запознаем.

Джоана беше чувала, че Дюмон се слави като посредствена актриса, пласираща се повече заради предизвикателния си сексапил, отколкото заради таланта си. Беше се омъжвала два пъти — много удачно, тъй като и двамата ѝ съпрузи значително бяха подпомогнали кариерата ѝ.

— Всеки приятел на Сам... — подзе Тони, после млъкна. — Вие да не сте дъщерята на Карл? — Преди Джоана да бе отговорила, тя се разсмя и отново отметна глава по начин, по който беше сигурна, че косата ѝ ще се разпилее като водопад. — Гледай ти! Скъпа, тъкмо умирах от любопитство да се запозная с теб! — Сложи ръка върху рамото на Джоана и зашари с поглед наоколо. Очите ѝ, жълтокафеникави и зорки, се плъзгаха бегло по не дотам видните личности, усмихваха се на тези, които заслужаваха вниманието ѝ, и се присвиваха, щом попаднеха на съперница. Като откри търсения обект, усмивката ѝ стана с няколкостотин вата по-мощна. Джоана зърна

блестящия диамант на лявата ѝ ръка, когато помахна. — Такова щастливо съвпадение — продължи Тони. — Сигурна съм, ще разбереш колко се радвам. Мили, виж кого открих!

Джоана прикова поглед в баща си, а Тони постави ръка на гърдите му и се сгуши в него. Жестът беше пресметнат така, че диамантът на пръста ѝ да бъде изложен на пряка гледка.

— Джоана, нямах представа, че ще бъдеш тук.

Карл докосна с буза нейната, както би го направил с който и да е от стотиците си познати.

Беше висок мъж, с широки рамене и прибран корем. Беше позволил появата на бръчки върху лицето си, защото изпитваше страх от ножа, дори и за козметична намеса. Ала никога не би допуснал тялото му да увисне. На петдесет и пет години Карл У. Патърсън се намираше във върхова форма. Привличаше жените не по-малко, отколкото преди тридесет години. Вероятно и повече, тъй като към външната притегателна сила се прибавяше и тази на властта.

— Изглеждаш добре — отбеляза Джоана.

Сам бе удивен от пълното отсъствие на онази топлина, която имаше в отношението ѝ към Макс Хедисън. После тя ги представи:

— Карл Патърсън, Сам Уийвър.

— Приятно ми е. — Карл пое ръката на Сам в едрата си длан с грижливо поддържани нокти. — Следя кариерата ви. Чувам, че скоро започвате филм с Бърлиц. Ще се видим пак по този повод.

— Очаквам го с нетърпение.

— Не е ли мило? — вметна Тони и протегна свободната си ръка към Сам. — И четиримата да се съберем по този начин. Трябва да седнем на една маса, нали, Карл? В края на краищата, искам да опозная дъщеря ти, след като ще бъдем едно семейство.

Джоана не се вцепени. Не реагира изобщо. Вече бе спряла да се изненадва от постъпките на баща си.

— Честито — каза и само леко премигна, когато блесна светкавицата на фотоапарат, хванал ги заедно.

— Още не сме определили датата — сияеше Тони срещу бъдещия си съпруг. — Но имаме намерение до е скоро... Е, след като се погрижим за някои дреболии.

Което означаваше законното отстраняване на четвъртата му жена, предположи Джоана. За щастие тя вече не зависи от

прищевките и променливото настроение на своите мащехи.

— Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи.

— Няма съмнение. — Карл потупа ръката на Тони, като през цялото време гледаше повече нея, отколкото дъщеря си.

— Хайде наистина си заемем маса, Карл, и да вдигнем тост.

Тони съвсем непринудено държеше двамата мъже подръка. Толкова непринудено, че почти не се забеляза, когато Сам отстрани ръката ѝ и хвана Джоана. Нейната беше скована и леденостудена.

— Извинете, че не можем да останем повече — усмихна се той очарователно, с лек нюанс на извинение.

— О, я стига, имате време за едно бързо питие, преди това място да се превърне в зоопарк. — Тони прокара пръсти нагоре по ръката на Карл. — Скъпи, трябва да настояваш.

— Няма нужда да настоява — обади се Джоана. Няма да е зла, каза си. Нито дори разстроена. Ала не се и усмихна на баща си, когато го погледна. — Най-малкото, което мога да направя, е да пия за вашето щастие.

— Чудесно! — Тони смяташе за повече от чудесно да бъде видяна едновременно с такава важна клечка като Карл и такъв привлекателен мъж като Сам. — Хайде, Джоана, скъпа, не трябва да вярваш на всички онези непристойни неща, които навярно си чела за мен и Сам. Знаеш как хората в този град обичат да говорят.

Тя се обърна, за да тръгне към банкетната зала, придружена от Карл, и отпрати през рамо усмивка на скъпата Джоана, която не биваше да вярва на нито една дума.

— Защо, по дяволите, правиш това? — прошепна ядосано Сам.

— Защото е част от играта.

С вирната глава тя прекрачи прага на залата.

Вътре цареше шумно оживление, разнасяше се смесица от разговори. Беше бляскаво, както подобаваше на такива събития. Щяха да бъдат събрани много пари — сто, може би сто и петдесет хиляди долара, а вечерта трябваше да съответства на цената на яденето. Храната, между другото, беше истинско разточителство.

Джоана не ядеше. Почти не забеляза какво ѝ слагат в чинията, макар Тони да кудкудякаше по повод на всяко блюдо и да бърбореше за

калории. Пръстенът ѝ бляскаше победоносно всеки път, щом помръднеше ръка. Пускаше тънки забележчици относно джентълменското държане на Сам с нейната кажи-речи, вече дъщеря, кискаше се доволно, че има дъщеря почти на своята възраст и целуваше Карл по бузата, когато не флиртуваше с някой друг.

Той беше заслепен от нея. Джоана отпиваше от шампанското и наблюдаваше баща си как се перчи и надува всеки път, когато червенокосата красавица ласкаеше самолюбието му. Никога преди не го беше виждала заслепен от жена. Желаетел, ненаситен, побеснял, но никога така захласнат.

— Само още съвсем, съвсем мъничко — измърка Тони, когато Карл ѝ доля вино. — Нали знаеш, мили, колко неразумна ставам, когато пия прекалено много. — Тя му хвърли поглед, който обещаващо, че може да стане далеч повече от неразумна. — Кажете, не е ли това една дива орда? — Помаха весело някому от друга маса. — Господи, каква ужасна рокля! Всички тези диаманти изобщо не прикриват лошия вкус, нали? Сам, скъпи, чух, че Лорън се вижда с някакъв французин, автомобилен състезател. Това разби ли ти сърцето?

— Не — отвърна той безизразно и се измести, когато тя го потупа по коляното.

— Това е, защото винаги ти си този, които разбива сърца. Бъди много внимателна с този мъж, Джоана, скъпа, и по-добри жени от мен са отронвали сълза заради него.

— Положително — отвърна мило Джоана и пак отпи от шампанското.

— Я ми кажи, защо не си накарала татко ти да те вземе в киното? — хвърли ѝ Тони съучастнически поглед над ръба на чашата.

— Аз не играя.

— А какво правиш?

— Джоана е продуцент на дневни телевизионни предавания — вметна Карл. — Последните доклади, които минаха през бюрото ми, бяха отлични, между другото.

— Благодаря.

— Напредва ли вечерното издание?

— Да, тъкмо приключваме. Щях да ти изпратя съобщение, ала мислех, че не си в града.

— Прекарахме две седмици на най-затънтената снимачна площадка в Аризона. — Тони потупа ръката на Карл. — Слава Богу, че Карл беше там, та да не ме съсипят напълно. Сам, чух превъзходни работи за онова твоє телевизионно нещо. Ще го излъчват след две седмици, нали така? — Той ѝ се усмихна и кимна. Тя се бе точила за ролята на Сара и още не му беше простила, че не ѝ ходатайства да я получи. — Наистина трябва да направим един филм заедно, на който Карл да е продуцент.

На куково лято, помисли си Сам.

— Много ни извинете, че трябва така рано да тръгваме, но ние с Джоана вече закъсняваме. — Той се изправи, преди някой да успее да възрази и протегна ръка. — Приятно ми беше да се запознаем, господин Патърсън, и моите почитания за чудесните ви работи. — Хвана Джоана за ръка и се усмихна към Тони. — Остани си същата, скъпа.

— Лека нощ — каза Джоана на баща си. — Всичко най-хубаво. — Не се възпротиви Сам да я подкрепи на излизане от залата. — Защо трябваше да си разваляш вечерта заради мен? — подхвана навън.

— Не съм си я развалил и не си тръгвам само заради теб. Не ми харесва общуването с пирани като Тони. — Той извади талона за колата си и го връчи на момчето отпред, обслужващо гостите. — Освен това по вида ти личи, че имаш нужда от чист въздух.

— Не съм пияна.

— Не си, ала си на път.

— Никога не се напивам, защото мразя да не се контролирам.

По-верни думи не са били произнасяни, помисли Сам.

— Хубаво, обаче сега смятам да ти намеря нещо за ядене. — Той подаде двадесетачка на момчето, което му докара колата, и сам отвори вратата на Джоана. — Ще се справиш ли с един хамбургер?

— Не съм гладна.

Голям инат, беше следващата му мисъл. И точно толкова твърдоглаво се цупи.

— Твоя воля, аз пък искам.

Тя понечи да му се озъби, но навреме се усети, че се държи отвратително.

— Сам, благодаря ти, ала наистина нищо не искам. Защо просто не ме оставиш пред офиса, за да си взема колата?

— Изпи пет чаши вино. Броих ги. — Той самият само близваше, когато забеляза в какво настроение бе Джоана. — Аз ще те откарам. След като хапнем обаче.

— Не мога да си оставя колата в града.

— Ще уредя някой да ти я докара утре сутринта.

— Това са излишни главоболия. Аз мога...

— Джоана... — Сам спря до тротоара и почака тя да се обърне и да го погледне. — Позволи ми да ти бъда приятел, става ли?

Джоана затвори очи. Отчаяно ѝ се искаше да направи нещо, което също никога не си позволяваше. Да заплаче, да се разридае силно и продължително, просто ей така, без всякаква причина.

— Благодаря. Мисля, че наистина ще ми дойде добре нещо за хапване и малко чист въздух.

Както си беше в официалния смокинг, Сам притича до заведението за бързо хранене, поръча хамбургерите, пържени картофи и кафе, раздаде десетина автографа и бързо се върна обратно.

— Животът вече никак не е лесен — каза и сложи плика на пода до краката ѝ. — Момичето на щанда не искаше да ми вземе пари за покупките и като едното нищо е пъкнала телефонния си номер в плика. Да е най-много деветнадесетгодишна.

— Трябваше да ме оставиш аз да ида.

— Всички трябва да си носим кръста. — Той потегли. — Джоана, нямам навик да обръщам внимание на това, което се пише за мен в пресата, освен на рецензиите, но в случая ще направя изключение и ще ти кажа, че с Тони никога не сме били заедно.

— Сам, това не е моя работа.

— Независимо дали мислиш, че е твоя работа, или не, искам да ми повярваш. Ако вече си си направила някакви изводи за мен и нея, то това само по себе си е достатъчно лошо. Като прибавим и факта, че тя явно ще се омъжи за баща ти, положението става направо абсурдно.

Джоана отвори очи. Не ѝ бе минало през ум да погледне на нещата по този начин. Беше прекалено заета със собствените си мисли и преживявания, за да си даде сметка колко нелепа картина се получаваше.

— Тя те постави в неудобно положение. Извинявай.

— Просто не ми се понравиха подмятанията и намеците ѝ... — Намеци, как не, помисли той. Тони на практика ловко си направи

реклама. — Ще се чувствам по-добре, ако разбереш, че между нас никога нищо не е имало. — Искаше да добави още нещо, ала му бе неловко да каже какво мисли за жената, която щеше да става член от семейството на Джоана. — Както и да е, не се получи точно каквото имах предвид за тази вечер.

След малко спряха на разклона върху едно възвишение. Под тях се простираше долината на Лос Анджелис, изпъстрена с безброй трепкащи светлини. Сам отвори подвижния покрив на колата. Някъде отдалеч се чу воят на койот.

— Не сме в подходящо облекло за хамбургери, но поне имам салфетки. — Той посегна да вземе плика и ръката му докосна коляното ѝ. — Джоана, трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Имаш невероятни крака.

— Дай ми сандвича, Сам — отвърна тя и събу обувките си.

— Мирише по-хубаво от телешкия медальон.

— Това ли ядохме?

— Не, това е, което ти не яде. Ето ти и кетчуп.

Връчи ѝ найлоновите пликчета и изчака да се убеди, че тя яде. Не си спомняше да бе виждал някой по-нешастен от Джоана, седяща на онази пицна, украсена с цветя маса сред обляната в светлини зала и сред още по-блестящите знаменитости наоколо.

А най-лошото бе, че тя се мъчеше да се държи храбро.

— Искаш ли да поговорим? — Джоана само повдигна рамене, ала Сам не отстъпи. — Доколкото схващам, не си знаела, че баща ти възнамерява отново да се жени.

— Аз дори не знаех, че възнамерява да се развежда отново. За тези неща той не ми иска съвети.

— Допада ли ти сегашната ти майка?

— Сегашната жена на баща ми — поправи го тя машинално, което му подсказа доста неща. — Не зная, виждала съм я само два пъти. Мисля, че преди няколко седмици се върна обратно в Ню Йорк. Просто съм изненадана, защото той обикновено не избързва така с един брак връз друг. Има промеждутък от година-две между законните му връзки.

— Разполага с няколко месеца, за да опознае Тони по-добре. Възможно е да промени решението си.

— Сигурна съм, че отлично знае какво представлява. Поне това може да му се признае, че не е глупав.

— Понякога, като кажеш на някой, че си му сърдит, нещата се оправят.

— Аз не съм му сърдита, всъщност ни най-малко дори.

Сам я погали по бузата с опакото на ръката.

— А какво, обидно ли ти е?

Джоана поклати глава. Не доверяваше на гласа си.

— Той си живее свой отделен живот — обади се след малко. — Винаги е било така. Но това пък ме улеснява аз да си живея моя.

Сам ѝ поднесе пликчето с пържени картофи и настоя да си вземе.

— Знаеш ли, и аз често си имах пререкания с баща ми.

— Така ли?

— Божичко, истински схватки! — засмя се той и сръбна от кафето. — Уийвър са темпераментен род с упорит и невъздържан нрав. Държим на своето и често си крещим един на друг. Струва ми се, че повечето време между петнадесетата и двадесетата си година прекарах в разпавии с моя старец. Ами, например, само защото прегазих с колата оградата на Грийнли, не беше достатъчна причина да ми конфискува книжката за шест месеца, нали?

— Грийнли, предполагам, го е смятал за сериозна причина. Ти успяваше ли понякога да наложиш своето?

— Мисля, че бяхме три към едно в негова полза. Вероятно и тази една трета се дължеше на това, че той беше предимно зает да се кара на брат ми или на някоя от сестрите ми.

— Сигурно е съвсем различно да имаш голямо семейство. Винаги съм си представяла...

— Какво?

Виното премахваше неудобството. Без него тя никога нямаше да го каже.

— Понякога си мисля колко хубаво би било, да имах като малка братя и сестри... Баби и дядовци, да речем, при които да ходя на гости, семейни разпавии също. Не знам. Е, от време на време имах, разбира се, доведен брат или сестра. Ала нещата обикновено приключваха преди още да свикнем един с друг.

— Ела тук. — Сам се поизмести, за да може да я прегърне. — По-добре ли ти е така?

— Много. — Джоана въздъхна и опря глава на рамото му. —
Благодаря.

Косите ѝ ухаеха като въздуха отвън. На свежест, на тишина и прохлада. Съвсем естествен бе поривът му да зарови лице в тях и той го стори, без да се замисля.

— Щеше ми се да не беше изпила толкова вино.

— Защо?

— Тогава нямаше да е против правилата да те прелъстя.

Тя обърна лице към него. Не харесваше думата „прелъстявам“. Предполагаше липса на желание. Но сега ѝ прозвуча някак освобождаващо и повече от изкусително.

— По правилата ли живееш?

— Не всичките. — Сам я погали по главата. — Искам да те любя, Джоана, ала когато го правя, искам да си на себе си. Затуй ще се задоволя засега с по-малко.

Той се наведе и докосна устните ѝ. Лекичко ухапа долната и вкуси меката ѝ сладост. Имаше топлина, граничеща с плам, и съгласие на крачка по-далеч от покорството.

От всичките му въображаеми представи как ще бъде с нея, тази бе най-силната — че я прегръща точно както сега, звездите блещукат над тях, а нощта е изпълнена със спокойствие и тих ветреца.

Не ѝ се искаше да се отдръпне. Докосването му беше толкова нежно, че тя усещаше — Сам нямаше да бъде настоятелен. Не и този път. Щеше да има други. Вече го знаеше. Беше го приела. Някоя друга нощ, когато бризът шумоли в листата, той щеше да я прегръща пак така и тогава нямаше да е тъй търпелив. Нито пък, опасяваше се, и тя самата. Нещо бе пуснало корени, въпреки усилията ѝ да го изтръгне. Въздъхна леко и вдигна длан към лицето му.

Беше същинско мъчение, но той прокара ръка по голите ѝ рамене. Искаше да попие усещането, да го отнесе със себе си. Така, както уханието ѝ да го съпровожда по дългия самотен път към вкъщи.

— Искане ми се да зная какво чувствам — прошепна Джоана, когато отново бе в състояние да говори.

Не беше от виното. Нямаше да е вярно да го обясни с нещо толкова просто. Очите ѝ натежаваха, чувстваше се леко замаяна. Устните ѝ бяха меки и податливи. Само по вида ѝ Сам знаеше, че

можеше да я има. Да бе съвсем малко по-настоятелен и щеше да бъде негова. Напомни си за правилата.

— Някой път ще поговорим за това. — Целуна я леко още веднъж. — Тогава ще видим какво да правим. А сега смятам да те закарам вкъщи.

ШЕСТА ГЛАВА

Джоана смяташе съботите за дни, дадени на човек да свърши онова, което му се налага да зареже през седмицата заради ходенето на работа. Смяташе ги не толкова за свободни дни, колкото предназначени за други видове дейности. Те не бяха за излежаване, дори ако се чувстваш малко скапан. Бяха за прекопаване и плевене на градината, за пазаруване, поддържане на личната кореспонденция, водене на домашното счетоводство. Нейните съботи, както и останалите ѝ дни, имаха свой обичаен ход, който рядко се променяше. Тя разчиташе на организацията, защото един подреден живот бе къде-къде по-сигурен.

Първо се заемаше с чистенето. Макар и да не се смяташе за кой знае каква домакиня, никога не ѝ бе хрумвало да наеме жена за тази работа. Къщата олицетворяваше личния ѝ живот и, както във всичко друго, Джоана предпочиташе да се справя сама.

Бърсането на прах и минаването с прахосмукачка, търкането и лъскането никога не ѝ се струаха досадни задължения. Имаше в тях някакво дълбоко удовлетворение, но още по-покоряващо бе усещането, че нейният дом, нейните вещи заслужаваха вниманието ѝ. Просто и ясно. Тя можеше да тупа килими и мъкне кофата от стая в стая със същата всеотдайност, както при изготвянето на контракти и балансирането на бюджета.

Обичаше радиото да гърми силно, за да може да го чува от всяко кътче на къщата, където се намираше. Това бяха едновременно дни на труд и усамотение. През годините Джоана бе развила зависимост и от двете.

Сега тя си мислеше за колата и съвсем естествено умът ѝ се насочи към Сам. Дано не бе забравил обещанието си да уреди докарването ѝ. Ала и да бе забравил, просто щеше да се откаже от таз съботното пазаруване и щеше да помоли Бетани да мине и да я вземе за работа в понеделник.

Старяеше се и успяваше никога да не зависи от чуждите обещания.

Но с това мислите ѝ за него не се изчерпиха. Макар и да се чувстваше малко неловко, не можеше да забрави колко внимателен беше той снощи, по-мил и нежен от очакванията ѝ. Помнеше и целувката му. Усецането от нея — изпълващо, трепетно, примамливо. Всеки път все по-примамливо, изкушаващо я да погази споразумението, което преди много години бе сключила със самата себе си. В него се казваше: „Никакви връзки, които да не може да контролира от самото им начало, никаква обвързаност и зависимост, никакви краткосрочни и по-дълговременни обещания.“

Едно разумно съглашение, неписано, ала задължаващо. Фактът, че Сам едва не я тласна към неговото нарушаване, я безпокоеше. Но не по-малко я учудваше.

Кое бе това у него, което я караше да губи почва под краката си, когато бяха заедно? Всеки път все повече и повече. Външният му вид можеше да не го брои, независимо колко бе привлекателен. Не че не оценяваше добрата физика, ала тя не би я накарала да се захласне.

А кой твърдеше, че се бе захласнала по Сам Уийвър? Нямахше такова нещо, каза си, докато наливаше топла вода в кофата. Нито имаше високо мнение за тях, нито се причисляваше към жените, които бленуват или създават връзка заради една трапчинка на брадичката и едри бицепси.

Неговата известност също не беше причина. Тя всъщност работеше против него. Джоана потопи парцала в сапунената вода и почна да мие пода на кухнята. Фактът, че бе актьор, беше в нейните очи един минус. А че бе актьор с популярност сред жените прибавяше още една, по-голяма черна точка.

Даваше си сметка, разбира се, че писанията във вестниците обикновено бяха преувеличени и нерядко бяха чиста лъжа. Но понякога... Понякога, мислеше си, като плъзгаше четката напред-назад, слуховете дори и не се приближаваха до жестоката истина.

Пресата така и не узна нейната истина. Истината за майка ѝ. Решително и твърдо, с непреклонната упоритост на навика, Джоана изтика мисълта обратно назад в съзнанието си, където я държеше под ключ.

Значи така, не ставаше дума нито за външността му, нито за славата му сред жените. И по никой начин за неговата известност. Израснала точно в такава среда, тя цял живот бе принудена да търпи капризни величия. Нещата не опираха и до таланта му, макар Джоана, естествено, да питаеше уважение към него. Беше й ясно, че хората често ги привличат дарбата и властта. Баща й и потокът жени в живота му бяха ярко доказателство. Привличаха ги също богатството и общественото положение. Джоана сама бе твърде амбициозна и беше положила немалко усилия за развитие на способностите си, за да я впечатлят неотразимо нечии чужди.

В такъв случай, щом не бе нито едно от всички тези качества, с които той тъй очевидно бе надарен, тогава какво задържаше непрекъснато мисълта й върху него, при положение че не би трябвало?

Не беше започнало и с първата целувка. Най-лесно би могла да го припише на първичното сексуално привличане, ала тя предпочиташе откровения самоанализ. Но при онази тяхна първа среща бяха посети семената на нещо, което я глождеше. Ако не беше така, Джоана изобщо не би полагала тези старания да разсъждава по въпроса.

Защитна реакция, каза си. Познаваше я.

Сам несъмнено бе обаятелен. Тя вдигна парцала и взе да го изстиска. Притежаваше естествен чар — нито престорен, нито заучен. Защото към тях Джоана имаше имунитет. Държеше се непринудено, дори приятелски. Розите бяха успели да превъртят ключа в старата, добре охранявана брава. Целувката беше открянала вратата за кратко, колкото да се включи сигнала за тревога.

Тревога. Ето, точно това беше чувството, което надделяваше над всички останали. И след като вече го бе разбрала, трябваше да реши какво да прави по-нататък.

Можеше да спре да му обръща внимание. Ала не й се вярваше това да свърши кой знае колко работа. Можеше много внимателно да се съгласи с предложението му да се опознаят по-добре един друг. Бавно. Тя щеше да се придържа към своите принципи и нямаше да се обвързва с повече от едно предпазливо приятелство.

Тук някъде трябваше да е решението, каза си. Щеше да го обмисли и следващия път, когато си имаше работа с него, щеше да бъде подготвена.

Просто бе невероятна! Сам стоеше на прага на кухнята и я съзерцаваше как мие пода. Беше почукал на външната врата, но силната музика отвътре явно бе заглушила звука. И понеже не беше заключено, той направо влезе и тръгна да я търси.

Джоана Патърсън. Винаги различна. Веднъж изискана и надменна, следващия път възхитително естествена и чистосърдечна. Мамеща и съблазнителна, после хладна и сдържана. Плаха и решителна. На човек можеше му отнеме години, докато я разбере. Сам реши, че има време.

Сега беше облечена с избелели памучни панталони, подвити над глезените, и голяма мъжка риза с навити до лакътя ръкави. Беше боса, с небрежно вдигната коса. Движеше четката плавно и спокойно, без да претупва работата, нито пък да се поти и проклина. Изглежда и към такива неща, като домакинството, подходеше със същата спокойна, ала непоколебима упоритост, както и към всичко друго. Това му харесваше. И тя му харесваше заради това си качество.

Точно знаеше защо Джоана го привлича. Беше красива, но само по себе си то не бе достатъчно. Беше умна, ала при все уважението му към острия ум, единствено той не би го мамил непрекъснато при нея. Тя имаше своите уязвими страни. Това обикновено го караше внимателно да се оттегли, а не да продължава напред. Характерът ѝ беше чепат и с доста остри ръбове, което с течение на времето можеше да причини ядове. Но сега, в този момент. Джоана беше една предпазлива жена, със своите рани и белези, която не се впечатляваше лесно от качества и обществено положение. Противоречивото съчетание на всички тези нейни черти бе достатъчно, за да го тегли неудържимо към нея.

Само дето тя предпочиташе да не е така. Поне това показваше на повърхността — че иска той да излезе от живота ѝ и да стои отвън. Ала Сам подозираше, че неосъзнато, дълбоко в себе си, Джоана търсеше някого, търсеше нещо. Точно както и той.

Не просто защото му се искаше да вярва в това. Чувстваше, че бе така. И имаше намерение да се увери.

Стоеше на място, а тя с всеки замах на четката се приближаваше. Когато се спъна гърбом в него, Сам я хвана за ръката да не падне.

Джоана се обърна, неволно стиснала дългата дръжка като оръжие. Облекчението при вида му бързо премина в яд.

— Как, по дяволите, влезе тук?

— През вратата — отвърна ѝ безгрижно. — Беше отключено. Почуках, но явно не си ме чула.

— Не съм чула. — Говореше високо, за да надвика радиото. — А ти, както виждам, си го взел за покана.

— Взех го за каквото е — че не чуваш. — Протегна ѝ ключовете, които му бе дала миналата вечер. — Предположих, че си искаш колата. — Благодаря.

Тя ги пхна в джоба си. Всъщност не беше толкова ядосана, колкото смутена. Не обичаше да ѝ се стоварват тъй изневиделица.

— Няма защо. — Протегна ѝ букет маргаритки, които досега бе крил зад гърба си. Както и очакваше, погледът ѝ омекна. — Откраднах ги от градината на Мей. Надявам се да не забележи.

— Много са хубави. — С въздишка, която само отчасти означаваше примирение, Джоана ги взе. Съзнаваше, че се размеква и упорито се съпротивляваше на това. — Наистина съм ти признателна, че докара колата ми. Ала ме хващаш в неподходящ момент. Дори не мога да ти предложа нещо за пиене, защото подът е мокър, а и наистина имам много работа.

— Аз ще те изведа за едно питие. Или по-добре на обяд.

— Не мога. Не съм свършила и половината, не съм облечена. Освен това, аз...

— Изглеждаш чудесно — довърши той вместо нея. — Най-добре ги сложи във вода. Започват да се ронят. — Тя не искаше да е груба. Знаеше, че може, но не ѝ даваше сърце. Не каза нищо, а извади интересна квадратна бутилка от шкафа и отиде в банята да я напълни. Междувременно чу, че музиката стихна с няколко нива. Завари го в дневната да разглежда колекцията ѝ от старинни стъклени предмети. — Майка ми имаше навремето няколко чинии като тези зелените тук. Пресовано стъкло, нали?

— Да.

— Бяха ѝ чеиз и само я натъжаваха. Така и не ми стана ясно защо ги пази.

Досмеша я, ала се постара да не го покаже.

— Сам, не би трябвало да караш човека, който е с теб, да те чака отвън.

— Няма никой с мен.

Той пъхна палци в джобовете и се усмихна невинно. Но на нея тия не ѝ минаваха.

— И сега, доколкото схващам, понеже си без кола, искаш аз да те закарам у вас.

— Рано или късно.

— Ще ти викна такси — отсече Джоана и хвана слушалката.

Сам сложи ръка върху нейната.

— Джоана, пак си недружелюбна.

— А ти си нахален.

— Да, ама нежните обноски при теб не вървят.

Той протегна ръка да закрепил една откачила се фиба от косата ѝ. По му се искаше да я махне оттам, както и останалите, ала и на това щеше да му дойде времето.

— Та какво ще кажеш за обяда?

— Не съм гладна.

— Тогава може първо да се разходим. — Сам плъзна ръка по косата ѝ, после я погали по бузата. — Освен това, ако останем тук дълго, със сигурност ще поискам да се любим, а тъй като смятам, че не си готова, една разходка е за предпочитане.

Тя се покашля и предприе нов опит да се отърве.

— Оценявам логиката ти, но за разходки също нямам време.

— Ангажимент ли имаш?

— Не — каза Джоана и тутакси си прехапа езика. — Тоест...

— Вече каза „не“.

Тя присви очи. Ядосана е не по-малко хубава, реши Сам. Вече си с двата крака вътре, човече, каза си. Скоро съвсем ще си загубиш главата. Е, и какво от туй.

— Денят е прекалено хубав, за да стоиш вътре и да чистиш къщата, която и така си е чиста.

— Това си е моя работа.

— Добре, в такъв случай ще те почакам, докато свършиш и после ще излезем.

— Сам...

— Аз съм напорист и настойчив, Джоана, нали сама го каза?

— Ще те откарам до вкъщи — предаде се тя.

— Не става. — Той я хвана за раменете. Нещо особено имаше в начина, по който пръстите му я докоснаха, нещо истинско и предано.

Изражението му се промени и я обърка. Шеговитите пламъчета изчезнаха от очите му, ала на тяхно място не се появи раздразнение. Гневът не би я смутил. Това в погледа му беше решителност, твърда и непоклатима. — Искам да прекарам деня с теб, Джоана. Прекрасно знаеш, че искам да прекарам с теб и нощта, но ще се задоволя само с първото. Посочи ми пет причини защо да не излезем и ще си тръгна, връщам се на пътя и се прибирам на стоп.

— Защото не искам.

— Това е изявление, а не причина. Не се приема.

— Не го приема самолюбие то ти.

— Както кажеш. — Без всякакви признаци на досада Сам седна върху страничната облегалка на дивана, взе една възглавничка и започна да си я подхвърля. — Виж, имам цял ден на разположение. Нямам нищо против да седя тук, докато свършиш да се мотаеш с чистенето. По дяволите, дори съм готов да ти помогна, ала после излизаме, защото хич не ми е лесно да оставам дълго с теб насаме. — Тя отвори уста, но той продължи, без да ѝ даде възможност да спори. — И не отговарям за ръцете си, които искат да те докосват къде ли не.

— Излизаме — каза бързо Джоана, преди да си бе признала, че желанието ѝ съвпаднаше с неговото.

— Чудесно! Слушай, защо да не карам аз?

Тя понечи да възрази дори за това, ей така, по принцип, ала после помисли, че щеше да ѝ създава значително по-малко грижи, ако бе зает с пътя.

— Добре. — Загаси радиото и му връчи обратно ключовете от колата. — Трябват ми няколко минути да се преоблека.

— И така си екстра — отвърна той и я хвана за ръката. — Тази Джоана ми харесва точно толкова, колкото и всички други, които ми се случи да видя през последните две седмици.

Тя реши да не уточнява за какво ставаше дума.

— Значи обядът трябва да е съвсем неофициален.

Сам отвори вратата на колата.

— Такъв и ще бъде. Обещавам.

Удържа на думата си.

От хотдога капеше горчица, а врявата наоколо се усилваше. Над главите им кръжаха розови слонове. Не беше сън или видение след тежко пиянство. Намираха се в Дисниленд.

— Не мога да повярвам!

Джоана отхапа пак от хотдога, загледана в момченце с маска на Мики Маус, което припкаше напред нетърпеливо и викаше на родителите си да побързат.

— Страхотно, нали?

Сам носеше тъмни очила и каубойска шапка с нахлупена периферия, която тя бе принудена да признае, че му отива. Както и свободните сиви панталони и обикновената тениска. Дегизацията не се отличаваше с особено въображение и можеше да бъде разгадана на мига, стига някой да се вгледаше по-усърдно. Той ѝ каза, че най-удачното място да останеш незабелязан е сред тълпата. Със сигурност не можеха да се оплачат от липсата ѝ.

— Често ли идваш да обядваш тук?

— Най-фантастичният хотдог е в Страната на чудесата. — Сам отхапа огромен залък, за да го докаже. — Освен това съм пристрастен към Замъка на призраците. Невероятно е, нали?

— Не зная. Никога не съм била там.

— Никога? — Смайването му не бе престорено. Свали тъмните си очила, за да я погледне по-добре. — Как, нали тук си израснала?

Джоана сви рамене. Да, беше израснала недалеч от Анахейм, но нито баща ѝ, нито поредицата втори майки или „лели“, както я учеха да нарича другите жени в живота му, бяха склонни да прекарат един ден в детски увеселителен парк.

— Само не ми казвай, че изобщо не си идвала в Дисниленд?

— Не е задължително — изтри тя ръце в салфетката.

Той отново сложи очилата на носа си. Сети се за безличната полуцелувка на баща ѝ миналата вечер. Неговото собствено семейство винаги изразяваше чувствата си по най-явен начин, както с жест, така и с думи. Вярно, Дисниленд и разни други малки удоволствия не бяха задължителни. Макар, според него, да би трябвало.

— Ела, имаш пропуски в образованието.

— Къде отиваме?

— Да предприемем Безумното пътешествие на Господин Жабок. Ще ти хареса.

Много странно, ала наистина ѝ хареса.

Очевидно беше предназначено за малчугани, но тя ахкаше и се кискаше наред с тях, когато количката се накланяше силно или

устремно завиваше и се втурваше през тунелите. Едва бе стъпила отново на земята и Сам я повлече по-нататък.

Возиха се на сал по планински поток и неочакваното стремглаво спускане по водопада в края на пътуването я накара да пищи уплашено. Мокра и останала без дъх, Джоана дори не се и опита да възрази, когато той я помъкна отново. Докато Сам се насити да обикаля из Фантастичната страна на чудесата, тя безброй пъти беше въртяна главозамайващо, блъскана изневиделица, издигана шеметно, носена неудържимо. След Чаеното парти на Лудия шапкар, влизащо в програмата на нейното обучение, вече ѝ се виеше свят и краката ѝ се подкосяваха.

Сам ѝ купи шапка с уши на Мики Маус и нейното име, изписано върху козирката. Нахлупи ѝ я, въпреки протестите и мърморенето.

— Сладка си — каза, след като я огледа, после я целуна. Тя може би не го съзнава, помисли си, ала той никога не я бе виждал тъй отпусната. — Мисля, че си готова за Замъка на призраците.

— Страшно ли е?

— Смразяващо! Всява ужас в сърцето. Затова трябва да се вкопчиш в мен и да ме караш да се чувствам храбър.

Прегърна я през рамо и закричи. Джоана вече бе разбрала, че паркът му бе добре познат.

— Идвал си тук много пъти, нали?

— Когато за първи път пристигнах в Калифорния, трябваше да свърша две важни неща. Да си намеря работа — работа като актьор, естествено, — и да посетя Дисниленд. При всяко идване на роднините ми прекарваме поне един ден тук.

Докато вървяха, тя с любопитство се оглеждаше наоколо. Беше пълно със семейства, навсякъде. Тичащи и едва топуркащи малчугани, дребосъци в седящи колички, деца със заинатени лица, сочещи към следващото забавление.

— Изумително място. Всичко изглежда като истинско, когато го преживяваш.

— То си е истинско, когато го преживяваш. — Сам застана в края на една опашка, без дължината ѝ да го уплаши и разубеди. След кратко колебание каза: — Месец и половина се подвизавах като Плутон.

— Плутон?

— Кучето, не планетата.

— Знам кой е Плутон — промърмори Джоана. Оправи разсеяно шапката си и свъси вежди. — Действително ли си работил тук?

— В космат кучешки костюм. Така платих първия си наем.

— И какво точно правеше?

Опашката се придвижи малко напред.

— Марширувах в парадното шествие, позирах за снимки, ръкомахах и се потях. Много исках да съм Капитан Хук, защото на него му се полага да се бие със сабя и да гледа зловец, но вакантното място беше само за Плутон.

Тя се опита да си го представи и почти успя.

— Винаги ми се е струвал сладък.

— Аз бях невероятен Плутон. Много обичлив и предан. След време трябваше да го изключа от автобиографията си, ала то беше по предложение на Марв.

— Марв? А-а, твоят агент, нали?

— Той смяташе, че едно рунтаво куче не е подходящ персонаж, допринасящ за имиджа ми.

Докато Джоана разсъждаваше над това, се озоваха вътре. Качиха се във влачето на ужасите и потеглиха. Продуцентът в нея не пропусна да се впечатли от представлението. Холограми, звукови ефекти и поразителен реквизит, предназначен да стряска, да изтръгва смаяни възгласи или нервен смях. Не толкова страшен, че децата да сънуват вкъщи кошмари, но не и безинтересен, та възрастните да се чувстват измамани за парите, които са дали. Духове изскачаха от тъмни ъгли и порутени стълби, призраци бродеха из потънали в паяжина трапезарии.

Сам беше прав за едно. Тук всичко бе истинско, стига да се поддадеш на усещанията. В живота нещата невинаги бяха също тъй правдоподобни.

Вече не трябваше да я дърпа, за да отидат в Свърталището на пиратите, нито да я увещава за плаването нагоре по Амазонка сред дива джунгла и свирепи зверове, както и да пътуват с влак сред индиански територии. Тя гледаше захласнато, ахкаше уплашено и се превиваше от смях, ближеше капещия сладолед и забравяше, че бе голяма жена, която бе ходила в Париж, вечеряла бе в английско имение, ала никога не бе била в Дисниленд.

Когато най-сетне се отправиха към колата, Джоана беше напълно изтощена, но по най-приятния начин, който можеше да си спомни.

— Не съм пиццала — твърдеше упорито, държейки за ухо малкия плюшен Плутон, който Сам ѝ беше купил.

— Изобщо не спря да пициш — уточни той. — От мига, в който корабът потегли към Космическата планина и чак докато спря. Имаш отлични дробове.

— Всички останали също пицяха.

В интерес на истината, тя нямаше никаква представа дали бе пиццала, или не. Помнеше само как корабът се гмурна и планетите полетяха насреща ѝ. Беше стиснала очи.

— Искаш ли да се върнем и пак да опитаме?

— Не — отказа категорично Джоана. — Един път ми е достатъчно.

Сам отвори вратата.

— Не обичаш ли вълнуващите приключения, Джоана? — попита я, преди да се бе качила.

— От време на време.

— А сега такова време ли е?

Той взе лицето ѝ в шепи. Целуна я, както му се искаше да го направи още когато я видя да мие прилежно пода тази сутрин. Устните ѝ бяха топли, каквито ги помнеше, ала по-меки, невероятно по-меки. Колебаеха се. Което ги правеше още по-сладки и съблазнителни.

Сам не бързаше, вкусоваше ги с упоение. По-дълго, отколкото бе възнамерявал. И искаше повече, отколкото бе разумно. Тя понечи да се отдръпне, но той я притисна до себе си и двамата разбраха, че прекрчват отвъд очакваното от всеки от тях.

Джоана престана да се съпротивлява на него и на себе си, ала не спираше да си повтаря, че не трябваше да е така. Трябваше да е силна, да се владее, тя да решава кога и какво да бъде. Но когато беше с него, стигаше Сам просто да я докосне... Не, само да я погледне бе достатъчно, за да загуби почва под краката си.

Всичките ѝ дълбокомислени разсъждения от тази сутрин бяха издухани като дим в мига, в който устните му допряха нейните.

Не го искам, мъчеше се Джоана да убеди себе си, докато сърцето ѝ твърдеше друго: „Искаш го, искаш го.“ Почти осезаемо тя се чувстваше разделена на две части, едната — съдържана и разсъдлива,

другата — до жалост безпомощна. Най-страшно беше опасението ѝ, че този път нейната безпомощност ще надделее, че слабостта ще вземе надмощие.

— Искам да бъдем сами, Джоана — прошепна Сам върху устните ѝ, после с целувка го повтори навред по лицето ѝ. — Някъде, където и да е, само да бъдем ти и аз. Не мога да те прогоня от мислите си.

— Не вярвам да си се опитвал.

— Грещиш. — Той отново я целуна, усетил как съпротивата ѝ преминава в страст. Точно това беше най-възбуждащото, най-трудно устоимото нещо у нея — искаше, после се сепваше и отдръпваше, за да се поддаде отново на желанието. — Старах се дяволски усърдно. Повтарях си, че си твърде опърничава и мнителна, че си прекалено скована и неподатлива. Ала после пак търсех начини да те видя отново.

— Не съм скована — нацупи тя устни.

Сам с удоволствие наблюдаваше промяната. Намръщена, Джоана беше просто пленителна.

— Скъпа, през повечето време ти си като пренавитата пружина, която всеки момент ще отскочи. Но да ме вземат дяволите, ако не присъствам на този момент.

— Глупости. И не ми викай „скъпа“.

Тя грабна ключовете от ръката му, решила този път да е на волана.

Той влезе и се настани удобно, протегнал напред крака.

— Ще ме откараш ли до вкъщи?

Джоана се изкушаваше, много се изкушаваше да му каже да се разкара, да го остави да стърчи на паркинга точно под жизнерадостно усмихнатата човка на Патока Доналд. Реши обаче да му направи тази услуга, и то така, че да я запомни.

— Разбира се — каза и включи двигателя.

По алеята към изхода кара внимателно. Все пак беше пълно с хора и щъкащи деца. На шосето нещата се промениха. Направи тройно изпреварване, мина в скоростната лента и натисна газта до дупка.

Кара така, сякаш иска да се пребие, помисли Сам, ала не каза нищо. Скоростомерът потрепваше на сто и четиридесет, но ръцете ѝ стояха уверено на волана. Може пък това да ѝ разсее яда, реши в последна сметка.

Тя беснееше, защото той беше прав. Най-лошото от всичко беше именно това, че бе прав. И сама много добре знаеше, че бе пълна с опасения и задръжки, с несигурност и страхове. Нима не опитваше през цялото време да се бори с тях или поне да ги прикрива? Да не би да ѝ ставаше по-добре от това, че той ѝ ги натякваше?

Когато Джоана взе съзнателното и добре обмислено решение да спи с едно момче, приятел от колежа, той също я нарече скована. Сексуално, имаше предвид. Отпусни се, беше мъдрият му съвет. Тя не можа, нито с него, когото харесваше, нито с някой от мъжете, с които бе имала неангажираща връзка. Тъй че спря и да опитва.

Не беше мъжемразка. Би било нелепо. Просто не искаше да се обвързва, емоционално или физически. Още в ранна възраст беше видяла и запомни завинаги как тези две оръжия можеха да бъдат използвани. Така че по-добре да бе скована, макар да не ѝ харесваше думата. По-добре, отколкото отпуснатата и примираща по чифт красиви сини очи и провлечен говор.

Съвсем е пощръкляла, мислеше Сам. Това е добре. Предпочиташе силните емоции и усещания. Всъщност предпочиташе всякакви емоции, когато техен източник беше Джоана. Нямахше нищо против да му е сърдита, защото тогава тя мислеше. За него. Искаше му се Джоана да го прави често.

Господ бе свидетел, че той мислеше за нея. Непрекъснато. Каза ѝ самата истина, че не може да я прогони от ума си. Щом видя, че не става, реши да спре да си блъска главата в стената и да види къде ще го отведе поетият път.

Пътуването беше доста разтърсващо, ала Сам се наслаждаваше на всеки миг.

Рано или късно щеше да я има. Надяваше се да е скоро в името на разсъдъка си. Но засега щеше да я остави тя да води известно време.

Видя, че ще подминат разклона и се обади:

— Тук трябва да отбиеш.

Джоана рязко смени лентата и предизвика суматоха в движението.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно идната седмица? — Каза го най-естествено, сякаш случката на паркинга беше една небивалица, почти като и останалата част от деня. Тя не отговори. Сподавил

усмивката си, той праметна ръка на облегалката. — В сряда ми е удобно. Мога да те взема от офиса.

— Следващата седмица съм заета.

— Трябва да се храниш. Нека да бъде в шест.

Джоана свърна по отбивката.

— А ти трябва да свикнеш на откази.

— Едва ли. Тук хвани вляво.

— Спомням си — процеди тя, макар да не бе вярно.

Продължи да кара в мълчание, като съвсем леко намали скорост само когато минаха през портата на ранчото. Сам се пресегна и натисна клаксона. Продължиха нататък и щом спряха пред къщата, той поседя известно време в колата, сякаш си събираше мислите.

— Искаш ли да влезеш?

— Не.

— Искаш ли да се караме?

Няма да се остави да я размива, нито да я омайва или каквото и да било.

— Не.

— Е, добре, ще се караме някой друг път. Искаш ли да чуеш моята теория? Всъщност, слушай — каза, преди да му бе отговорила. — Значи, както аз си го представям, в една връзка има три етапа. Първо някой ти привлича вниманието. После, ако нещата потръгнат, ти започваш да го харесваш все повече и да се вълнуваш от него, докато накрая, когато удари съдбовният час, се влюбваш.

Джоана държеше ръцете си на волана, защото дланите ѝ внезапно бяха овлажнели.

— Много интересно. Само дето в живота нещата не са така точно нанизани.

— Винаги съм мислел, че са, стига да не им пречиш. Както и да е. Та значи, аз бързо минах през първия етап и сега съм на втория. Делова жена като теб би искала да чуе причините за подобно нещо, ала още не съм ги схванал.

Ръцете ѝ бяха спрели да се потят и сега станаха леденостудени, макар слънцето да напичаше право през предното стъкло.

— Сам, и преди ти казах, че идеята не е добра. Все още го мисля.

— Не, ти все още искаш да го мислиш. — Той търпеливо изчака тя да го погледне. — Има разлика, Джоана. Голяма при това. Аз те

харесвам и смятам, че е по-добре и за двама ни да ти го кажа. Имаш време да мислиш по въпроса до сряда. — Слезе от колата и се наведе през прозореца. — И карай внимателно. Като се прибереш, можеш да ритнеш или да строшиш нещо, ако все още си ядосана.

СЕДМА ГЛАВА

Денят се оказа тежък. Всъщност бяха изминали няколко много натоварени дни. За Джоана това беше добре дошло. Необходимостта да бъдат решени някои по-големи и други, възникващи в момента, проблеми държеше мисълта ѝ настрана от личния живот.

Случи се така, че на нейния главен осветител щяха да му оперират апендикса точно в понеделник, деня на записа. Тя изпрати цветя и благопожелания — от не напълно алтруистични подбуди — за скорошно възстановяване. Джон Джей, в разгара на преговорите по сключване на договорите, реши, че има ларингит. Наложиха се да го придумва и ласкае, а също и да отпрати няколко завоалирани заплахи, за да постигне внезапното му, чудодейно оздравяване. Помощник-осветителят се оказа опитен и невъзмутим, въпреки получените се на три пъти технически засечки. При все това, работиха два часа по-дълго.

Вторникът се проточи още повече заради съвещанието, на което обсъждаха фотоматериала за рекламите и окончателната подготовка на състезанието за следващата седмица. Бяха усилены мерките за опазване на въпросите в тайна, като поръчаха специален сейф, чиято комбинация знаеше само Джоана. Тя и Бетани бяха единствените, които знаеха кои пет въпроса са заключени вътре. Джоана започна да се чувства като шеф на ЦРУ.

Срещата с баща ѝ беше трудна и изнурителна. И двамата бяха професионалисти и се държаха като такива, докато обсъждаха статута на шоуто и плановете за неговото разрастване. Той разсеяно спомена за годишно тържество и каза, че секретарката му ще се свърже с нея.

И разбира се, тъй като го смяташе за част от своята работа, тя всяка сутрин гледаше „Пъргав ум“. Беше подъл номер на съдбата, че участието на Сам се случи именно тази седмица. И така не ѝ беше лесно да откъсне мислите си от него, а сега стана направо невъзможно, след като бе принудена да го гледа всеки ден — в общ план, в едър кадър. До сряда вече бяха получили цял куп писма от доволни зрители.

Сряда.

Даде ѝ да мисли до сряда. За него. За тях. Ами на нея просто не ѝ остана никакво време, каза си, като усили звука и се приготви да изгледа първата част на предаването. Инак навярно би намерила някакъв начин, някакъв учтив и благовиден предлог да се измъкне от предложението за вечеря, което дори не бе приемала.

Прозвуча началният сигнал, блесна надписът и след миг прожекторите осветиха сцената. Двете знаменитости, участващи в шоуто, минаха през арката, спряха за аплодисментите, после заеха местата си. Джоана се стараше да гледа картината като цяло, но погледът ѝ непрекъснато се фокусираше върху него.

Спокоен и естествен. Той винаги изглеждаше толкова спокоен, толкова уверен в себе си. Нямахше как да не се възхити на това му качество. Държеше се непринудено и така помагаше на партньорката си също да се отпусне, като при все това успяваше да запази онзи вид на величие и значимост, който хората очакваха от звездите.

Не можеше да се отрече, че бе добър в работата си, мислеше тя, като крачеше напред-назад, докато вървеше рекламният блок. Ала това не значеше, че ѝ бе завъртял главата.

Когато шоуто започна отново, Джоана пак седна. Искаше ѝ се да не ѝ се налага този, макар и непряк, контакт с него. Но това ѝ беше работата. Скоро обаче престана да следи хода на играта. Гледаше само него. Много ясно си спомни, че точно след като записаха този откъс, за първи път двамата бяха имали истински разговор. Тя пое риска и загуби. Оттогава насам нищо вече не бе същото.

Да можеше само нещата да си бяха останали същите. Внезапният пристъп на страх я изненада, ала Джоана го отпъди и се помъчи да разсъждава трезво. Наистина желаше всичко да е както преди, когато в центъра на живота ѝ стоеше кариерата и я ръчкаха амбициите, както прищпорвани, така и укротявани от гордостта. Тогава нямаше безсънни нощи. Напрежение и съмнения в себе си — може би, но никакви безсънни нощи.

Нямаше и спускания по планински потоци и водопади, проехтя в съзнанието ѝ.

Не ги бе искала. Нямаше нужда от тях. Нека той пази за себе си вълнуващите преживявания. Единственото, което тя искаше, бе душевен мир.

Сега Сам седеше в кръга на победителите, обкръжен от светлините на прожекторите и пълната подкрепа на публиката. Джоана си спомни, че тънката му тържествуваща усмивка тогава беше за нейна сметка. Щом започнаха поздравителните аплодисменти, тя изключи телевизора.

Водена от внезапен подтик, отиде до телефона. Не мина през секретарката си, а набра сама. Такива дребни предпазни мерки бяха малко закъснели, щом снимката ѝ — заедно със Сам — вече се появи във вестниците и слухът за тях като за двойка беше пуснат. Ала смяташе, че няма защо да подхранва шушуканията, които така и така се носеха в студиото.

Напълно съм спокойна, повтаряше си, докато навиваше кабела на телефона върху пръста си. Не бе нито опърничава, нито злонравна, а просто разумна.

Отговори женски глас. Той ѝ предостави точно довода, от който се нуждаеше. Мъж като Сам Уийвър винаги разполагаше с жени наоколо. А именно такива мъже Джоана се стараяше да избягва.

— Бих искала да говоря с господин Уийвър. Джоана Патърсън е на телефона.

— Сам го няма. Да му предам ли нещо? — От другата страна на жицата Мей ровеше за тефтерчето, което винаги носеше в джоба на престилката си. — Патърсън? — повтори, премести слушалката и се усмихна. — Сам е споменавал за вас. Вие сте тази от „Пъргав ум“, нали?

Джоана се намръщи при представата, че Сам бе говорил за нея пред някоя от своите приятелки.

— Да, аз съм. Ще имате ли нещо против да...

— Никога не го изпускам — продължи разговорчиво Мей. — Винаги го пускам, докато чистя. После, като седнем да вечеряме, гледам дали Джоу може да отговори на някой въпрос. Джоу е мъжът ми. Аз съм Мей Блок.

Значи това е Мей, същата, която „обира прахта“ и отглежда маргаритки. Видението на красивата сутрешна гостенка се разсея и Джоана се почувства леко засрамена.

— Радвам се, че шоуто ви харесва.

— Луда съм по него — увери я Мей. — Точно сега го давах. Ама как само се зарадвах да го видя и Сам в него. Мисля, че страхотно

го бива. Дори го записах на видеото, за да може и Джоу да го гледа после. Луди сме по Сам. А той, да ви кажа, много хубаво говори за вас. Харесаха ли ви цветята?

Намерила най-сетне пролука в скорострелната тирада на Мей, Джоана успя да вмъкне само една дума:

— Цветята?

— Сам си мислеше, че не го виждам как ги отмъква.

— Бяха много хубави. — Въпреки намеренията си, Джоана омекна. — Дано не се сърдите.

— Има предостатъчно там, откъдето са дошли. Цветята нали са за това, да радват, вярно ли е?

— Да, вярно е. Госпожо Блок...

— Мей. Просто Мей, душко.

— Мей, ако може да кажете на Сам, че съм звъняла. — Страхливка, обади се съвсем ясно съзнанието ѝ. Тя го изключи и продължи: — И че...

— Чакай, сама ще му го кажеш, душко, щото той тъкмо влиза. Стой така. — Преди да измисли някое оправдание и да затвори, чу Мей да вика: — Сам, онази госпожица, по която се захласваш, е на телефона. И бих искала да знам защо ходиш с бяла риза в конюшната! Как си мислиш, че ще ги махна тия петна? Избърса ли си краката? Току-що съм мила пода в кухнята.

— Да, мадам. Ризата е стара — добави той с по-извинителен тон, личащ си дори от разстояние.

— Стара или не, сега е на парцал. Мъж на твоята възраст трябва да има повече ум в главата. Не карай госпожицата да те чака цял ден. Ще ти направя сандвич.

— Благодаря. Здравей, Джоана.

Мей не беше споменала името ѝ. „Госпожицата, по която се захласваш.“ Ще помисли върху това по-късно.

— Извинявай, че те безпокоя по това време. Сигурно си зает.

— Да, щипя се, за да проверя дали не сънувам — засмя се Сам и изтри ивичката пот, стичаща се по слепоочието му. — Радвам се, че се обаждаш. Мислех си за теб.

— Аз... — Къде отидоха правдоподобните извинения, които бе намислила? — За довечера.

— Да?

Тя бавно размота кабела от пръста си.

— Ние тогава не се уточнихме съвсем, а както се оказва, днес ще имам късно съвещание. Не съм сигурна кога ще приключи, затова...

— Ами защо тогава не дойдеш тук, когато свършиш? — Не му беше трудно да познае кога го лъжат. — Вече знаеш пътя.

— Да, но може да стане късно. Не искам да ти обърквам вечерта.

— Ще я объркаш единствено ако не дойдеш.

Нямаше представа как да отговори на това.

— Всъщност аз не съм се съгласявала да идвам. — Съвестта настоятелно ѝ припомняше, че също така не бе и отказвала. — Защо да не го направим някой друг път?

— Джоана — подзе той много търпеливо, — нали не искаш да опъна палатка пред прага ти?

— Просто си мисля, че ще е по-добре...

— По-безопасно. Да.

— По-добре — повтори упорито.

— Както и да е. Ако не се появиш до осем, идвам при теб. Избирай.

Наежването нямаше ефект по телефона.

— Не обичам ултиматуми.

— Жалко. Ще се видим като дойдеш. Не се преуморявай.

Тя изгледа намръщено слушалката, откъдето се разнасяше свободен сигнал, после я тръшна върху телефона. Няма да иде. Проклетата да е, ако иде.

Отиде, разбира се.

Само за да докаже, че не е страхливка, както твърдеше пред себе си. Във всеки случай, като избягваш дадена ситуация, не решаваш нищо, само отлагаш нещата. А досега Джоана винаги бе успявала да се справи с всякакви затруднения.

Освен това, истината бе, че действително ѝ бе приятно в неговата компания, затова нямаше причина да се муси и да си разваля настроението. С изключение на факта, че отново я изработи. Не, не Сам, поправи се. Тя сама си скрой този номер. Много благодаря! Ако не бе искала да ходи, изобщо нямаше да му се обажда, че няма да иде. Дълбоко в себе си бе искала уговорката да остане в сила, може би защото винаги се бе стремяла да се изправи лице в лице с каквото там се налагаше.

Спокойно можеше да се изправи и срещу Сам Уийвър.

Най-обикновена вечеря. Между приятели. Можеха донякъде да бъдат вече наричани приятели. Какво пречи един разговор, особено между хора с едно и също занимание? Шоу-игри или филми — все едно, всичко се свеждаше до развлекателния бизнес. Джоана даде още газ и найлоновите торби със седмичното химическо чистене зашумоляха върху закачалките зад гърба ѝ.

Този път поне си имаше собствен превоз. Можеше да си тръгне, когато пожелае. Това създаваше известна сигурност.

На минаване през портата на ранчото си обеща, че ще се наслаждава на вечерта такава, каквата е — обикновена вечеря с приятел. Спря колата пред къщата и излезе, като се отказа от мисълта да се погледне в огледалото. Нямаше да се суети с грима повече, отколкото бе обърнала внимание на облеклото си. Беше в сив костюм, елегантен, ала определено с делови вид, както и другите три, висящи в колата. Рязаните обувки с нисък ток бяха удобни, заради което и бяха купени, освен че отговаряха на модата.

Погледна часовника и остана доволна. Седем и половина. Нито толкова рано, че да се тълкува като покорство, нито толкова късно, та да изглежда като напук.

При появяването си тя му направи съвсем същото впечатление, както при първата им среща. Сдържана, спокойна, с ненатрапчиво излъчване на сексапил и чувственост. И усещането му беше същото. На възхищение и неудържимо привличане. Излезе на верандата и се усмихна.

— Здравсти.

— Здравей.

Не трябваше да губи самообладание. Не пак, не както винаги, когато го види. Отвърна на усмивката му, макар и малко неуверено, после се качи по стъпалата. Следващата му постъпка беше толкова неочаквана, че не можа да я предотврати.

Той сложи ръце зад врата ѝ и я целуна. Не страстно, не буйно и нетърпеливо, а като обикновен израз на близост, която направо я срази. Добре дошла у дома, сякаш казваше, и я остави без дар слово.

— Много ми харесваш в този костюм, Джоана.

— Нямах време да се преоблека.

— Още по-добре. — Дочу се шум на мотор и Сам хвърли поглед над рамото ѝ. — Забравила си да надуеш клаксона — каза.

— Тук всичко наред ли е, Сам?

В кабината на пикапа седеше около петдесетгодишен мъж с невероятно широки плещи.

— Всичко е наред — отвърна Сам и обви ръка около кръста ѝ.

Човекът в пикапа се засмя, после навъртя волана и направи обратен завой.

— Личи си. Лека нощ.

— Това е Джоу — обясни Сам, докато наблюдаваха как колата се отдалечава надолу по утъпкания път. — Той и Мей държат под око ранчото. Мен също.

— Виждам. — Беше така хубаво и приятно да стои на верандата с него, прегърнал я съвсем непринудено, а слънцето да залязва бавно насреща им. Не се отдръпна нарочно. Движението беше произволно. — Твоята домакинка ми каза, че гледа „Пъргав ум“.

Каза също, че си се захласвал по мен. Последното само го помисли. Както премълча и факта, че тази част от информацията беше подслушана. Пълна глупост, разбира се. Мъже като Сам не се захласваха по никого.

— Най-редовно — допълни той, като я наблюдаваше внимателно. Беше напрегната. Сам смяташе, че вече са минали този етап и сега не бе сигурен дали да се радва, или ядосва на притеснението ѝ. — Всъщност, Мей смята моето, ъ-ъ... представяне тази седмица за върха в кариерата ми.

Усмивката дойде от само себе си. Естествена и неподправена. Пръстите ѝ, стискащи перилата, се отпуснаха.

— Направо за наградата „Еми“.

— Това подигравка ли е?

— Никога не се подигравам, още по-малко с моето шоу. Дори с риск прекомерно да надуя самочувствието ти, трябва да кажа, че вече получихме огромно количество писма. „Сам Уийвър е най-сладкото нещо на два крака“ — цитира тя и се засмя на гримасата му. — Това е от една седемдесет и петгодишна жена от Тусон.

— А-ха. — Той я хвана за ръката и я поведе вътре. — Когато свършиш с подигравките...

— Казах ти, че никога не се подигравам.

— Добре, но когато свършиш, ще се погрижим за вечерята. Реших да си направим барбекю, защото не знаех кога ще приключи съвещанието ти.

— Съвещанието? — Лъжата ѝ бе изскочила от ума. Когато се сети, Джоана направи нещо друго, което не помнеше да бе правила преди. Изчерви се. Не много, ала достатъчно. — О, ами то мина по-бързо, отколкото очаквах.

— За наш общ късмет. — Лесно можеше да я уличи в измамата, но я остави да си мисли, че се бе измъкнала. Ако наистина я разбираше така добре, както смяташе, че я разбира, то тя вече сама се кореше за лошо скалъпената лъжа и нескопосаното ѝ дозакърпване. — Взел съм риба меч. Защо не си налееш вино, пък аз ще ида да загрея скарата.

— Добре.

Бутилката беше вече отворена. Джоана напълни двете чаши, които Сам остави на кухненския шкаф, преди да излезе.

През цялото време бе знаел, че историята със съвещанието не бе нищо друго, освен една плоска лъжа. Банална и прозрачна. Тя въздъхна, отпи от виното и пак въздъхна. Престори се, че не бе разбрал, за да не я постави в неудобно положение. От това нещата ставаха само още по-зле. Джоана взе да отнесе и неговата чаша и си помисли, че единственото, което можеше да направи, бе поне оттук нататък да бъде приятна компания.

Басейнът изглеждаше възхитително примамлив. Плуването ѝ бе станало ежедневен навик, докато живееше в къщата на баща си. Сега дори не можеше да отдели малко време за клуба „Красота и здраве“, в който най-добросъвестно се беше записала. Заобиколи басейна и отиде до ограденото с камък огнище, където Сам се занимаваше с рибата.

— Искаш ли да поплуваш малко преди вечеря? — попита той, видял я, че замислено бе отправила поглед към водата.

Предложението беше съблазнително. Изобщо тя като че твърде често се чувстваше изкушавана в негово присъствие.

— Не, благодаря.

— Може и някой друг път. — Сам сложи рибните филета върху нагорещената тенекия и те зацвърчаха. Взе чашата си от ръката ѝ, чукна я леко в нейната и пи. — Хайде настанявай се. Скоро ще е готово.

Джоана не бързаше да седне. Искаше ѝ се да походи малко, да се наслади на тишината и спокойствието, на усамотението и приятната атмосфера, която лъхаше от това място. Тук той явно се чувства много добре, помисли си. Уютно и съвсем по домашному. Като най-обикновен човек.

— В тазседмичния „Телевизионен справочник“ е поместен много хвалебствен отзив за „Няма рози за Сара“.

— Видях го.

Ала в момента Сам виждаше как слънчевите лъчи се отразяват от водата в басейна и играят върху лицето ѝ със златисти отблясъци, придавайки ѝ вид на мираж.

— Във „Варайъти“ са точно толкова възторжени. „Завладяващо, не е за изпускане“ и така нататък. — Тя се усмихна. — Какво беше определението, което използваша за теб... — Замисли се, уж да си спомни, макар цитатът да се бе врязал в ум ѝ. — „Уийвър прави едно истински блестящо изпълнение...“ — Сам обърна филетата и те пак зацвърчаха. — Да — продължи Джоана. — „Блестящо изпълнение на тръгнал да търси късмета си скитник, който прелъстява Сара и зрителите с еднаква жар.“ Жар — повтори. — Как само звучи, а?

— Не знаех, че си такава присмехулица, Джоана.

Тя се засмя.

— Нищо няма да е в състояние да ме откъсне в неделя вечер от телевизора, когато ще дават първата серия.

— А в понеделник?

— Това вече зависи. — Джоана отпи от виното и вдъхна с удоволствие дима от скарата. — Зависи колко ще бъдеш блестящ в неделя.

Той се усмихна така, сякаш не съществуваше и капка съмнение какво щеше да прави тя в понеделник в осем часа вечерта.

— Наглеждай тук, моля те — кимна към тенекията. — Ей сега се връщам.

За гледане, щеше да гледа, но се надяваше филетата сами да знаят какво да правят в негово отсъствие. Останала сама, Джоана се протегна и разкърши гръб. Късното съвещание бе измислица, ала не и натовареният ден. Тя отново отправи поглед към водата. Наистина ѝ действаше изкушаващо.

Ако беше сама... Или ако Сам беше просто някой най-обикновен познат, те можеха да хапнат и да се посмеят за нещо си, случило се през деня, а после, докато виното все още е студено, а въздухът топъл, да се цамбурнат във водата и да ѝ се насладят заедно. Просто двама души, които се радват на компанията си и на една приятна вечер.

По-късно, когато изгрее луната, можеха да продължат да разговарят кротко, да слушат музика и да гледат как свещите горят и се стопяват в нощта.

Нещо се шмугна и отри в краката ѝ. Джоана се сепна и разля вино върху ръката си. Въображението я бе завладяло така дълбоко, че картината стоеше като истинска пред очите ѝ. Това ѝ бе съвсем неприсъщо. Извърна се с гръб към басейна и мислите, които ѝ навяваше. Дебела сива котка се отри пак в крака ѝ, изгледа я с вторачен немигащ поглед, после седна и захвана да се мие.

— Ти откъде се взе? — наведе се да я погали зад ушите Джоана.

— От хамбара — отвърна зад нея Сам. — Сайлъс е един от обитателите му. Явно е надушил рибата, та сега идва да види дали няма да може да си изкрънка нещо.

Тя не се извърна. Продължи да гали котарака. Още не можеше да се отърси от видението си преди малко.

— Представях си дворните котки по-мършави.

Не и когато някой непрекъснато ги тъпче, помисли той и остави на масата купа спагети, после прехвърли рибата в чинии.

— Сайлъс е доста хитър — каза, издърпа стола и я покани да седне.

— Сайлъс, както виждам, е доста дебел.

— Не обичаш ли котки?

— О, напротив. Дори мислех по едно време да си взема. Защо се казва така?

— Марнър — отвърна Сам, докато и сипваше от спагетите. — Нали се сецаш как Сайлъс Марнър си криеше златото. По същия начин Сайлъс си къта мишките.

— Пфу.

— Нали искаше да знаеш — разсмя се Сам на гнусливото ѝ изражение и доля вино. После реши да я избави от темата. — Смятах да те попитам, между другото, кога започваш вечерното предаване?

— След две седмици — отговори Джоана, като се стараеше да се държи спокойно. — Всъщност ще направим записа след две седмици, а самото излъчване е след месец.

— Ще увеличиш ли екипа?

— Не особено. Нещата опират главно до това, че сега ще записваме два пъти седмично, вместо веднъж. Проявяваш ли интерес към още някое участие в шоуто?

— Известно време ще съм много зает.

— А-ха, новият ти филм. — Тя вече се чувстваше по-отпусната. Както и си бе представяла тази вечер. — Кога започвате?

— Теоретично веднага. Но на практика след една-две седмици. Като приключим с някои подготвителни работи тук, се отправяме на изток. Смятат близо месец да сме на снимачната площадка в Мериленд, край Балтимор.

— Сигурно вече нямаш търпение?

— В промеждутъците между снимките винаги ме обхваща леност. Няма кой да те буди в шест зоранта и да те юрка по терена. Как е рибата?

— Чудесна е. — За пореден път Джоана беше омела чинията си до дъно, без дори да забележи. — Преди време си купих скара, ала изгорих всичко, което сложих отгоре ѝ.

— Огънят трябва да е тих — каза той и нещо в гласа му я накара да потръпне. — Да се наблюдава грижливо. — Сам взе ръката ѝ. — Нужно е и търпение.

— Аз...

Той поднесе пръстите ѝ към устните си и ги целуна, приковал поглед в очите ѝ.

— Ще опитам пак — довърши тя.

— Кожата ти винаги ухае така, сякаш си се разхождала под дъжда. Дори когато те няма тук, усещам този мирис.

— Трябва... — Стига си се преструвала, помисли си Джоана. Съгласи се. Вземи това, което и двамата искате. — Да се поразходим — успя да изрече. — Ще ми се пак да видя езерото.

— Добре. — Търпение, рече си Сам. Но огънят в кръвта му не беше тих. — Почакай минутка.

Хвърли остатъците от рибата върху тревата, после взе да прибира чиниите. Тя съзнаваше, че би трябвало да му предложи

помощта си, ала имаше нужда да остане за малко сама.

Гледаше как котаракът се приближава без да бърза към рибата с такава надменна увереност, сякаш през цялото време е бил напълно сигурен, че ще получи това, за което бе дошъл. Сам ходи по същия начин, помисли си. Внезапно я побиха студени тръпки.

Не се страхуваше от него. Напомни си го така, за самоуспокоение, но то беше и самата истина. Не се боеше от него, ала страхът от самата себе си бе друго нещо.

Намираше се тук по собствено желание. Не беше ли вече време да погледне този факт в очите? Нито я беше принудил, нито подмамил. Сама пожела. Или поне онази част от нея, която бавно надделяваше и поемаше нещата в свои ръце и която знаеше какво иска. Кого иска. Тази нейна част вече беше допуснала огромната грешка да се влюби в него.

Преди още да бе успяла да осмисли необятността на това откритие, той се върна. Носеше найлонова торбичка с огризки хляб.

— Ще се надяват да ги... Добре ли си, Джоана?

Беше пребледняла, а очите ѝ, широко отворени, гледаха втренчено. Сякаш беше видяла призрак.

— Да. — Гласът ѝ, слава Богу, прозвуча нормално. Поне него все още владееше. — Твоите домашни любимци, както разбирам, те въртят на малкия си пръст.

Усмивката ѝ не достигна очите. Сам кимна.

— Така изглежда. — Докосна я по лицето. — Струваш ми се малко замаяна, Джоана.

Ужасена бе точната дума. Влюбена, повтори мислено. Мили Боже, кога, как и главното защо?

— Навярно е от виното. Ще ми мине като повървим.

Нямаше нищо общо с виното, но той и този път я остави да смята, че го бе убедила. Хвана я здраво за ръка и я поведе по пътеката.

— Следващия път, когато дойдеш, се облечи подходящо. Колкото и да са практични и благоразумни тези обувки, едни половинки или сандали ще са по-пригодни за разходка.

Благоразумни. Тя се намръщи и сведе поглед към италианските си обувки. По дяволите, наистина бяха такива. Успя да сподави въздишката. Благоразумни. Като нея самата.

— Казах ти, че не ми остана време да се преоблека.

— Всичко е наред, мога и да те нося.

— Няма да се наложи.

Това отново беше нейният хладен и надменен тон. Сам не си направи труда да прикрие усмивката си.

Слънцето се бе скрило почти напълно и светлината наоколо беше мека, седефена. Край пътеката растяха горски цветя, които последния път, когато се разхождаха тук, още не бяха цъфнали. Джоана навярно би могла да му каже названията на всяко от тях, ако я попиташе, ала той предпочиташе те да си растат безименни.

Вече се усещаше мирисът на водата и се чуваше нежният ѝ плисък върху тревата. През последните няколко седмици често бе идвал тук и всеки път не можеше да откъсне мисълта си от Джоана. Птиците вече бяха утихнали и се приготвяха за нощта. А онези, на които нощта принадлежеше, още се спотайваха. Допадаше му тази здрачна тишина, това безметежно усамотение. Питаше се дали и тя усеща същото. Спомни си я как бе коленичила пред лехата с цветя в лъчите на залязващото слънце.

Водата в езерото притъмняваше заедно с небето. Удължените сенки на дърветата неясно се очертаваха върху гладката ѝ повърхност. Видът на патиците, които се носеха гордо и наперено в очакване на публиката, я накара да се усмихне.

— Изглежда Сайлърс и другарите му не ги безпокоят.

— Твърде много усилия, за да изминат целия този път и да се намокрят, щом хамбарът им е на разположение. Дръж.

Сам ѝ връчи торбичката. Джоана започна да хвърля хляб на патиците и препирнята им над трошиците я развесели.

— Когато те няма, едва ли някой ги глези така.

— Мей го прави, макар и да не си признава.

— Виж, патокът миналия път не се приближи толкова много. — Тя му подхвърли коричка. — Красив е. Ей, гледай колко са пораснали бебетата. — Джоана изтърси и последните трохи във водата, после машинално пхна пликчето в джоба си. — Толкова е хубаво тук — рече тихо. — Езерото, тревата...

И ти, додаде мислено, като избягваше да го погледне. Докато той не хвана брадичката ѝ и не я накара да вдигне очи.

Беше точно като първия път. И все пак съвсем различно. Сега тя знаеше какво ще почувства, как ще се събудят копнежите ѝ, когато Сам

я целуне. Знаеше, че ще я погали по косата, преди да я привлече към себе си. Знаеше, че разумът ѝ ще се замъгли, а сърцето ѝ ще забие лудо.

Знаеше, но въпреки това остана поразена.

Струваше му се, че бе чакал цяла вечност. Не бяха минали и няколко седмици, откакто я познаваше. А Джоана беше вътре в него, в душата и сърцето му, откакто се помнеше. Една неясна мечта, един полуосъзнат блян, на които им бе нужно само да я зърне, за да придобият реални очертания. Всичко дойде някак на мястото си, щом устните му се озоваха върху нейните.

Тя още не бе сигурна. Той усещаше колебанието ѝ, както и туптящата, надигаща се под него страст. Сам обаче бе сигурен и за двама им.

Беше писано да се случи тук — тук, където и двамата бяха почувствали първите пълзящи по тялото тръпки, където ги бе заляла първата мощна вълна на желанието. Беше писано да се случи сега, преди падането на нощта.

Разкъсвана от противоречиви мисли и усещания, Джоана несъзнателно се бе вкопчила в ризата му. Знаеше, че след миг нямаше да е в състояние да разсъждава трезво. Най-разумно беше да се отдръпне сега, веднага. Нещата да останат такива, каквито бяха. Устните му обаче я придумваха да не мърда. Да се довери.

Тя се стегна и промърмори, когато усети, че той смъква сакото от раменете ѝ. Крачката бе направена. После започна да я гали, като ѝ даваше време, много време, ала никакъв избор. Копчетата на гърба ѝ бяха освободени едно по едно, с мъчителна сладост и безмълвно обещание. Когато пръстите му докоснаха голата ѝ кожа, Джоана потръпна и това бе последният миг, в който би могла да се възпротиви на неизбежното.

Но устните му милваха шията ѝ, а преградата на блузата бавно бе отстранена. Тя беше безпомощна, ала това вече не я плашеше.

Туй ли бе усещането да се отдадеш, напълно и изцяло да се отдадеш на нещо, което не познаваш, а само предугаждаш? Нима не го бе чакала, предусещала, дори когато се опълчваше срещу му? Сега съпротивата беше приключила.

На него му се наложи да употреби цялото си самообладание, за да не бърза, да не я припира. Разбираше, че ѝ трябва време, внимание,

нищо че желанието бе впило болезнено зъби в тялото му. Колко пъти си беше представял, че я докосва по този начин, бе я чувствал да тръпне под пръстите му. Полата се плъзна надолу по хълбоците ѝ. Ръцете му я последваха.

Слънцето се бе гмурнало зад хоризонта, но Сам я виждаше — косите ѝ се пилееха край лицето, очите ѝ бяха широко отворени, несигурни. Целуна я пак, бавно и нежно, като се мъчеше в същото време да се отърве от ризата си. Видя я как протегна колебливо ръце и ги спря на сантиметри от тялото му. Хвана дланта ѝ и я поднесе към устните си. Усети как Джоана цялата се отпусна, сякаш прималя. Наведе я към тревата.

Беше хладна и влажна от ранната роса — усещане, което тя знаеше, че ще помни цял живот. Той беше върху нея, ала Джоана виждаше само лицето му, само очите. Чу се първият писък на нощна птица, после нямаше нищо друго, освен него.

Сам я докосваше. Тя трепереше, но вече не от страх и съмнения, а от удоволствие, толкова пълно и всеобхватно, че не би могла да го опише. Той я милваше. Джоана плуваше в един свят на наслада, ала не безпомощно, а с осъзнато желание да вземе и да даде. Протегна ръце към него, привлече го по-близо и целият свят престана да съществува. Бяха останали само те двамата.

Тя беше толкова мека и податлива, толкова нежна и женствена. Не спираха да го удивляват различните страни, които всеки път откриваше у нея. Сега Джоана изцяло се бе открила пред него, така, както Сам можеше само да се надява.

Макар докосванията ѝ да бяха все още свенливи, това усилваше съблазънта, мамеше с още по-голяма сила. Той искаше преживяването да бъде за нея сладостно и незабравимо, да бъде така особено, както щеше да е за него. В един миг тя беше престанала да бъде просто една жена, независимо колко очарователна и желана, а се бе превърнала в неговата, в предопределената му жена.

Сам я превземаше все по-нежно, възнасяше я все по-нагоре.

Чу я как простена и желанието задумка в кръвта му, силно настоятелно. Помъчи се да устои на неговия зов, искаше да я носи на вълните на удоволствието, докато и двамата можеха да издържат. Желанието напираше отвътре и го разкъсваше.

Сведе глава и устните му докоснаха шията ѝ, после тръгнаха надолу. Джоана впи пръсти в земята, цялата се разтресе от удоволствие тъй огромно, че бе извън всякакви представи. Извика името му и изви тялото си към него. Сега пръстите ѝ отчаяно се вкопчиха в раменете му.

Звездите започваха да оживяват и премигват над тях.

Дишайки тежко, той се плъзна в нея. Сега, заровил лице в косите ѝ, Сам беше безпомощният, неговото тяло стана неин пленник. Желанието избухна и се превърна в център на света, после и то остана извън възприятията му, където беше само тя.

ОСМА ГЛАВА

Той не беше в състояние да говори. В момента не беше сигурен дали изобщо някога ще е способен на това основно действие. Съзнаваше, че трябва да я освободи от тежестта на тялото си, но нямаше сили да се отдели от нея, да разкъса връзката.

Каквото и да беше случилото се — страст, желание, магия — то го бе оковало като във вериги.

Над главите им звездите постепенно пълнеха небето. Джоана ги виждаше, ала единственото, което чувстваше, бяха ударите на сърцето му. Не беше подозирала, че бе способна да даде и получи такъв вид наслада. Макар пламъкът вече да не беше тъй изпепеляващ, тялото ѝ все още гореше върху прохладната трева, която се поклащаше край тях. Водата в езерото, тласкана от нощния бриз, се плискаше наблизко.

Тя бе поразена от откритието, че бе способна да чувства нещо тъй силно. Но като виждаше очите му и усещаше тръпките на тялото му, Джоана остана още по-смаяна от мисълта, че е била способна да даде. За първи път в живота си.

Вдигна ръка като в унес и го погали. За разлика от нея Сам ясно си даде сметка, че това се случваше за първи път. Затвори очи и умът му не се откъсваше от тази мисъл. Това, на което не беше отдавал значение преди, сега се превърна в нещо огромно. Беше прекрачил в трета фаза на собствената си класификация, беше се влюбил, почти без да разбере как.

— Джоана... — Когато успя да проговори, изрече първо нейното име. Искаше да я вижда, затова събра сили и се надигна на лакти. Косата ѝ се стелеше по смачканата под тях трева. Очите ѝ бяха премрежени, погледът все още замаян от преживяното удоволствие. — Толкова си хубава.

Устните ѝ трепнаха и тя отново прокара пръсти по лицето му.

— Не предполагам, че това ще се случи. Не мислех, че е възможно.

— А аз си го представях. Тук и точно така. — Той наведе глава и я целуна по устата. — Но въображението ми е било бледо в сравнение с действителността. Никога не съм изпитвал нищо подобно. — Почувства как Джоана сякаш се отдръпна при тези думи, почти незабележимо, ала това го накара да вземе лицето ѝ в шепи. — Нищо и с никого, Джоана.

Очите му настояваха да повярва, тя също го искаше, но още твърде много неща ѝ пречеха.

— Аз те желяех. — Поне можеше да бъде откровена пред него и пред себе си. — Не мога да мисля какво ще стане по-нататък.

— И на двамата ще ни се наложи да помислим. Нямам никакво намерение да те пусна да си идеш.

Джоана отвори уста да възрази, ала само изстена.

— По кой начин — прошепна Сам, преди желанието напълно да замъгли разума му.

Когато тя отново можеше да разсъждава, направи опит да се отдръпне. Щеше да ѝ е нужно време, за да изтика и потули случилото се някъде далеч, дълбоко в съзнанието. И първата стъпка бе да се държи като зрял човек и да не храни илюзии.

Между тях се бе породило нещо. Двамата го преживяха заедно. И макар за нея то да не беше нещо обичайно, Джоана добре знаеше, че всяка връзка си има край. Щеше да е добре да не го забравя и да е наясно с това от самото начало. Той не ѝ беше безразличен, напротив, вълнуваше я много повече, отколкото навярно бе добре за нея, но това все още не значеше да се хвърли на гърдите му и да започне да крои планове за утрешния ден.

— Става късно — надигна се тя и приглади с две ръце косата си. — Трябва да вървя.

Сам щеше много да се учуди, ако бе в състояние да помръдне близките няколко часа.

— Къде ще вървиш?

— Трябва да се прибирам.

Посегна към дрехите си, ала той я хвана за ръката.

— Ако смяташ, че ще те пусна сега да вървиш където и да било, не си с всичкия си.

— А ти май не се чуваш какво приказваш — каза Джоана с усмивка и издърпа ръката си. — Първо на първо, изобщо не става

въпрос дали ти ме пускаш, или не. — Взе бикините си и ги изтръска. — И после, едва ли ще мога да спя в тревата цяла нощ.

— Напълно си права. — Ако не бе тъй приятно отмаляла, тя щеше да забележи, че Сам прекалено лесно се предаде. — Ето, сложи си моята риза. Вътре ще ти е по-удобно да се справиш.

Звучеше разумно и Джоана се остави да ѝ я облече. Носеше неговата миризма. Несъзнателно потри буза в яката, докато той навличаше джинсите си.

— Дай да ти помогна с това. — Сам взе събраните дрехи и ги преметна през ръка. — По-добре аз да мина отпред. Доста е тъмно.

Тя вървеше след него по пътеката и се надяваше да изглежда така естествено и спокойно, както и той. Това, което се случи край езерото преди и тази нощ, беше красиво. Не искаше да го омаловажава, но и не искаше също да преувеличава значението му.

„Никога не е имало нищо подобно. Нищо и с никого.“

Не, трябва да бе глупачка, за да повярва... Да се надява, че бе истина. Може и да го бе мислил в момента, когато го каза. Сам, доколкото вече го познаваше, не беше човек, който си служи с лъжи, дори хубави. Можеше още да повярва, че я харесва... Ала и това за в момента.

Силните чувства обикновено не траят дълго и всички надежди и обещания, градени върху такива чувства, в края на краищата рухват. Затова тя не си позволяваше мечти и надежди, а обещания не даваше.

Все още им предстоеше да извървят дълъг път, крачеше замислено Сам. Джоана не бе готова да приеме това, което той искаше да ѝ даде. А и сега, когато ясно разбра, че бе влюбен, вече не можеше да е толкова търпелив. Просто на нея щеше да ѝ се наложи да ускори крачка по този път, който двамата заедно бяха поели...

Когато стигнаха до площадката при басейна, Сам внимателно сложи дрехите ѝ върху стола до масата, където бяха вечеряли, и най-спокойно започна да си събува джинсите. Тя го гледаше с навъсено недоумение.

— Какво правиш?

Стоеше гол пред нея под лунната светлина и не можеше да се отрече, че изглеждаше прекрасно. С усмивка, която я предупреди прекалено късно, я грабна на ръце.

— Какво правим — отвърна той и скочи в басейна.

Водата беше с няколко градуса по-топла от нощния въздух, но въпреки това действаше разтърсващо. Преди да се бе затворила над главата ѝ, Джоана успя да изпищи слисано. Тласъкът при гмуркането ги раздели, краката им се преплетоха, а ризата се вдигна и заплува край главата ѝ. Щом пръстите ѝ докоснаха дъното, тя инстинктивно се отблъсна. Изскочи на повърхността и запремигва от влезлите в очите ѝ капки.

— Дяволите да те вземат!

Удари с ръка по водата и изпръска ухилената му физиономия.

— Няма нищо по-хубаво от едно среднощно плуване, нали, Джо-Джо?

— Не ме наричай така! Напълно си си загубил ума!

— По теб — заяви Сам, после съвсем не любовно ѝ върна плясъка.

Джоана отбягна струята, като си повтаряше, че изобщо не ѝ бе весело.

— А какво щеше да правиш, да те питам, ако не знаех да плувам?

— Да те спася. — Той газеше през водата с известно усилие. — Аз съм роден герой.

— Откачалка — поправи го тя.

Обърна се и с два замаха стигна до стената на басейна. Ала преди да се покатери горе, Сам я хвана през кръста.

— Когато спреш да се сърдиш, ще признаеш, че ти е харесало. — Опря лице в гърба ѝ. — Искаш ли да се състезаваме?

— Това, което искам, е да...

Джоана се извърна. Още една грешка. Дланите му се хлъзнаха по мократа ѝ кожа и спряха върху гърдите.

— Аз също — промърмори той, притиснал устни в шията ѝ. Тя се подпря на раменете му. Тялото му беше хладно, но усети как се сгорещява под пръстите ѝ.

— Сам, не мога.

— Няма нищо. Аз мога.

После се плъзна в нея.

Джоана измърмори в просъница и опита да се обърне. Потрябваха ѝ няколко секунди, докато разбере, че Сам я бе затиснал с

ръката си. Разсънена, тя полежа неподвижно, после внимателно извърна глава, за да го погледне.

Той спеше повече върху нейната възглавница, отколкото върху своята. Всъщност и двете са си негови, помисли Джоана. И леглото, и къщата. Дали щеше да я помисли за загубенячка или за нередовна, ако му признаеше, че за първи път в живота си се буди в леглото на мъж? Няма значение, все едно нямаше да му каже. Как ще му обясни, че той бе първият мъж, към когото изпитваше достатъчно чувства и доверие, за да сподели с него такова твърде лично нещо като съня?

Още не й беше ясно как бе успял да я склони. В един момент тя стоеше гола до басейна и по тялото й се стичаше вода, а в следващия... Просто се бяха срутили в леглото като две каталясали от игра деца.

Ала вече бе настъпило утро и време да си припомни, че не бе дете и това не бе игра. Бяха се пожелали един друг, беше им приятно заедно. Сега важното бе нещата да не се усложняват. Нямаше да има разкаяния. Разкаянието обикновено означаваше обвинение, а това Джоана също не го искаше. Умно или не, но решението, което доведе до близостта й със Сам, го беше взела сама. Не обичаше определението любовна връзка.

Сега, след като фактът бе налице, трябваше да погледне реално на нещата. Тази сила, тази пламенност на чувствата щеше да угасне и когато това се случеше, щеше да я накара да страда. Не можеше да го предотврати, а само да се подготви.

Чувствата й вече се бяха изплъзнали от контрол, ала все още притежаваше здрав разум. Никакво обвързване. Той го каза. А тя наистина го мислеше.

Протегна ръка и махна падналата върху челото му коса. Божичко, аз съм влюбена в него, толкова глупаво съм влюбена, че като едното нищо ще стана за смях.

Но когато Сам отвори очи, тези загадъчни очи с тежки клепачи, Джоана вече пет пари не даваше.

— Здравсти.

Тя отдръпна ръка, смутена, че я бе хванал да го гали.

— Добро утро.

Дори след невероятната им нощ, прекарана заедно, още я имаше тази нейна нерешителна стеснителност, която така силно го

привличаше. Така го възбуждаше. И понеже не смяташе да ѝ даде време да се окопити, той се претърколи върху нея.

— Сам...

— Сетих се — подхвана той, като я целуваше бавно и лениво. — Че досега не сме се любили в легло. — Плъзна ръка по тялото ѝ. — Тази сутрин съм в настроение за нещо по-традиционно.

Джоана дори не можа да произнесе името му отново, защото дъхът ѝ секна. Тази сутрин Сам не бе така търпелив... Или може би тя, знаейки вече какво щеше да изпита, беше с изострени сетива.

Прегърна го и се остави на преживяването.

Беше забравила за времето. За всичко беше забравила, поправи се мислено. Излезе изпод душа и започна бързо да се трие с хавлията. Ако се намъкнеше светкавично в дрехите, оставеше косата си да се суши по пътя и превишеше позволената скорост, имаше вероятност да успее.

Взе припряно козметичната си чантичка. Не можеше да отдели много време на грима и резултатът от усилията ѝ едва ли щеше да е видим, ала само толкова можеше да си позволи. В спалнята разкъса найлоновата торба на един от костюмите, които Сам беше донесъл от колата. Щеше да се наложи да е с вчерашната си блуза. Като прокле наум, Джоана вдигна ципа на полата, грабна обувките си и се втурна по коридора.

— Къде гори? — попита Сам, заварил я да се подпира с една ръка на стената, а с другата да нахлузва обувките.

— Закъснявам!

Той изви вежда.

— Мъррене ли получаваш при закъснение?

— Никога не закъснявам.

— Добре, значи един път е допустимо. Пийни малко кафе.

Тя с благодарност взе чашата, която ѝ протегна.

— Благодаря. Наистина трябва да тичам.

— Нищо не си яла.

— Никога не закусвам.

— Днес ще го направиш. — Сам я хвана за ръката. За да не разлее чашата върху току-що взетия от химическо чистене костюм,

Джоана тръгна покорно. — Пет минути, Джоана. Поеми си дъх, изпий кафето. Ако спориш, ще отнеме десет.

Тя изруга, но го последва в кухнята.

— Сам, ти си този, който е в отпуск, не аз. Денят ми е запълнен до краен предел и ще имам късмет, ако свърша преди шест.

— Още една причина, за да закусиш прилично. — Той не си спомняше да се бе чувствал по-добре някоя сутрин, по-жизнен и пълен с енергия. Мина му през ум, че не би било зле да е винаги така, особено по време на снимки. Щеше да се вживява в ролите с по-голямо вдъхновение. — Седни. Ще ти направя яйца.

Джоана започваше да нервничи. Допи кафето.

— Виж какво, оценявам жеста и наистина много ти благодаря, ала нямам време. Днес снимаме рекламите за състезанието на зрителите, а аз съм единствената, която може да се оправя с Джон Джей.

— Великият талант. — Кифличката изскочи от тостера. — Можеш да хапнеш поне това.

Джоана я измъкна ядосано от ръката му, пренебрегна сложените на масата масло и конфитюр и я ухапа, както си стоеше права.

— Ето — каза и преглътна. — Доволен ли си?

Косата ѝ се беше разпиляла, беше забравила да си сложи червило. Очите ѝ, още замъглени от дългата нощ, блестяха гневно насреща му. Сам се усмихна и махна троха от брадичката ѝ.

— Обичам те, Джоана.

Ако беше замахнал и стоварил юмрук в брадата ѝ, нямаше да е по-изумена. Втрещи се в него и кифлата се изплъзна от омекналите ѝ пръсти. Сякаш за да се предпази, неволно отстъпи крачка назад. Сам само повдигна вежда. И толкоз.

— Недей да го казваш — съумя да промълви тя след време. — Не ми е нужно, не искам да го чувам.

Има нужда и още как, помисли той. Може и да не иска, но има нужда. Щеше да се погрижи Джоана да го чува най-редовно. Сега обаче беше преbledняла.

— Добре — рече бавно. — Ала тъй или инак това не променя нещата.

— Аз... Аз тръгвам. — Тя почти панически ровеше из чантата си за ключовете от колата. — Наистина страшно закъснявам. — Какво би

трябвало да каже? Какво се очакваше да каже на сутринта след такава нощ? Стисна ключовете в ръка и вдигна поглед. — Довиждане.

— Ще те изпратя.

Прегърна я през рамо. Джоана се постара да не върви сковано. И да не се допира много до него. Изпитваше такава чувство, сякаш ходеха в двата края на опънато помежду им въже.

— Има нещо, което бих искал да ти кажа, Джоана.

— Моля те, не е необходимо. Бяхме се споразумели още преди... Преди миналата нощ, че няма да има никакви обещания.

— Така ли сме направили? — Мътните да го вземат, ако помни, но ако е вярно, то тази уговорка ще бъде нарушена. Отвори външната врата, излезе след нея на верандата, после я извъртя към себе си. — Ще трябва някой ден да поговорим.

— Добре.

Беше готова да се съгласи на всичко, само и само да я пусне да си върви. Защото единственото ѝ желание бе да остане. Повече от всичко на света искаше да запрати ключовете надалеч, да се хвърли в ръцете му и да стои там до забрава.

— Междувременно искам да те осведомя, че друга жена не е спала в това легло. — Видя проблесналото в очите ѝ недоверие, което тя не успя веднага да прикрие. Преди да бе разбрал какво прави, я хвана за реверите на сакото. — Дявол да го вземе, на човек му писва всичко, каквото каже, да го разглеждаш под лупа! Не твърдя, че не е имало други жени, Джоана, а че тук не е стъпвала никоя! Защото това място е особено за мен. То е от значение. Както и ти. — Сам я пусна. — Поблъскай си малко ума върху това.

Джоана извади още една таблетка от опаковката. Беше му казала самата истина, че единствено тя можеше да се справи с Джон Джей. Но днес просто нищо не се получаваше от старанията ѝ. Снимките, които трябваше да траят не повече от два часа, се проточиха цели три и нервите на всички се опънаха. Ако до четиридесет и пет минути екипът, оборудването и двете коли не напуснеха студиото, просто щеше да нокаутира продуцентката на „Един следобед с Нина“.

Джоана примирено сдъвка хапчето, с надеждата то по-добре да си свърши работата, отколкото тя своята. Даде знак за прекъсване, като

мислено се помоли петминутната почивка да успокои духовете, най-вече на фотографа, чиито намерения да удуши водещия бяха очевидни.

— Джон Джей — залепи Джоана усмивка на лицето си и тръгна към него. Тази игра я владееше. — Ще ми отделиш ли минутка? — Улови го под ръка и го поведе към ъгъла. Гласът ѝ бе благ, жестът приятелски. — Тези записи са безумно отегчителни, нали?

Получил съчувствие, той буквално се хвана за него като удавник за сламка. Не, по-скоро връхлетя като хищна птица на плячка.

— Нямаш представа, Джоана! Знаеш, скъпа, че искам само каквото е най-добре за шоуто, ала този човек... — Той погледна с ненавист към фотографа. — Няма никакво понятие от душевна нагласа или пък от имидж.

„Този човек“ беше един от гигантите в професията си и на час му се плащаха невероятни суми. Джоана овреме преглътна ругатнята, която се изплъзна под формата на въздишка.

— Зная, но за съжаление ни се налага да работим с него. Изоставаме с графика и последното, което би ми се искало, е да се принудим да направим снимки само на колите. — Тя остави заплахата да виси във въздуха, докато не се увери, че бе достигнала целта. — В края на краищата, тук има три забележителности. Колите, самото шоу и, разбира се, ти. Началната заставка се получи чудесно, между другото.

— Още бях свеж.

Той понамести вратовръзката си.

— Идеално те разбирам. Ала те моля да задържиш формата си още няколко минути. Костюмът много ти отива, Джон Джей.

— Нали? — изпъна той ръка и я обърна насам-натам, като разглеждаше ръкава.

— Тези снимки трябва да бъдат едно внушение, да се превърнат в послание. — Ако преди това не удуши неговия изразител със собствените си ръце! — Всичко, което искам от теб, е да стоиш между двете коли и да грееш ослепително с усмивката, която Америка обожава.

— Заради теб, скъпа. — Той стисна ръката ѝ, готов да се принесе в жертва на зрителите. — Знаеш ли, нещо ми изглеждаш скапана.

Усмивката ѝ не се стопи, а остана на мястото си като залепена навеки.

— Истински късмет е, че няма да снимат мен.

— Вярно — съгласи се той и я погали по косата. Знаеше, че Джоана ще освирепее, ако посегнеше другаде. — Трябва повече да си почиваш, Джоана, и да вземаш онези витамини, за които ти говорих. Без тях, ей Богу, не мога по никой начин да изкарам деня. — Видя, че фотографът се връща на сцената, изсумтя и даде знак на гримьорката да го подготви. — Джоана, някакъв слух се шири, че излизаш със Сам Уийвър.

— Така ли? — Тя стисна зъби, докато той получаваше нов слой пудра. — Удивително е откъде се вземат тези клюки.

— Какъв град само! — рече възмутено Джон Джей и със съзнанието, че в това отношение той бе изряден, се отправи да изпълни дълга си.

Отне още двадесет минути. Веднага щом отпрати водещия, Джоана се извини на фотографа и го покани на обяд заедно с асистента му за нейна сметка. Даде им и билети за студийния запис в понеделник.

Когато караше от Бърбенк обратно към офиса си в Сенчъри Сити, изоставането от графика вече бе два часа, а опаковката с таблетките в джоба ѝ преполовена.

— Имаш пет-шест съобщения — уведоми я Бетани още с влизането. — Само две от тях изискват отговор до утре. Свързах се с агента на Том Брадли. Проявява интерес към пилотното издание.

— Добре. Да уредим среща. — В кабинета си Джоана хвърли куфарчето, прие чашата кафе, която Бетани вече ѝ подаваше, и седна върху ръба на бюрото. — Намислила съм двадесет и седем начина за умъртвяване на Джон Джей Джонсън.

— Да ги запиша ли?

— Засега не. Ще почакаме да станат кръгло тридесет. — Джоана сръбна от кафето. Мечтаеше за пет минути, за цели пет минути, през които да бъде съвсем сама, за да може да изхлузи обувките си, да качи краката си на високо и да затвори очи. — Брадли има репутацията на голям професионалист.

— Ветеран. Направил е първото си шоу през седемдесет и втора, когато още е имал жълто около устата. Вървяло е пет години, после веднага е направил удар с класическото „Бинго свят“. Било в ефир от седемдесет седма до осемдесет и пета. Направо потресаващо.

Оттеглил се е като гуру на шоу игрите, но лицето му още се появява от време на време в някои дневни предавания и гранд паради. Ако го примамим обратно в кошарата, ще бъде сериозно постижение. — Тя млъкна, защото Джоана, отпивайки разсеяно от кафето, гледаше през прозореца. Забеляза, че под очите ѝ имаше сенки, а изразът ѝ бе отнесен. — Джоана, изглеждаш ужасно.

Сепната, Джоана остави чашата.

— Вече ми го казаха.

— Всичко наред ли е?

— Наред е.

Ако не се броеше това, което ѝ каза Сам, и нейното паническо бягство. Тя извади таблетките от джоба си. Бетани намръщено се взря в тях.

— Тази опаковка нова ли беше сутринта?

— Беше, преди да я употребя главно заради Джон Джей.

— Обядвала ли си?

— Не питай.

— Джоана, защо не вземеш да си идеш вкъщи, да се напиш и отпочинеш като хората?

Джоана се усмихна криво, стана и отиде да седне на стола зад бюрото.

— Вчера ми се наложи да отговарям на същите въпроси. Бет, хайде да видим дали не можем да подхванем работата по пилотното издание по-следващата седмица. Не забравяй да уведомиш „Патърсън Продакшънс“.

Бетани вдигна рамене.

— Ти си шефът — каза и остави записаните съобщения върху бюрото ѝ.

Съвършено вярно, помисли Джоана, когато Бетани затвори вратата след себе си. Тя бе шефът. Потри слепоочието си, където пулсиращата болка се усилваше. Защо обаче имаше усещането, че някой друг дърпаше конците?

Той се чудеше какво прави там, седнал на стъпалата пред прага ѝ като влюбен, болен от любов тийнейджър. Ами защото наистина бе влюбен, каза си и кръстоса крака в глезените.

Не се бе чувствал тъй глупаво по отношение на някоя жена още от времето, когато си бе загубил ума по Мери Алис Рийдър. Тя беше по-голяма от него, веща и знаеща, и като повечето шестнадесетгодишни момичета не се интересуваше от четиринадесетгодишни хлапаци. Ала Сам обичаше хубавичката Мери Алис с всеотдайно преклонение, което продължи близо девет месеца.

Телешки възторг, наричаше беззлобно майка му това състояние.

Оттогава му се бе случвало да стигне до втората фаза — да хареса и да се заплесне по някоя жена, но след Мери Алис Рийдър нито веднъж не се беше влюбвал истински. Докато не се появи Джоана.

Щеше му се да е възможно отново да изпада в онова състояние на младежко почтително обожание. Колкото и мъчително да бе, то минаваше и оставяше у човек приятни, романтични спомени. Сърца и инициали, изрязвани тайно върху стволовете на дърветата, фантазии, които винаги свършваха с това, че спасява любимото момиче от някакво страховито бедствие и това отваря очите ѝ за неговата храброст и обаятелни качества.

Сам се засмя мислено и отправи поглед към една от лехите в градината, цялата цъфнала в синьо. Времената се менят. Мери Алис се бе изплъзнала от неуверените му пръсти. Ала той вече не беше на четиринадесет и Джоана, независимо дали ѝ харесваше или не, нямаше къде да му избяга.

Искаше я. Беше му нужна. Ето така, седнал пред прага на празната, смълчана къща, с цветята, готвеци се за сън в лъчите на гаснещия ден. Сам изпитваше нужда от нея. Искаше я. Завинаги. Това не беше моментна прищявка, не беше едно решение, взето просто като щракване с пръсти. Макар че на нея можеше и да ѝ се стори такова. За него самият случилото му се бе неочаквано. Единствените планове, които си беше правил, единствените му стремежи се отнасяха до кариерата.

Ако зависеше от него, би карал така месеци, година. Десет години. Времето за него нямаше никакво значение. Но ето, че я беше видял, докоснал и решението дойде само, без да го пита.

Нима не беше седял точно тук неотдавна, когато ѝ каза, че трябва да се опознаят по-добре? Приятелски, без обвързване. И действително

така мислеше, беше точно толкова искрен, както и когато ѝ каза, че я обича.

Тя прие първото. Предпазливо, ала го прие. Второто посрещна с истинска паника.

От какво се бои така? Друг мъж ли бе замесен? Никога не бе споменавала, не беше намеквала дори. Освен ако не бе изключително тъп, жената, която бе любил миналата нощ, се оказа почти плашещо неопитна. Ако криеше някаква отдавнашна тайна, ако имаше нещо в миналото, което я измъчваше, бе дошло време да се освободи от тях.

Време. Самият той не разполагаше с много, помисли, и вдигна капака на оставената редом кошница, за да провери донесения подарък. Всеки ден можеха да му позвънят и това обаждане да го изпрати на пет хиляди километра от тук. Щяха да минат месеци, преди да я види отново. Можеше да го изтърпи. Смяташе, че ще се справи с раздялата, но само ако Джоана му дадеше нещо, което да отнесе със себе си.

Когато чу колата, внимателно сложи капака обратно на мястото му. Болен от любов, повтори, усетил как стомахът му се свива и цялото му тяло се напряга. Много подходяща фраза.

Джоана спря зад неговата кола и се зачуди какво, по дяволите, ще прави. Толкова бе сигурна, че ще се прибере, ще се затвори вътре и най-вероятно ще се хвърли в леглото, за да спи часове наред, без да мисли за нищо. Ала ето го тук, нахлул в неприкосновеното ѝ, усамотено убежище, за да отмъкне часовете ѝ на спокойствие. А най-лошото от всичко беше това, че тя се радваше, радваше се да го види.

— Изкарала си доста дълъг ден.

Сам се изправи, но не тръгна към нея.

— Нещата обикновено се струпват наведнъж върху главата на човек.

Изчака я да се приближи.

— Познато ми е. — Протегна ръка и лекичко я погали по бузата.

— Изглеждаш уморена.

— Днес ми го съобщават почти през равни интервали.

— Ще ме поканиш ли да вляза?

— Заповядай.

Не я беше целунал, както очакваше. Подозираше, че именно заради това не го направи. Джоана взе да отключва и забеляза

плетената кошница, която той вдигна от стъпалата.

— Какво е това? Донесъл си си сандвичи за в случай, че закъснея ли?

— Не точно.

Последва я вътре. Беше съвсем като предишния път — подредено, уютно, с долавящ се лек аромат на цветя. В голяма тъмносиня ваза на пода сега имаше божури с кичести червени цветове.

Тя опря куфарчето на стената и взе да си изува обувките, ала се усети и се обърна.

— Да ти предложи нещо за пиене?

— Защо ти не седнеш, а аз ще се погрижа? — Сам също остави кошницата на пода. — Забрави ли кой е в отпуск?

— Обикновено пия кафе, но...

— Добре. Ще го направя.

— Само че...

— Успокой се, Джоана. Ще е готово след минута.

Той се отправи към кухнята, а тя остана, където стоеше.

Доколкото си спомняше, никой не я бе прекъсвал толкова пъти по средата на изречението. Какво пък. Сам се самопокани, сви рамене Джоана. Можеше да свари едно кафе, нищо нямаше да му стане. А нейната мечта бе само да поседне, просто за минутка.

Отиде в дневната и се настани в единия ъгъл на дивана. Ще се отпусне малко, докато той се върне. Сподави една прозявка, затвори очи и заспа моментално.

Събуди се по същия начин, изведнъж. Неусетно се беше смъкнала надолу, свила се на кълбо и придърпала покривалото до брадичката. Седна, приглади с ръце косата си и чак тогава погледът ѝ попадна на Сам, който седеше на креслото отсреща и пиеше кафе.

— Извинявай — рече Джоана с хрипков глас и се прокашля. — Задрямала съм.

Беше спала като пън повече от половин час. Той я беше завил.

— Как се чувстваш?

— Неловко.

Усмихна ѝ се и посочи с очи кафеника.

— Искаш ли?

— Да, благодаря.

— Не спа много нощес.

Тя взе кафето, вторачила поглед в чашката като хипнотизирана.

— Ти също.

— Само че аз не съм работил след това десет часа.

Приседна до нея. Усети я, че се напрегна като пружина.

— Умирам от глад — рече Джоана с престорена бодрост. — Няма кой знае какво в кухнята, ала мога да стъкмя някой и друг сандвич.

— Аз ще ти помогна.

Тя стана и започна да си съблича сакоето.

— Няма нужда, не е голяма работа.

От бързане хвана сакоето наопаки и съдържанието на джобовете му се изсипа на земята. Сам се наведе и събра дребните монети, шнолките за коса и опаковката с таблетките.

— Това за какво ти е?

— За оцеляване.

Джоана грабна нещата от ръцете му и ги остави на масата.

— Подлагаш се на твърде голямо напрежение, Джоана. По колко пиеш от тези?

— За Бога, Сам, това са по-скоро бонбони, отколкото лекарство.

Оправдателният ѝ тон го накара да присвие очи. Явно много, отговори си сам.

— Имам право да се безпокоя за теб. — Тя заклати глава. Той я хвана за брадичката. — Да, имам. Обичам те, Джоана, независимо дали знаеш, или не знаеш как да се отнесеш към това.

— Притесняваш ме с такава привързаност.

— Още нищо не си видяла.

Наведе се и я целуна. Устните му настояваха за взаимност, не за плаха свенливост, не за хладна безучастност. Тя почувства вкус на гняв върху тях, следи от раздразнение. Желанието, подклаждано от всички други чувства, преобладаваше. Ако беше възможно, би се отдръпнала, би приключила с това веднъж завинаги. Но такава възможност нямаше.

Вдигна неволно ръка към лицето му, обзета от несъзнателното си желание да погали, да приласкае. Целувката ставаше все по-настоятелна и Джоана зарови пръсти в косата му. Името му премина като въздишка от нейните устни върху неговите. Сам я привлече силно към себе си.

Отново всичко се завъртя като вихрушка, бързо и шеметно. Ала този път тя беше тази, която нетърпеливо дърпаше ризата му, търсеше онзи допир, онова тайнствено и омайващо усещане на плът, опряна в плът. Нейното желание подежда като трамплин за неговото. Заплетени един в друг, търсейки слепешката копчета и ципове, те се срутиха върху дивана.

Дори миналата нощ, в онзи пръв пристъп на страст, Джоана не се беше чувствала така. Трепереше като тогава, но сега я разтърсваше тръпката на сладостното очакване, на пламенното нетърпение дори. Сега не ѝ бе достатъчно да бъде замаяна и понесена от вихъра на усещанията. Само една нощ ѝ стигна, за да разбере силата си. Нещо стремително я тласкаше да я изпробва отново.

Той с усилие принуждаваше ръцете си да бъдат нежни, ала напористата настоятелност на нейните го разкъсваше от желание. Устните ѝ, разтворени и алчни, го изпиваха, шареха по раменете и гърдите му. Когато пръстите ѝ напипаха ципа на джинсите му, Сам простена.

— Джоана...

Колкото за нейно, толкова и за свое добро, се опита да укроти буйството. После устните ѝ пак намериха устата му и го лишиха от последните остатъци на самообладанието.

През прозореца влизаха последните лъчи на залеза, стаята миришеше на цветя, къщата бе тайно скътана сред хълмовете. Докато е жив, тя ще стои пред очите му точно такава — обляна в мека здрачна светлина, обкръжена от свежо уханье, сама, близка и далечна.

Джоана не подозираше, че можеше да е такава, тъй да прелива от възбуда, да изгаря в пламъка на желанието. Буйна, дръзка, безразсъдна. Усети как бикините ѝ, които той така внимателно бе свалил предишната нощ, сега бяха разкъсани и захвърлени като последна пречка.

После тя се вкопчи в него, привлече го в себе си, изви се с тласък нагоре, а удоволствието я прониза и се разля по тялото ѝ. Бързо и все по-бързо движенията ѝ сливаха двамата в един неистов ритъм, замайваха ги, водеха ги към крайното взаимно утоляване.

Когато последните спазми в нея стихнаха и тялото ѝ се отпусна, когато собственото му бе облекчено и смайващо празно, Сам още не я пускаше. Нейната свенливост беше примамлива, доставяше му

удоволствие, но тази Джоана, която можеше да го нажежи до бяло, сама да гори като пещ, го превръщаше в роб. Не бе сигурен какво бе правил преди малко, помнеше само, че ѝ се нахвърли диво и оттам нататък беше като в несвяст.

— Бях ли груб? — прошепна.

— Не. — Тя самата бе изумена от себе си. — А аз?

Той се усмихна с устни на шията ѝ.

— Нищо не помня. Загубих ума и дума. — Надигна се, за да ѝ е по-удобно и забеляза останките от бикините върху пода. Наведе се и ги взе. — Дължа ти някои части от облеклото.

Джоана се вторачи в скъсания ластик и разпрания шев и внезапно започна да се смее.

— Никога преди не съм нападала мъж — каза през смях.

— Можеш да тренираш върху мен по всяко време. Дръж. — Вдигна ризата си и ѝ я наметна. — Май непрекъснато ми носиш ризите. Джоана, искам да ми кажеш какво изпитваш. Нужно ми е да зная.

Бавно, като се надяваше да събере разпилените си мисли и чувства, тя закопча ризата.

— Има някои причини... Не искам да говоря за тях, Сам, ала има причини, поради които предпочитам нещата да не стават сериозни.

— Те вече са сериозни.

Беше прав. Джоана знаеше, че бе прав, преди още да го погледне в очите и да види потвърждението му там.

— Колко сериозни?

— Мисля, че ти е ясно. Готов съм обаче да ти го обясня още веднъж.

Тя не беше искрена. Толкова е важно, но понякога тъй невъзможно да си искрен. Имаше твърде много неща, които не можеше да му каже. А дори и да му ги кажеше, едва ли би разбрал всичко.

— Нужно ми е време.

— Разполагам с час-два.

— Моля те!

— Добре. — Не му беше лесно, ала си обеща, че ще ѝ даде време, макар да чувстваше как то неумолимо се изплъзваше. Обу джинсите, после изведнъж се сети за кошницата. — Съвсем забравих. Донесъл съм ти подарък. — Вдигна я и я остави в скута ѝ.

Джоана разбра, че той нямаше да я припира. Отправи му признателен поглед, после се усмихна.

— Какво, за пикник ли си се приготвил?

Махна капака, но вместо студено пилешко видя вътре малко, задремало котенце. Измъкна го и тутакси се влюби в него.

— О, Сам! Прелестно е!

Потърка рижавата му козинка в бузата си и то сънено замърка.

— Бланш се окоти миналия месец — почеса той котенцето зад ушите.

— Бланш? Може би Дюбоа?

— Бързо схващаш. Тя прилича на поувехнала южна красавица, която обича да насъсква котараците един срещу друг. Това мъниче вече е отбито, а в кошницата има достатъчно котешка храна, която ще стигне за близо седмица.

Събудило се, котенцето се покатери нагоре по Джоана и взе да си играе с едно от копчетата на ризата. Тя го погали по главичката.

— Благодаря ти — обърна се към Сам.

За първи път обви с ръце врата му и го прегърна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Знаеше, че няма защо да нервничи. Беше една отлична продукция с качествен сценарий, първокласен актьорски състав и талантлив режисьор. Вече беше гледал първите снимки, както и предварителната прожекция. Добре си беше свършил работата. Но въпреки това крачеше неспокойно, поглеждаше часовника и безумно му се искаше да е вече девет.

Не, искаше да е единадесет и цялата тази история да е свършила.

На всичкото отгоре Джоана се беше задълбочила в сценария, който му изпрати Макс Хедисън, и той беше оставен на произвола да си се притеснява, да ближе коняка, който изобщо не му се пиеше, и да снове из дневната. Дори рижоглавото котенце, което Джоана кръсти Луси, бе твърде заето, за да му обръща внимание и споделя тревогите му. Беше погълнато в борба с кълбо прежда край краката на стопанката си.

Сам насила се накара да седне, взе неделния вестник, после го хвърли, без да го разтвори, и пак стана.

— Защо не излезеш навън за смяна на декора? — предложи Джоана от другия край на стаята.

— Тя проговори! Джоана, хайде да се поразходим с колата.

— Трябва да свърша това тук. Ролята на Майкъл е много подходяща за теб, Сам, просто идеална.

Той и самият вече бе стигнал до това заключение, ала Люк, образът, който след тридесет минути щеше да бъде изложен пред милиони очи, беше този, който го вълнуваше. Ако се нагърбеше с ролята на Майкъл, това щеше да е една друга грижа и по друго време.

— М-да. Джоана, вредно е за очите да четеш толкова отблизо.

Тя отдалечи машинално листа. След по-малко от минута пак го държеше под носа си.

— Много добре, направо чудесно. Ще я приемеш, нали?

— Заради шанса да работя с Макс Хедисън бих взел и последния боклук.

— Значи имаш късмет, че е блестяща. Господи, тази сцена тук на Бъдни вечер, потресаваща е!

Сам спря да крачи и я погледна. Четеше така жадно, както и първия път. Листът се намираше на сантиметри от лицето ѝ.

— Продължаваш ли така, скоро ще сложиш очила. — Видя я как се намръщи за секунда. — Освен ако вече нямаш — усмихна се той.

Без да вдигне поглед, Джоана продължи да чете.

— Млъкни, Сам, пречиш ми да се съсредоточа.

Той измъкна листа от ръцете ѝ го отдалечи на нормално разстояние.

— Прочети ми диалога.

— Вече ти е известен.

Тя посегна да си го грабне обратно, но Сам беше по-бърз.

— Не можеш, нали? Къде са ти очилата, Джоана?

— Нямам нужда от очила.

— Тогава ми прочети диалога.

Тя примижа, ала думите се сливаха.

— Просто очите ми са уморени.

— Да, бе! — Той остави текста и хвана ръцете ѝ. — Само не ми казвай, че моята здравомислеща Джоана е твърде суетна, за да използва очила за четене.

— Не съм суетна и не ми трябват очила.

— Ще изглеждаш много сладка с тях. — Тя си издърпа ръцете, а Сам направи с пръсти кръгчета и ги доближи до очите ѝ. — Подчертано секси — заяви. — Тъмни рамки... Да, ще е най-добре. Много консервативно, много издържано. Искам да те любя, докато си с тях.

— Никога не ги нося.

— А-ха, значи имаш! Къде са?

Джоана отново посегна към сценария, но той ѝ попречи.

— Дразниш ме, само за да си отвличаш вниманието.

— Вярно е. Ще се побъркам.

Тя престана да се въси и го погали по лицето. Това беше нещо, което все още правеше рядко.

— Отзивите са възможно най-хвалебствени, Сам. Америка очаква девет часа със затаен дъх.

— А към девет и половина Америка навярно ще хърка.

— Изключено. — Джоана се протегна и взе дистанционното, за да пусне телевизора. — Сядай. Ще погледаме нещо друго, докато започне.

Той се отпусна на канапето до нея.

— Предпочитам да ти погриза ухото, докато започне.

— Тогава ще изпуснем началото.

Тя се намести и доволна облегна глава на рамото му.

Особен уикенд беше този. Сам остана при нея. След първоначалната ѝ неловкост нещата тръгнаха като обичайно ежедневие, макар всъщност да нямаше нищо обичайно. Любеха се, спяха, разхождаха се, вършеха някои малки домакински работи, дори отидоха до магазина да купят пресни зеленчуци.

За четиридесет и осем часа спря да се чувства продуцент, нито пък мислеше за Сам като за актьор. Още по-малко като за знаменитост. Той беше нейният любим. Колко прекрасен щеше да е животът, ако можеше да е така прост. Ала дори през двата кратки дни ѝ бе трудно да си го представи такъв. Много по-лесно бе да се иска.

Джоана беше променила съществуването му. Не знаеше как да го обясни, как да го изрази с думи така, че тя да разбере, но промяната беше налице. Това Сам със сигурност го проумя, когато пристигна сценарият.

Макс Хедисън удържа на думата си. Сам се чувстваше като студент първокурсник по актьорско майсторство, на когото са предложили водещо участие в репертоара през целия сезон. Получи текста чрез Марв, разбира се, наред с мнението му за откриващите се възможности, за старата школа и новата също, както и за петте милиона плюс процентите. Сам споделяше всички тези съображения. Не биваше да се забравя, че шоубизнесът си е все пак бизнес. Освен това сценарият действително го завладя.

У Сам имаше стръв, която той се надяваше винаги да остане в него, стремеж към всяка нова роля, която можеше да вземе. Образът на Майкъл беше сложен, противоречив в отчаяните си опити да разгадае тайната около своя най-обичен и тъй омразен баща. Вече виждаше Макс Хедисън в тази роля. Бавно, като се стараяше да добие общ поглед върху сценария, както и върху силата на изразните средства, Сам го прочете два пъти.

И разбра, че иска да го направи. Трябваше да го направи.

Ако Марв успееше да се пребори за петте милиона, още по-хубаво, дори превъзходно. Ако ли пък не — също не бе болка за умирање. Ала вместо да вдигне телефона и да каже на своя агент да действа, той събра ръкописа и го отнесе на Джоана.

Държеше и тя да го прочете. Нуждаеше се от мнението ѝ, макар в цялата си кариера досега да се бе осланял единствено на интуицията и собственото си вътрешно усещане. Агент, не агент, крайното решение винаги го вземаше сам. Сега нещата се бяха променили.

За броени седмици Джоана се всели в живота му, в мислите и подтиците. Макар никога да не се бе смятал за самотник. Сам вече наистина не беше сам. Имаше нея, с която да споделя големите неща, като ето този сценарий, и малките, като например новото котило на Бланш. Вярно, че тя все още се държеше затворено, но през последните два дни видимо се отпусна. Малко по малко, разбира се, ала промяната си личеше. А тази сутрин изглеждаше вече почти свикнала да се събужда до него.

Той докосна с устни косата ѝ. Ще ѝ даде време, щом иска. Но си имаше и свои планове.

— Ето я началната реклама — обади се Джоана и го върна към сегашния момент.

Стомахът му се сви. Наруга се мислено, ала това не помогна. Пристягаше го, както винаги, когато се канеше да се гледа на екрана. Появи се, облечен само в джинси и смачкана платнена шапка, със сияйна усмивка на лицето, докато глас зад кадъра се разсипваше да обещава потресаваща сензация.

— Добре изглеждаш — усмихна се тя и го целуна по бузата.

— Половин час ме пръскаха, за да добия този дивашки вид. Наистина ли жените си падат по блестящи от пот мъжки гърди?

— Можеш да не се съмняваш — каза Джоана и се взря в надписите.

Беше завладяна още преди да изтекат и пет минути. Люк се скиташе от град в град с два долара в джоба, славата, която се носеше зад гърба му, и набито око за жените. Джоана знаеше, че това бе Сам, който използваше дарбите си, за да превъплъти авторската идея, но всичко звучеше много истински. Човек можеше просто да помирише душната, потна и отегчителна атмосфера на малкия сънен градец в Джорджия.

По време на прекъсването за реклами Сам се изхлузи на пода, за да ѝ освободи повече място. Не искаше все още да я пита, да нарушава хода на възприятието. Облегна ръка на коляното ѝ.

Два часа не продумаха. По едно време тя стана да донесе нещо за пиене от хладилника, ала не размениха и дума. Джоана гледаше как на екрана мъжът, с когото се беше се любила, прелъстява друга жена. Как се отървава от едно сбиване и веднага налита с юмруци на друго. Как се напива. Повръща. Лъже.

Спря да мисли за него като за Сам. Мъжът, когото виждаше, беше Люк. Чувстваше ръката на Сам върху крака си и не откъсваше поглед от Люк.

Беше неустоим. Непростим.

Когато откъсът свърши, розите на Сара вехнеха във вазата, а Джоана продължаваше да гледа втренчено екрана със замислена бръчка между веждите.

Сам не се обади. Вътрешното чувство му подсказваше, че се бе получило добре. Повече от добре. Беше най-доброто, което бе направил досега. Всичко си беше паднало на мястото — изпълнението, обстановката, онези лениви, многозначителни фрази, които в самото начало привлякоха вниманието му. Но искаше да го чуе и от нея.

Стана от пода и приседна на облегалката на креслото.

— Как можа да ѝ причини такова нещо? — възкликна тя. — Как можа да я използва по този начин?

Той помълча малко, после каза предпазливо:

— Люк си е използвач. Само това владее.

— Но нали тя му се довери. Знаеше, че е лъжец и измамник, ала въпреки всичко му повярва. А той е...

— Какво?

— Той е негодник, но... По дяволите, има нещо подкупващо в него, нещо покоряващо, на което е трудно да се устои... Искат ти се да вярваш, че би могъл да се промени, че тя може да го промени. — Несигурна, развълнувана, вдигна поглед. — Защо се хилиш?

Сам я сграбчи в прегръдките си и я целуна.

— Стана, Джоана, получи се!

Тя се отдръпна, за да си поеме дъх.

— Още не съм ти казала колко добър беше ти, според мен.

— Току-що го направи. — Той отново я целуна, после започна да разкопчава блузата ѝ.

— Сам...

— Изведнъж се почувствах преизпълнен с енергия, невероятна сила и мощ. Нека да ти покажа.

Той рухна обратно на канапето, като я повлече със себе си.

— Чакай малко — смееше се Джоана, после простена, щом ръцете му започнаха да сноват по тялото ѝ. — Сам, дай ми една минутка.

— Разполагам с часове за теб. Безброй часове.

— Сам! — Тя протегна ръце и го задържа на разстояние. — Искам да говоря с теб.

— Дълго ли ще трае? — задърпа той колана на панталоните ѝ.

— Не. — За да го спре, Джоана хвана лицето му в шепи. — Искам да ти кажа колко изключителен си наистина. Преди се преструвах, че не ме интересуват филмите ти, ала това не е вярно. А в този си просто неотразим.

— Благодаря. Това означава много, щом ти го казваш.

Тя си пое дълбоко дъх, успя да се измъкне от ръцете му и се изправи.

— Ти влагаш много в тази роля.

Джоана биеше нанякъде. Не бе сигурен дали крайната цел щеше да му се понрави, но я остави да кара нататък.

— Една роля не струва нищо, ако човекът не го бива — заяви обаче.

Да, прав беше.

— Аз, ъ-ъ... Почти забравих, както сме така, кой си ти всъщност. През последните няколко седмици тук, в ранчото, не беше като със Сам Уийвър, чието име се пише с главни букви.

Озадачен, той също стана.

— Джоана, нали не се опитваш да ми кажеш, че изпитваш страхопочитание към актьорите? Цял живот си в този бизнес.

— Цял живот — промълви тя. Не искаше да го обича. Не искаше да обича никого, а най-вече актьор, филмова звезда, всеизвестна знаменитост. Ала белята се състоеше в това, че то вече бе факт. — Не става въпрос за страхопочитание, просто ми беше лесно да забравя, че

ти не си един обикновен мъж, на когото съм попаднала и съм започнала да харесвам.

— Харесвам — повтори Сам, като проточи думата. — Е, има напредък. — Сграбчи я за раменете. — Не зная за какво, по дяволите, става дума, но ще го разнищим още сега, веднага. Погледни ме. Наистина ме виж, Джоана! — повтори и я раздруса. — И ми го кажи, ако ме обичаш.

— Никога не съм споменавала...

— Никой по-добре от мен не е наясно за какво никога не си споменавала. — Той я привлече по-близо, като настоя да го гледа в очите. — Искам да го чуя сега и то няма нищо общо с това как си изкарвам хляба, какво казват критиците или какъв е касовият успех. Обичаш ли ме?

Тя понечи да поклати глава, ала просто не можа да я накара да помръдне. Как да го излъже, когато я гледа, докосва? Вдиша дълбоко, за да не ѝ трепери гласът.

— Да.

Обзе го желание да я прегърне, просто да я притисне до себе си и да остане така. Но искаше не само да разбере отговора, трябваше Джоана да произнесе думите.

— Какво „да“?

— Обичам те.

Гледа я дълго. Тя трепереше. Сам сведе глава и опря устни в челото ѝ. Не проумяваше защо ѝ бе толкова трудно да го изрече.

Ако не сега, то все някога щеше да открие причината.

— Това улеснява нещата.

— Не — отрони Джоана. — Нищо не променя.

— Ще го обсъдим, ала дай първо да седнем.

Тя кимна. Не разбираше какво има да се обсъжда, но навярно би трябвало да си кажат нещо. Като се опитваше да изглежда естествено, отиде и заключи външната врата за през нощта. После се заслуша в репортаж от новините.

— „Според наши източници, известният продуцент Карл У. Патърсън е получил сърдечен пристъп тази вечер. Повикана е «Бърза помощ» в имението му в Бевърли Хилс, където той живее с годеницата си Тони Дюмон. Състоянието му до този час остава критично.“

— Джоана...

Сам стана и отиде до нея. Тя нито бе ахнала, нито гъкнала. В очите ѝ нямаше сълзи. Просто се закова на място, сякаш се блъсна в стена.

— Вземи си чантата. Ще те отведе в болницата.

— Какво?

— Ще те закарам. — Той изключи телевизора и отиде да донесе чантата ѝ. — Хайде.

Джоана само кимна и се остави да я изведе.

Никой не ѝ беше позвънил. Тази мисъл внезапно го порази, докато се качваха с асансьора към кардиологичното отделение. Много странно. Баща ѝ получава сърдечен пристъп, а нея не я известяват.

Миналата година, когато майка му беше паднала на леда и си счупила глезена, му се обаждат три пъти в течение на няколко часа. Първо сестра му, после баща му и накрая майка му, за да заяви, че сестра му и баща му са паникьори, които вдигат шум за нищо.

Въпреки това той се разтревожи, поразмести набързо някои ангажименти в натоварената си програма, за да може да отпътува на изток. Имаше на разположение само ден и половина, ала това време му стигна, за да види майка си, да сложи по нейно хрумване автограф върху гипсовата ѝ превръзка и да успокои духа си.

А един счупен глезен съвсем не бе същото като сърдечен пристъп.

Джоана беше единственото дете на Патърсън, а трябваше да чуе за случилото се с баща ѝ от късните вечерни новини. Дори и да не бяха близки, както вече се бе досетил, все пак представляваха едно семейство. Според неговите виждания, членовете на семейството се държаха сплотено и се поддържаха най-вече в критични моменти.

Тя едва бе проронила и дума, откакто тръгнаха. Опита се да я успокои, да ѝ вдъхне надежда и морална подкрепа, но Джоана не реагира. Беше бледа и малко като замаяна, ала постепенно, вярно не без усилия, си възвръщаше самообладанието. При все това му се струваше, че се движи и действа по някаква инерция.

Наблюдаваше я как се приближи до дежурната сестра зад бюрото. Държеше се спокойно, гласът ѝ не трепереше, когато заговори:

— Карл Патърсън е бил приет тази вечер. Долу ми казаха, че е при вас в кардиологичното отделение.

Сестрата — с непреклонен вид, в средата на четиридесетте и явно свикнала на нощни смени — едва я погледна бегло.

— Извинете, не ни е позволено да даваме информация за пациентите си.

— Той ми е баща — отвърна с равен глас Джоана.

Сестрата вдигна глава и я изгледа. Репортери и любопитни използваха какви ли не номера, за да измъкнат сведения за по-известните пациенти. Тази вечер вече беше обезкуражила няколко такива. Младата жена срещу нея не приличаше на репортерка — сестрата се гордееше със способността си да ги надушва — но пък и никой не я бе предупредил, че се очакват роднини. Забелязала колебанието ѝ, Джоана си извади личната карта от чантата.

— Бих искала да го видя, ако е възможно, и да говоря с лекаря.

В сестрата се прокрадна съчувствие. Измести поглед към Сам. Позна го и, макар че го виждаше на живо, лице в лице, което ѝ даваше какво да разправя на мъжа си утре на закуска, не се впечатли особено. След двадесет години работа в Бевърли Хилс вече бе свикнала да вижда прочути личности — често голи, болни и безпомощни. Вярно, че напоследък ѝ се бе мярнало нещо за Сам Уийвър и дъщерята на Карл Патърсън.

— Ще съобщя на лекаря за вас, госпожице Патърсън. Надолу по коридора и вляво е чакалнята. Госпожица Дюмон е вече там.

— Благодаря.

Джоана се обърна и тръгна по коридора, като отказа да мисли за каквото и да било друго извън сегашния момент, извън действията, изисквани от сегашния момент.

Вцепенението беше преминало, онзи първи вцепяващ страх, който изпълни сърцето ѝ, когато чу репортажа по новините. Сега той бе сменен от мисълта, че трябва да върви, да мести единия крак пред другия, да прави онова, каквото бе необходимо да се направи. Беше свикнала да върши всичко, което се налагаше, самичка, без чужда помощ.

— Сам, нямам представа колко ще трае. Защо не си отидеш къщи? После мога да взема такси и да се прибера.

— Не говори глупости — отвърна ѝ само.

Това бе достатъчно. Повече от достатъчно. Прииска ѝ се да се обърне, да притисне лице в гърдите му. Да се сгуши в прегръдките му, да не прави нищо, да го остави той да предприеме каквото трябваше. Завиха надясно към чакалнята.

— Сам! — Очите на Тони, вече влажни, преляха. Тя скочи от стола и се хвърли в ръцете му. — Ах, Сам, така се радвам, че си тук! Толкова съм изплашена. Какъв кошмар! Просто ще полудея от безпокойство. Не знам какво ще правя, ако Карл умре!

— Стегни се — отведе я Сам обратно до стола и запали цигарата, която, извадена от пакета, лежеше върху масата. Пъхна я между пръстите ѝ. — Какво каза докторът?

— Не зная. Говори някакви непонятни неща и беше толкова мрачен. — Тя протегна ръка към рус мъж с вечерен костюм. — Бях загубена без Джек. Той ми беше опора, непоклатима опора. Здравей, Джоана.

Тони подсмръкна в дантелена носна кърпичка.

Джек кимна и я потупа по ръката. Беше режисирал две от продукциите на Патърсън, а със Сам бяха се срещали десетина пъти по приеми.

— Тежичка нощ — каза.

— Разбрахме. Това е дъщерята на Патърсън.

— О! — Джек се изправи и подаде ръка.

— Искам да знам какво се случи.

— Беше ужасно! — Тони вдигна очи към Джоана, привлекателно премрежени от сълзи. — Просто ужасно.

Джек ѝ отправи поглед, съдържащ нетърпение и съчувствие в съотношение три към едно. Нямахте нищо против да я утешава, ала истината беше, че дойде тук заради Карл. Мина му през ум, че след като и Сам бе тук, по-лесно щеше да се справи със задачата.

— Имахме малко вечерно тържество. Карл изглеждаше леко уморен, но си мислех, че е защото работи много, както винаги. После започна да диша трудно. Строполи се на стола. Оплака се, че има болки в гърдите и ръката. Извикахме „Бърза помощ“. — Джек смяташе да пропусне останалото, ала Джоана му се видя достатъчно твърда, за да го понесе. — Мисля, че успяха да го върнат от оня свят. — На това място Тони изпусна тихо, сърцераздирателно ридание, но не ѝ

обърнаха внимание. — Лекарят каза, че имал масиран инфаркт. Опитват се да го стабилизират.

Краката ѝ трепереха. Успяваше да запази спокойно изражение, ала не можеше да спре треперенето. Масиран инфаркт. Дарлийн, злъчната и находчива трета съпруга на баща ѝ, би казала, че Карл У. Патърсън нищо не прави наполовина.

— Казаха ли какви са шансовете?

— Не ни казаха нищо определено.

— Чакаме тук цяла вечност!

Тони попи пак очите си, после извади нова цигара. Тя по свой начин харесваше Карл. Искаше да се омъжи за него, макар да знаеше, че в края на съвместния им път ги чакаше развод. Един развод не бе нищо. Виж, смъртта бе съвсем друга работа.

— Пресата пристигна пет минути след нас. Зная колко Карл ще е недоволен, ако вземат да пишат за това.

Джоана седна и за първи път истински се вгледа в приятелката на баща си. Каквато и да бе, но жената явно познаваше Карл. Сполетялото го беше слабост и по никой начин не би му се понаряло да стане публично достояние.

— Аз ще се оправя с пресата — рече безизразно. — Ще е най-добре вие, вие двамата — каза, като включи и Джек, — да се разправяте с тях колкото може по-малко. Видяхте ли го?

— Не, откакто го вкараха вътре. — Тони въздъхна с поглед, отправен към коридора. — Мразя болниците. — Тя смачка цигарата и взе да дипли кърпичката. Сребърните пайети върху вечерната ѝ рокля проблясваха щедро в слабата светлина на чакалнята. — Канехме се да ходим в Монако следващата седмица. Карл има някаква работа там, ала главно щеше да е нещо като предварителен меден месец. Той изглеждаше толкова... Ами, толкова мъжествен.

Сълзите рукнаха отново, когато в чакалнята се появи лекарят.

— Госпожице Дюмон.

Тя стана и сплете пръсти — олицетворение на съкрушената любима, която едва сдържа мъката си. Учуди я, че позата и играта бяха само половината от изпълнението.

— Той е добре! Кажете ми, че Карл е добре!

— Състоянието му е стабилизирано. Правим изследвания, за да определим степента на пораженията. Той е силен мъж, госпожице

Дюмон, и като цяло здравето му изглежда отлично.

Уморен е, мислеше Джоана, вперила поглед в доктора. Непоносимо уморен. Стана, когато той се обърна към нея.

— Вие сте дъщерята на господин Патърсън?

— Да, Джоана Патърсън. Колко сериозно е положението?

— Трябва да призная, че много сериозно. Тук обаче получава възможно най-добрите грижи.

— Бих искала да го видя.

— Съвсем за малко. Госпожице Дюмон?

— Той не би желал да го видя в това състояние. Няма да му хареса.

Понеже нямаше как да не се съгласи с това, Джоана сподави появилото се негодувание и тръгна след лекаря.

— Дадени са му приспивателни — обясни ѝ той. — Показателите му се следят непрекъснато. Следващите двадесет и четири часа ще изяснят картината, но баща ви е сравнително млад, госпожице Патърсън. Случай като този често е предупреждение човек да забави темпото, да си даде сметка за преходността на живота.

Трябваше да го каже, да го произнесе веднъж на глас, въпреки че едва ли щеше да получи категоричен отговор.

— Ще умре ли?

— Не, ако сме в състояние да го предотвратим.

Докторът отвори стъклената врата.

Там лежеше баща ѝ. Беше живяла в неговата къща, яла храната му, беше се подчинявала на неговите правила. Ала почти не го познаваше. Апаратите, облекчаващи дишането му и следящи жизнените показатели, бръмчаха тихо. Очите му бяха затворени, лицето с пепеляв оттенък под бронзовия тен. Изглеждаше стар. Мина ѝ през ум, че никога не го бе смятала за стар, дори като малка. Винаги красив и мъжествен, енергичен, годините не му личаха.

Мъжествен, го нарече Тони. Да, това имаше голямо значение за Карл. Често го описваха като истински мъж — грубоват език, широки плещи, дързък с жените. Отнасяше се с неприязън към слабостта, оплакванията, болестите. Може би затова с напредване на възрастта жените в живота му ставаха все по-млади и по-млади.

Беше суров човек, дори студен, но винаги кипящ от живот. Имаше характер в него, дух, от който винаги се бе възхищавала и в

същата степен бояла. Беше честен, държеше на думата си, ала никога не даваше и грам повече, отколкото сам искаше.

Тя го докосна леко, просто постави длан върху неговата. Жест, който не би и помислила да направи, ако той беше буден.

— Възможно ли е да се повтори?

— Има добри шансове да се възстанови напълно, ако остави цигарите, внимава с пиенето и поореже натоварената си програма. И диета, естествено — добави лекарят, но Джоана вече клатеше глава.

— Не мога да си представя, че ще изпълни дори едно от всички тези неща.

— След като попаднат в реанимация, хората често правят това, което другите не си представят. Изборът е негов, разбира се, ала той не е глупав човек.

— Не е. — Тя си отдръпна ръката. — Трябва да се пусне съобщение в пресата. Аз ще имам грижата. Той кога ще се събуди?

— Може да разговаряте с него утре сутринта.

— Ще съм ви признателна, ако ми се обадите в случай че има някаква промяна дотогава. Ще оставя телефонния си номер в сестринската стая.

— Утре ще съм в състояние да ви кажа повече. — Докторът отново отвори вратата пред нея. — Не е зле и вие да си починете малко. Възстановяването на пациент с инфаркт е дълъг и уморителен процес.

— Благодаря ви.

По коридора Джоана се върна сама. Мъчеше се да прогони образа на баща си в болничното легло. Щом влезе в чакалнята, Тони скочи и я сграбчи за ръцете.

— Как е той, Джоана? Кажи ми истината! Кажи ми всичко!

— В момента си почива. Лекарят е оптимистично настроен.

— Слава Богу!

— На Карл ще му се наложат някои промени — диета, по-малко работа, такива неща. Може да го посетиш утре сутринта.

— Божичко, сигурно изглеждам ужасно! — Навикът да следи за външния си вид беше така вкоренен, че Тони вече вадеше пудриерата. — Дотогава трябва да се приведа в ред. Не искам той да ме види с подути очи и разчорлена коса.

И пак, понеже беше права, Джоана съдържа язвителността си.

— Няма да се събуди по-рано от утре, според лекаря. Аз ще се оправя с пресата — кратко сведение от болницата, освен това ще се погрижа в отдела му за връзки с обществеността да подготвят изявление. Ще мине някой и друг ден, преди той да е в състояние сам да решава. — Тя се подвоуми за миг и се опита да си представи баща си неспособен да взема решения. — Важното е да му се осигури спокойствие. Сега се прибирайте и си починете. Те ще позвънят, ако има промяна в състоянието му до сутринта.

— А ти? — обади се Сам, щом Джек поведе Тони надолу по коридора. — Ти как си?

— Добре съм.

За да се убеди сам, той я хвана за брадичката и се взря в лицето. В очите ѝ имаше нещо повече от вълнение, но със сигурност различно от скръб. Големи тайни, помисли си. Големи страхове.

— Разкажи ми, Джоана.

— Казах всичко.

— Да, за състоянието на баща ти. — Тя опита да се издърпа, ала той не я пусна. — Държа да зная за твоето.

— Малко съм уморена. Искам да си ида вкъщи.

— Хубаво. — По-добре бе да обсъждат каквото и да било у дома. — Отиваме си. Аз ще остана при теб.

— Сам, не е необходимо.

— Необходимо е и още как. Да вървим.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Минаваше един след полунощ, когато пристигнаха, но тя веднага се отправи към телефона. С химикалка в ръка започна да прелиства бележника.

— Няма да отнеме много време — каза. — Но ти няма защо да стоиш.

— Ще стоя.

Имаше неща, които трябваше да бъдат казани, и той искаше това да стане преди Джоана отново да бе издигнала барикадите край себе си. Макар да се държеше в тези трудни за нея мигове, дори прекалено да се държеше, някои работи започваха да му се изясняват. Не смяташе да я оставя сама. Все пак излезе, когато тя вдигна слушалката и взе да набира.

Не можеше да направи кой знае колко. Баща ѝ със сигурност не би търпял вмешателство от нейна страна, ала поне би искал хората му да са информирани. Свърза се със завеждащия връзки с обществеността и набързо нахвърля кратко съобщение за пресата.

Докато след това успокояваше асистента му и го уверяваше, че ежедневието на „Патърсън Продакшънс“ ще върви както досега гладко, Сам ѝ пъкна в ръката чаша. Джоана отпи с благодарност, като очакваше да е кафе. Усети обаче вкуса на билковия чай, който бе купила в резултат на моментно хрумване и много рядко си правеше, обикновено след дълъг и тежък ден.

— Утре ще мога да ти кажа повече, Уайтфийлд. Не, всичко, с което не сте в състояние да се справите ти или някой друг от екипа, го отложете. Това си е твой проблем, нали така? — Застанал в другия край на стаята, Сам се усмихна на тона ѝ. Колкото до продуцентите, никога не бе чувал по-сполучлив. — Къде е Лоуман? Ами обади му се. — Тя бързо си записа нещо в бележника. — Да, правилно, но съм убедена, че той сам ще ти даде указания след два-три дни. За това трябва да питаш доктора, ала не смятам, че ще е възможно да обсъждаш този проблем с Карл в близките четиридесет и осем часа. —

Гласът ѝ се промени, стана студен. — Тук не става въпрос за това, Уайтфийлд. Ще ти се наложи да смяташ, че Карл не е на разположение до второ нареждане. Не, аз няма да поема отговорността, ти ще го направиш. За това ти се плаща.

Джоана затвори вбесена.

— Идиот — измърмори и пак надигна чашата. — Основната му грижа е, че Карл настоявал сам да надзирава монтажа на „Поле на обсег“ и заболяването му сега щяло да забави нещата.

— Свърши ли?

Все още намръщена, тя прегледа направените бележки.

— Май няма друго, което бих могла да направя.

— Тогава ела и седни.

Сам я изчака да се настани до него на канапето и ѝ доля топъл чай, който междувременно беше кипнал в кухнята. Усети колко бе напрегната, преди още да я бе докоснал. Започна да ѝ разтрива раменете.

— Не е лесно, особено когато ти се налага да чакаш.

— Да.

— Ти се справяш добре, Джоана.

Тя сръбна от чашата и вторачи поглед пред себе си.

— Имах добър учител.

— Разкажи ми за баща ти.

— Казах ти всичко, което и лекарят на мен.

— Нямам предвид това. Разкажи ми за него, за теб и него.

Джоана осезаемо се стегна под пръстите му.

— Няма нищо за разказване. Никога не сме били особено близки.

— Заради майка ти ли?

Този път тя се вкамени.

— Какво общо има тук майка ми?

— Не знам. Ти ще кажеш. — Той стреля напосоки, но не се изненада, че улучи целта. — Джоана, не е нужно да си любител на клюките, за да знаеш, че родителите ти са се развели, когато си била... На колко, четири години?

— Тъкмо навърших пет. — Болката си беше там. Независимо колко често си бе повтаряла, че това бе неразумно, че бе направо глупаво, детската болка още живееше в порасналата вече жена. — Всичко това е минало, Сам.

Той не мислеше така. Интуицията му подсказваше, че бе част от настоящето, както и че засягаше него самия.

— Върнала се е в Англия — подзе Сам. — А баща ти е получил попечителството над теб.

— Нямаше голям избор. — От думите се процеди горчивина. Тя положи немалки усилия да я преглътне. — Това наистина е без значение.

— Аз не съм ти Уайтфийлд, Джоана. Не ме дразни.

Тя мълча толкова дълго, че той реши да опита друга тактика. Накрая Джоана въздъхна и заговори:

— Майка ми се върна в Англия, за да поднови сценичната си кариера, която смяташе, че бе пожертвала заради брака си. Аз нямах място там.

— Сигурно много ти е липсвала.

— Преживях го.

Не беше убеден.

— Не смятам, че разводът изобщо е леко нещо за едно дете, ала сигурно е още по-зле, когато единият родител е на хиляди километри далеч.

— Така беше по-добре за всички. Те ужасно се караха. И двамата не бяха щастливи от брака си и... — Тя млъкна, преди да бе изтървала онова, което терзаеше мисълта ѝ. „От мен. Никой от тях двамата не ме искаше.“ — От положението — довърши.

— Била си твърде малка, за да го осъзнаваш.

Картината започваше да му се изяснява — петгодишната Джоана, подложена на превратностите и непонятните за нея възходи и спадове в един разклатен брак.

— Не е нужно да си особено голям, за да усетиш неразбирателството. Във всеки случай, майка ми опита да ми обясни. Изпрати телеграма от летището.

Чаят ѝ беше съвсем изстинал, но тя машинално продължи да го пие.

Телеграмата е също като писмо, беше ѝ казала хубавичката млада прислужница. Ако момичето не беше ново в къщата, телеграмата щеше да бъде връчена на Карл и унищожена. Ала прислужничката беше не толкова добронамерена към Джоана, отколкото жадна да научи съдържанието.

„Мило мое момиче. Съкрушена съм да те напусна по този начин, но нямам друг избор. Положението ми, животът ми станаха непоносими. Повярвай ми, опитах, ала разбрах, че разводът и пълното откъсване от всичко, което е било досега, са единственият начин да оцелея. Презирам се за това, че те оставям в ръцете на баща ти, но моите в момента са твърде безсилни, за да те задържа. Един ден ще разбереш и простиш. С обич. Мама.“

Още я помнеше, дума по дума, макар по онова време единственото, което разбра, бе, че майка ѝ си отива, защото е нещастна.

Сам я наблюдаваше, удивен как можеше да е така сдържана, докато разказва за нерадостното си детство.

— Изпратила ти е телеграма?

— Да. Не бях на възраст, за да схвана всичко, ала улових смисъла. Тя беше страшно нещастна и отчаяно се мъчеше да намери изход.

Кучка. Думата се надигна с ожесточение в гърлото му, но трябваше да я преглътне. Не можеше да си представи някой толкова егоистичен и изцяло погълнат от себе си, та да се сбогува с единственото си дете чрез телеграма. Спомни си разказа на Джоана как майка ѝ я е водила да хранят патиците, ала не можеше да свърже тези две постъпки с една и съща жена.

— Било ти е много тежко — прегърна я той, сякаш с този жест можеше да я предпази от онова, което вече ѝ се бе случило.

— Децата са издръжливи. — Тя стана. Съзнаваше, че ако приеме утехата му, щеше да се прекърши. Не беше го сторила в течение на повече от двадесет години. — Постъпила е както е смятала, че трябва, но мисля, че едва ли е била някога щастлива. Умря преди десетина години.

Самоубийство. Сам се наруга наум, че не се беше сетил по-рано. Глена Хауърд, майката на Джоана, така и не успя да се върне бляскаво на сцената, към което се стремеше. Разочарованието си преглъщаше с хапчета и алкохол, докато нарочно не взе свръхдоза и от двете.

— Съжалявам, Джоана. Било ти е същински ад да я загубиш два пъти.

— Никога не съм я познавала добре. — Тя посегна отново към чашата, колкото да вземе с нещо ръцете си. — Пък и много време мина

оттогава.

Той търпеливо, ала решително я извъртя към себе си.

— Едва ли подобни неща спират да болят. Не ми обръщай гръб, Джоана.

— Няма никаква полза да ровим всичко това.

— Има. — Хвана я за раменете, достатъчно здраво, за да ѝ стане ясно, че не възнамерява да я пусне. — През цялото време се чудех защо си толкова затворена. Отначало си помислих, че може да е заради горчиви изживявания с друг мъж. Но, оказва се, нещата се коренят далеч по-надълбоко и по-отдавна във времето.

Тогава тя го погледна. Лицето ѝ бе застинало, ала в очите ѝ се четеше отчаяние.

— Не приличам на майка си.

— Не — погали я Сам по косата. — Не приличаш. Нито пък на баща си.

— Аз дори не знам дали той наистина ми е баща.

В мига, щом го каза, пребледня като платно. Стиснатите ѝ в юмруци ръце се разтвориха и отпуснаха отмаляло. Никога през целия си живот не го бе произнасяла на глас. То беше там, заключено здраво вътре в нея, но глождещо я, през цялото време даващо признаци за съществуването си. Думите отекваха в ушите ѝ и Джоана се страхуваше, ужасно се страхуваше, че ще ѝ прилошее.

— Джоана, какви ги говориш?

Гласът му бе тих и кротък, ала ѝ прозвуча като изстрел и я накара да се опомни.

— Нищо, абсолютно нищо. Просто съм разстроена. Утре ми предстои тежък ден, Сам. Трябва да се наспя.

— И на двамата ни е ясно, че си прекалено напрегната, за да заспиш. — Чувстваше под ръцете си как силно бе започнала да трепери. — И ще е все така, докато таиш всичко вътре в себе си. Разкажи ми за баща ти, Джоана. За Карл.

— Няма ли да ме оставиш на мира?

Сълзите в гласа ѝ я стреснаха още повече. Чувстваше, че стените се пропукват, че основите поддават, но нямаше повече сили да ги крепи.

— За Бога, не виждаш ли, че вече не издържам? Не искам да говоря за майка си, не искам да говоря за него! Той може би умира. —

Сълзите рукнаха и тя разбра, че бе загубила битката със себе си. — Той може би умира и на мен трябва да ми е мъчно. Ала аз не изпитвам нищо! Нищичко! Дори не зная кой е той! Не зная коя съм аз...

Джоана се задърпа, когато Сам я прегърна, започна да го блъска, после се избухна в плач.

Той не ѝ каза утешителни думи. Нямаше представа какви да са те. Просто я вдигна на ръце, отиде и седна заедно с нея, както се бе сгушила и ридаше на гърдите му. Галеше я по главата, оставяйки плачът да пречисти горчилката в душата ѝ. Изуми се как бе възможно човек да има толкова много сълзи в себе си.

Тя се чувстваше зле. Гърлото и очите ѝ горяха, стомахът ѝ бе сгърчен на буца. Дори когато сълзите секнаха, тежкото, болезнено чувство остана. Силите я напуснаха, сякаш някой извади тапата и те се изляха. Не се помръдна, когато Сам я остави на канапето, нито когато се изправи. Отива си. Това го очакваше, беше се примирила, нищо че страдащото ѝ сърце щеше да се разбие напълно.

Той седна пак до нея и сложи в ръката ѝ тумбеста стъклена чаша. — Вземи, може да ти помогне малко. Пий бавно.

Ако ѝ бяха останали още сълзи, щеше да ги пролее и тях. Кимна, отпи глътка коняк и почувства как се разлива като мехлем по отворените рани.

— Винаги ми е внушавал страхопочитание — започна Джоана, без да вдигне глава. — Дори сега не зная дали като дете съм го обичала, но той за мен винаги беше най-голямата, най-важната фигура в живота ми. След като майка ми си отиде... — Замълча, колкото да пийне отново. — След като тя си тръгна, аз изпаднах в ужас, че той също може да си замине или да ме изпрати някъде. Тогава не ми беше ясно колко важно бе за него личните му дела да си останат лични. Обществото можеше да приеме и да се забавлява с любовните му истории и женитби, ала ако отпратеше единственото си дете, без да му мигне окото, нещата щяха да изглеждат другояче. Никой не забравяше, че е бил женен за Глена Хауърд и имал дете от нея. Никой, освен той. — Как да обясни колко отхвърлена се чувстваше? Колко объркана беше да наблюдава как той се весели с други жени, сякаш майка ѝ никога не бе съществувала. — Когато се женеше за втори път, беше ужасно. Имаше голяма и разточителна сватба, множество фотографии, микрофони, непознати. Облякоха ме и ми казаха да се усмихвам.

Чувствах се окаяно — зяпаха ме и си шушукаха за майка ми. Правеха намеци. Той не обръщаше внимание. Винаги се отнасяше с пренебрежение към хорските приказки, но мен ме владееше единствено мисълта, че майка ми е заменена с някаква друга жена, която дори не познавам. При това бях длъжна да се усмихвам.

Тъпи, егоистични идиоти. Сам я прегърна по-здраво.

— Нямах ли някой... Някакви роднини?

— Родителите му починали отдавна. Помня, че чух или пък са ми разказвали, че го е отгледала баба му. По онова време нея също вече я нямаше. Така и не съм я виждала. Имах така наречената гувернантка, която буквално си умираше по баща ми. Той така им действа на жените — поясни отпаднало. — Нищо не бе в състояние да промени нещата, присъствието ми на сватбата беше важно. Да се създаде нужното впечатление, да се направят снимки, такива работи. След като всичко свърши, не го видях три месеца. Прекара дълго време в Италия.

— Не те е взел със себе си.

— Ходех на училище. — Джоана преплете пръсти в скута си. — Идеално оправдание, за да ме остави на учителите и наставниците. Във всеки случай, втората му съпруга не понасяше особено децата. Както и повечето от приятелките му, между другото. — Долови съчувствието му и тръсна глава. — Тук бях по-доволна. Много време прекарвах у семейство Хедисън. Те се отнасях с мен чудесно.

Сам взе ръката ѝ в своята.

— Давай нататък.

— След втория си развод, той имаше връзка с... Няма значение с кого. Та, както и да е, не бях на училище, беше ми тъжно за самата мен. Качих се горе в неговата стая. Дори не зная защо, просто за да постоя там, да видя дали ще проумея баща си, дали ще открия каква загадка представлява. Открих я. — Тя въздъхна. — Винаги се чувствах неловко, някак не на място край него. Като че ли нещо у мен липсваше, за да ме обича той така, както трябва. В стаята му имаше прекрасно старинно писалище от онези с множество чекмеджета и прегради. Него пак го нямаше, затуй не се боях, че може да ме хване как ровя. Намерих писма. Някои бяха от приятелките му и аз, достатъчно голяма вече, за да изпитвам неудобство, ги оставих. Ала после открих едно от майка ми. Старо, писано непосредствено след като се бе върнала в Англия. Държах го и сякаш я виждах отново. Често не можех да

извикам образа ѝ в ума си, но тогава тя застана пред мен такава, каквато я помнех. Господи, беше толкова красива и изящна, така загадъчна. Чувах дори гласа ѝ, нейният гальовен, невероятен глас. Толкова много я обичах.

Сам взе чашата от ръката ѝ и я остави на масата.

— Прочете ли писмото?

— Как само искам да не бях! — Джоана стисна очи, ала сега, както и тогава, бе твърде късно за връщане назад. — Копнеех за всяко нещо, която тя бе докосвала, за всичко нейно, и отначало дори не съзнавах, че го чета. Трябва да е била бясна, когато го е писала. Беше пропито от гняв, болка, от желание да накаже. Още като съвсем малка знаех, че бракът им не е гладък, но дотогава нямах представа колко омраза е била натрупана помежду им.

— В яда си хората често казват неща, които не мислят, които не биха изrekli при други обстоятелства.

— Е, тя вече не е жива и няма начин да разберем дали е вярно, или не. Никакъв начин да узная, никакъв начин баща ми... Карл да узнае. — Устата ѝ пресъхна, ала не ѝ се пиеше повече. Сви устни и продължи: — Тя му припомняше всяка обида, всяко неспазено обещание, всяка действителна или въображаема изневяра. След това изваждаше тежката артилерия. Да ме остави на него било най-голямата разплата, която могла да измисли. Насаждаше го с дете, което дори не бе негово. Не че можел някога да го докаже или пък тя да признае кой е истинският баща на детето. Съществувала, разбира се, възможността и да е негово, но... Нека цял живот да се чуди и да го терзаят съмнения. А понеже аз прочетох писмото, същото завещаваше и на мен.

Сам дълго мълча, вторачен в една точка.

Яростта беше толкова силна, толкова близо до повърхността, че се страхуваше да проговори. Била е малко дете, невинно, безпомощно. И никой пет пари не е давал.

— Споменавала ли си го някога пред него?

— Не, нямаше причина. Отношението му към мен не се промени. Бях добре гледана, получавах добро образование и ми се позволяваше да правя каквото искам, стига това да не му пречеше.

— Те не те заслужават, Джоана. И двамата.

— Това няма значение — рече тя уморено. — Вече не съм дете.

Беше престанала да е дете в момента, в който прочете писмото.

— Ала има значение за мен — хвана той лицето ѝ в шепи. — Ти имаш значение за мен, Джоана.

— Никога не съм мислила, че ще разкажа, нито на теб, нито на някой друг. Но сега, щом вече го сторих, трябва да ти е ясно защо не искам нещата между нас да стигат твърде далеч.

— Не ми е ясно.

— Сам...

— Разбирам само, че си имала отвратително детство и това, което се е разигравало край теб, никое дете не би трябвало да преживява. Разбирам също, че неизбежно са ти останали белези.

— Белези? — Тя се изсмя късо с хриплив глас и стана. — Нима не разбираш, че майка ми е била болна? О, да, било е пазено в тайна, далеч от пресата, ала аз успях да го изровя. Непрекъснато е влизала и излизала от санаториуми през последните години на живота си. Маниакална депресия, неуравновесеност, алкохолно пристрастяване. И наркотици... — Джоана притисна с пръсти очите си и направи усилие да се овладее. — Израснах без нея, не съм сигурна кой е баща ми, но тя все пак е моя майка. Не мога да забравя нито това, нито какво може да съм наследила от нея.

Той бавно се изправи. Първият му порив бе да подходи внимателно, но почти веднага осъзна, че щеше да е грешка. Трябваше бързо и рязко да я накара да дойде на себе си.

— Не ти подхожда такава мелодрама, Джоана.

Думите произведоха точно ефекта, на който разчиташе.

Очите ѝ светнаха гневно и цветът отново обагри лицето ѝ.

— Как смееш да ми говориш така!

— А ти как смееш да стоиш тук и да ми предлагаш някакви немислими оправдания за невъзможността да бъдеш с мен?

— Не са оправдания, а факти.

— Пет пари не давам каква е била майка ти, нито кой е баща ти! Аз те обичам, Джоана. Рано или късно ще трябва да преглътнеш този факт и да направиш следващата стъпка.

— А аз колко пъти ти повтарям, че нищо няма да излезе. Сега ти обясних и защо. Но това е само половината от всичко. Моята половина.

— Още ли има? — Сам пъкна палци в джобовете и се залюля на пети. — Добре, давай останалото.

— Ти си актьор.

— За първи път нещо вярно, ала едва ли ще спечелиш с този отговор състезанието.

— Целият ми живот е минал сред актьори — продължи тя възможно най-търпеливо. — Давам си сметка за напрежението и изискванията на тази работа, за невъзможността, особено когато става дума за един талантлив актьор, да има личен живот, искам да кажа наистина личен. Зная също, че дори при най-добри намерения и усилия, връзките страдат. Дори ако вярвах в брака, а аз не вярвам, не мисля, че бракът с актьор е нещо правилно.

— Ясно. — Беше трудно да не ѝ е ядосан и съвършено невъзможно да не беснее срещу хората, станали причина да ѝ се насадят тези схващания. — Значи казваш, че понеже съм актьор и още по-лошо — добър актьор, то представлявам прекалено голям риск.

— Казвам, че каквото има между нас, не може да продължи по-нататък. — Джоана млъкна. Трябваше да е силна. — И че ако ти не искаш да ме виждаш повече, аз ще те разбера.

— Сериозно? — Той я съзерцава известно време, сякаш обмисляше. Застанала на няколко крачки от него, тя се приготви. Знаеше, че краят ще е мъчителен, но дори най-големите ѝ страхове се оказаха по-слаби от действителността.

Сам тръгна към нея и Джоана си наложи да го гледа в очите. Там не успя да прочете нищо.

— Ти си кръгла идиотка, Джоана. — Притисна я така силно до себе си, че тя ахна слисано. — Какво си мислиш, че мога ей така да включвам и изключвам чувствата си? Кажи, по дяволите, така мислиш, нали? Виждам го по лицето ти. Знай обаче, че нямам намерение да си тръгна от живота ти кротко и мирно, а пък ако смяташ, че можеш да ме прогониш, много се лъжеш.

— Не искам да си тръгваш. — Сълзи замъглиха очите ѝ. Не подозираше, че ѝ бяха останали още. — Просто мислех...

— Недей. — Той я вдигна на ръце. — Прекалено много мислиш.

Джоана не възропта, когато я понесе нагоре по стълбата. Беше приключила със споровете, оправданията, причините. Вероятно бе слабост да се нуждаеш от нечия нежност, ала сега нямаше сили да държи на своето. Не искаше да мисли. Сам бе прав. Изобщо нямаше да мисли през останалата част от нощта. Поне веднъж чувствата ѝ не изискваха усилие. Щеше да се остави в тяхна власт. Нека те да я водят.

Имаше нужда от него. Ако не бе така омаломощена душевно, тази мисъл навярно щеше да я уплаши.

В спалнята беше тъмно, но той не запали лампата. През отворения прозорец нахлуват свежото ухание на градината и нощния въздух. Сложи я мълчаливо на леглото и седна до нея.

Имаше да ѝ казва твърде много неща, за да го направи точно сега. Беше я смятал за твърда, хладнокръвна, самоуверена. Това го бе привлякло и заинтригувало. Достатъчно, за да го накара да задълбае по-надълбоко. И колкото повече я опознаваше, толкова повече пластове откриваше у нея.

Беше твърда в най-добрия смисъл на думата. Преживяла изпитанията, устояла на разочарованията, пробила си път през тях. Много хора, които познаваше, биха се огънали, потърсили опора или просто предали. Ала Джоана, неговата Джоана беше намерила и извоювала своето място.

Под тази непоклатимост се криеше пламенност. Сам я почувства, усети я заключена вътре в нея. Дали беше съдба, сляп късмет или случайност, но той намери ключа, с който да я пусне на свобода. Никога нямаше да позволи отново да бъде пленена или открита от някой друг.

Под страстта прозираше трогателна свенливост. И нежност, която сама по себе си беше истинско чудо, като се имаше предвид лишеното ѝ от ласка детство и рано изживените разочарования.

И сега, под всичко останало Сам откриваше ранимата ѝ същност. Неотстъпно щеше да бди над нея и да я пази. А тази нощ щеше да люби точно тази крехка и чуплива Джоана.

С нежност, колкото и с жар. С преданост, колкото и с желание.

Внимателно, като едва я докосваше, махна косата от лицето ѝ. По бузите ѝ съхнеха сълзи. Лекичко ги изтри. Не би могъл да ги предотврати за в бъдеще, ала поне щеше да се погрижи да не е сама, когато ги рони.

Целуна я, после още веднъж там, където още личаха следите им. Нощните сенки играеха по лицето ѝ. Очите ѝ бяха полупритворени от умора, но ясни и приковани в него.

— Спи ли ти се? — попита я.

— Не — сложи тя ръка върху неговата. — Не ми си се спи. И не искам да си тръгваш.

— Тогава се отпусни. — Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Очите му сякаш цялата я поглъщаха. — Остави ме да те любя.

Беше толкова лесно.

Джоана не знаеше, че любовта можеше да е тъй успокояваща. Не ѝ го бе показвал преди. Тази нощ, когато душата ѝ бе разкъсана, а самочувствието ѝ се намираще в най-долната си точка, Сам щеше да ѝ покаже другия облик на желанието. Желанието да утешиш и зарадваш, да умиротвориш и излекуваш.

Докосваше я така, сякаш тя беше единственото ценно нещо в живота му. Свали блузата ѝ много бавно, като едва я плъзгаше по тялото. Не побърза да вземе това, което му предлагаше. С очи, приковани в нейните, махна и своята. Джоана протегна ръце. Той ги пое и притисна до устните си.

Разсъблече я без да бърза, внимателно, сякаш бе заспала и се стараше да не я събуди. Тази нежност донесе със себе си една особена сладостна болка. Макар да бе гола и изцяло в негова власт. Сам се задоволяваше само с дълги, лениви целувки и усещането на косата ѝ под ръцете му.

Кожата ѝ изглеждаше толкова бяла на фона на тъмното покривало. Бавно плъзна длан по ръката ѝ, като наблюдаваше движението. Луната бе изтъняла и бледият ѝ сърп едва огряваше тялото ѝ, ала той вече добре го познаваше.

Тя затвори очи и се остави на удоволствието. Досега Сам не се бе държал така, макар наред с желанието и страстта винаги да имаше неочаквана нежност. Но това... Това беше истинска обич. Така се даваха обещания, които щяха да бъдат изпълнени. Очите ѝ се замъглиха, а сърцето ѝ трепна.

Той сякаш се чувстваше по-силен, като проявяваше нежност. Никога не я бе желал по-силно от сегашния миг и въпреки това не изпитваше нужда да бърза. Възбудата я имаше и се усилваше, ала бе придружена от желанието да приласкае и даде утеха.

Времето минаваше незабелязано. В най-тъмния час на нощта, предвестник на утрото, телата им се сляха.

Чувстваше ударите на сърцето ѝ под устните си, бързи, неравномерни, но още не обезумели. Ръцете ѝ го обгръщаха, ала без да го притискат нетърпеливо. Движеше се заедно с него, като го оставяше

той да определя ритъма, доволна и признателна, че беше разбрал, за разлика от нея самата, колко много се нуждаеше от обич.

Забелязвала ли бе някога колко бе силен той? Как мускулите на гърба му се очертаваха и играеха при движението? И друг път го беше докосвала, прегръщала по същия начин, но бързо и трескаво бе докарвана до шеметните дълбини на удоволствието. Сега усещането нарастваше бавно, желанието не я разкъсваше неудържимо, а я изпълваше със сладост. Не я връхлитаха бурните вълни на безпаметна страст, а беше като плаване по повърхността на гладко езеро. Вдъхновена, подтиквана от любов, Джоана искаше да му даде същата нежност, която ѝ даваше Сам. Докосванията ѝ бяха плахи, ала в шепота му долови същото, което усещаше и тя. Може би никога повече нямаше да бъдат тъй близки, тъй отдадени един на друг. Не толкова с жар, колкото с топлина.

Късно, доста по-късно, Джоана лежеше с отворени очи, вперени в просветляващото небе.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Идеше му да я убие. Когато се събуди, леглото беше празно, къщата също. В банята още влажната ѝ хавлия висеше прилежно повесена на пръчката. В спалнята леко се долавяше уханието ѝ. Дрехите, които снощи бе свалил от нея, ги нямаше. Долу в дневната видя, че куфарчето ѝ липсваше, а във вазата имаше свежи цветя. Телефонният секретар беше включен, старите съобщения изтрити.

Независимо от ситуацията — кризисна или овладяна, Джоана си оставаше винаги и неизменно организирана.

Наистина му идеше да я убие.

В кухнята намери чашите, които бяха използвали миналата вечер, добросъвестно измити и поставени да се изцедят. Върху кафеварката беше подпряна бележка с нейния прилежен, стегнат почерк: „Не исках да те будя. Трябва да отида рано в болницата, после в студиото. Има прясно кафе.“

Беше добавено още нещо, после задраскано. Отдолу само: „Джоана“.

Прочете я още веднъж. Все едно я беше писала майка му. Само дето щеше да има още: „Да оставиш кухнята във вида, в който я намиращ.“ По дяволите, Джоана!

Хвърли бележката върху шкафа. Никой не можеше да я обвини, че не стои здраво на земята. Но понякога беше по-добре, дори необходимо, да потърси опора в някого. И трябваше най-сетне да приеме, че този някой бе той. Мислеше си, че това вече бе минал етап, ала бе забравил колко невъобразимо упорита бе тя.

Наведе се разсеяно и вдигна котенцето, което правеше зигзаг между краката му. Не изглеждаше гладно. Джоана се беше погрижила и за Луси, преди да излезе. Паничката ѝ в ъгъла беше пълна. Но животинчето търсеше ласка. Като повечето живи същества, помисли Сам и погали меката му козинка. Очевидно за Джоана това не беше достатъчна причина, за да замърка и да се сгуши доверчиво в ръцете му.

Явно му предстоеше още борба. Почеса за последен път котето зад ушите и го пусна на пода. Той също можеше да е твърдоглав.

Тя мислеше за него. Сам навярно би се изненадал, ако знаеше колко дълго се бе мъчила над тези два-три къси реда, които му остави. Искаше да му благодари, че е бил до нея, да му каже колко много означаваше подкрепата и разбирането му в тежкия за нея момент. Искаше да му каже, че го обича така, както никога преди и никога повече няма да обича. Ала върху хартия думите изглеждаха празни и лишени от чувство.

Трудно се приема факта, че се нуждаеш от някого, че наистина имаш нужда от него, когато цял живот си се старал да убедиш себе си, че с всичко можеш да се справиш сам. Какво ли би си помислил, ако знаеше, че тя едва се сдържа да не го събуди и помоли да дойде с нея, защото се страхуваше целия този ден да го понесе сама? Не можеше да моли, както и да забрави, че сега нямаше тайни от него, нито телом, нито духом. Но да се справи сама с предстоящия ден беше задължително, ако трябваше за в бъдеще да посреща всеки друг без него.

Сестрата на регистратурата тази сутрин беше по-млада и отзивчива, отколкото дежурната миналата нощ. Увери Джоана, че за баща ѝ се полагат всички грижи и състоянието му е добро, после я покани да седне, докато открият доктор Мерит.

Джоана реши да отиде в чакалнята, защото коридорите ѝ се сториха твърде оживени. Успя да избегне репортерите отвън и сега не искаше да рискува и да попадне на някой, който ловко бе успял да се промъкне вътре.

В чакалнята възрастна жена и около двадесетгодишен младеж седяха на канапето с хванати ръце и почти дремеха. Монтираният на стената телевизор излъчваше жизнерадостно кулинарно шоу. Джоана се приближи до масичката, върху която имаше два еднакви чайника с кафе и гореща вода, пакетчета чай, захар и суха сметана. Тя си наля чисто кафе. Тъкмо отпиваше първата глътка, когато започнаха новините.

Карл У. Патърсън беше водещата новина. Джоана слушаше безучастно говорителя, рецитиращ изявлението за пресата, което

миналата нощ бяха съчинили по телефона със завеждащия връзки с обществеността. Съдържаше значително повече информация за кариерата на Карл, отколкото за болестта му, което, тя знаеше, би предизвикало одобрителното му кимване. Репортажът завърши със съобщението, че Тони Дюмон, годеницата на Патърсън, няма да коментира събитието.

Поне не е глупава, помисли Джоана и седна. Някои биха почнали да си изливат мъката и да се наслаждават на мелодрамата. Беше сигурна, че ако Тони го направеше, Карл незабавно щеше да скъса всякакви отношения, които ги свързват.

— Госпожице Патърсън?

Джоана машинално се изправи. В мига, в който видя лекаря, спокойствието ѝ се изпари. Сестрата ѝ каза, че за Карл се полагат всички грижи, ала това си беше дежурна болнична фраза. Сподави надигналия се страх и протегна ръка.

— Доктор Мерит, дано не съм подранила. Или закъсняла.

— Не, всъщност баща ви е вече буден и състоянието му е стабилно. За всеки случай ще го задържим в реанимацията още двадесет и четири часа. Ако продължи да се подобрява, ще го преместим в отделна стая.

— Какви са прогнозите?

— Прогнозите са добри, стига той да ни съдейства. По-леко натоварване с работа е основно условие. Какво е влиянието ви върху него?

Усмивката ѝ беше почти развеселена.

— Никакво.

— Е, в такъв случай ще се наложи да остане тук по-дълго, отколкото се надява. Няколко дни навярно. — Мерит свали очилата си и започна да ги трие в престилката. — Както ви обясних снощи, необходимо е да се променят определени негови навици. Господин Патърсън ще трябва да е наясно, както и всички ние, че ще са нужни известни ограничения.

— Разбирам. Дано можете със същия успех да го обясните и на него.

Мерит пак сложи очилата на носа си. Усмивката му изчезна, едва появила се.

— В момента по-важното е да му се вдъхне спокойствие. За бъдещите грижи ще поговорим малко по-късно. Той иска да се види с госпожица Дюмон и някой си на име Уайтфийлд. Може би е добре да го посети годеницата му, но...

— За Уайтфийлд не се безпокойте. Аз ще се оправя с него.

Мерит само кимна. Вече беше стигнал до извода, че дъщерята на Патърсън имаше глава на раменете си.

— Баща ви е късметлия. Ако е и разумен, не виждам причина защо да не води пълноценен и плодотворен живот.

— Може ли да го видя?

— Не повече от петнадесет минути. Нужна му е тишина и спокойствие.

Тя се постара да спази и двете, когато влезе в малката, отделена със завеси стая. Той лежеше като предната вечер — със затворени очи и прикрепени кабели и проводници, свързани към различни апарати. Ала цветът на лицето му беше по-добър. Застана до леглото и го загледа. По едно време очите му трепнаха и се отвориха.

Потрябваха му няколко мига да фокусира погледа си. На Джоана ѝ мина през ум, че това със сигурност бе най-дългото време, през което очите им някога бяха приковавани едни в други. Щом видя, че я бе познал, се наведе и докосна бузата му.

— Добро утро — каза, като внимаваше гласът ѝ да бъде естествен. — Здравата ни стресна.

— Джоана... — Карл хвана ръката ѝ, с което немалко я учуди. За първи път изглеждаше така самотен и слаб. — Какво ти казаха?

Явно е уплашен, помисли тя и в сърцето ѝ се прокрадна състрадание. Никога не ѝ бе хрумвало, че той можеше да се страхува.

— Че си късметлия — отвърна му бодро. — И че ако си разумен, светът ще има още много какво да види от „Карл У. Патърсън Продакшънс“.

Нищо по-правилно не би могла да каже. Не си даваше сметка, че така добре го познава.

— Дяволски неподходящо време за боледуване — огледа се наоколо Карл и мимолетното ѝ усещане за близост изчезна.

— От болницата са се свързали с Тони — съобщи му Джоана. — Предполагам, че скоро ще е тук.

Доволен, той отново погледна дъщеря си.

— Казват, че ще ме държат вързан тук още един ден.

— Да. И повече, ако не ги слушаш.

— Чака ме работа, която не може да бъде свършена от болничното легло.

— Добре. Ще им кажа да те пуснат. Може и да успееш с монтажа на „Поле на обсег“, преди да се катурнеш пак.

От раздражително изражението му се превърна в слисано, после в каквото много рядко бе виждала по отношение на нея — развеселено.

— Може и да жертвам някой и друг ден. Но не искам онзи некадърник Уайтфийлд да го докосва с ръцете си.

— Извиках Лоуман. — Лицето му незабавно се опъна и той стана същия студен и недоволен човек, с когото беше прекарала по-голямата част от живота си. — Извинявай, ако съм прекрачила полагаемата ми се границата, ала когато се обадох на Уайтфийлд снощи и разбрах как стоят нещата, помислих, че ще предпочетеш Лоуман.

— Добре, добре — отклони Карл нетърпеливо извиненията ѝ. — Наистина предпочитам Лоуман. Уайтфийлд си има своето място, но Господ е свидетел, че това не е монтажната. Какво е положението с пресата?

Забрави, че е изплашен, помисли Джоана и сподави въздишката. Отношенията им, както винаги, се върнаха в деловото русло.

— Под контрол. Твоят човек от връзки с обществеността пушна изявление тази сутрин и ще го актуализира, щом стане необходимо.

— Хубаво. Това добре. Следобед ще се видя с Лоуман. Уреди нещата, Джоана.

— Не.

Досегашните усилия вече бяха поизтощили силите му, което само го ядоса още повече.

— Как „не“? Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „не“?

— И дума да не става. — Гласът ѝ бе спокоен, което я зарадва. Навремето подобен негов тон я караше да трепери. — Може да стане след ден-два, когато укрепнеш и те преместят в друга стая.

— Живота си го командвам аз.

— Никой не го знае по-добре от мен.

— Ако си наумила да се домогваш, докато съм го закъсал...

Пламналият в очите ѝ гняв го спря по средата. Никога не беше виждал този поглед, нито скритата зад него сила. Или пък не си бе давал труд да го направи.

— Нищо не искам от теб. Веднъж опитах, но така и свикнах да се справям сама. Сега, ако ме извиниш, аз също си имам работа.

— Джоана?

Тя понечи да отметне завесата. Само трепването в гласа му я спря.

— Да?

— Извинявам се.

Още едно нещо, което му е за първи път, мина ѝ през ум. Обърна се.

— Така. Докторът каза да не стоя дълго и навярно вече съм те преуморила.

— Едва не умрях...

Каза го като стар човек, стар и уплашен.

— Ще се справиш.

— Едва не умрях — повтори той. — И макар да не твърдя, че животът ми мина като на лента пред очите, някои картини се мярнаха. — Карл затвори клепащи. Вбесяваше го, че трябва да събира сили, за да говори. — Спомних си как се качих отзад в лимузината — на път за летището, струва ми се. Ти стоеше на стълбите с онова куче, дето Макс ми го натрапи. Изглеждаше така, сякаш искаш да ми извикаш да се върна.

Джоана не помнеше точно тази случка, защото имаше твърде много подобни.

— Ако бях го направила, щеше ли да останеш?

— Не. — Той въздъхна, ала не от разкаяние, а заради самото признание. — Работата винаги беше на първо място. Никога не можах да сглобя един брак така добре, както филмите си. Майка ти...

— Не желая да говорим за майка ми.

Карл отново отвори очи.

— Щеше да те обича повече, ако по-малко мразеше мен.

Прониза я болка. Макар и да го знаеше през всичките тези години, да го чуе изречено на глас, беше мъчително.

— А ти?

— Работата винаги беше на първо място — повтори той. Чувстваше се уморен, прекалено уморен за угризения и извинения. — Ще дойдеш ли пак?

— Да. Ще дойда след записа.

Преди още да дръпне завесата, Карл спеше.

Имението на Макс Хедисън беше забележително и добре поддържано — също като стопанина си. Сам беше съпроводен през тридесетстайната къща, купена от големия актьор преди четвърт век. На широка площадка във вътрешния двор бяха сложени дебело тапицирани шезлонги и половин дузина плетени столове, приканващи компанията да се разполага и чувства удобно. Застаряващо ловджийско куче със златист цвят похъркваше в един от тях, свило се на кълбо.

В проблясващия редом Г-образен басейн плуваше Хедисън. Отвъд зелената морава, полускрити зад равно подрязан жив плет, се виждаха тенис кортове. Ниско окосената тревна площ вляво представляваше игрище за голф, което се познаваше по белеещото се в далечината флагче.

Прислужник в снежнобяло сако предложи на Сам да си избере стол. На слънце или на сянка. Сам избра слънчево място. Докато наблюдаваше Макс в басейна, преброи десет дължини. Почуди се разсеяно колко ли още бе направил преди идването му. Според официалната си биография Макс Хедисън беше на седемдесет. Ако там пишеше с петнадесет години по-малко, щеше да звучи правдоподобно.

Сам прие предложеното му кафе и изчака Макс да излезе от водата.

— Радвам се да те видя отново — разтърка Хедисън с кърпа косата си, преди да облече хавлията.

— Признателен съм, че ми позволихте да нахлуя по този начин — рипна машинално Сам.

— Седни, младежо, караш ме да се чувствам като цар, на когото му предстои скоро да се лиши от власт. Закусвал ли си?

— Да, благодаря.

Щом Макс седна, веднага се появи прислужникът с поднос плодове и препечени филийки.

— Благодаря ти, Хосе. Донеси на господин Уийвър сок. От портокали собствено производство — поясни на Сам. — Никакви добавки, никакви химикали. Само дето ми излиза по три долара чашата — усмихна се той и пристъпи към закуската. — Жена ми се е побъркала на тема здраве. Сега е заета със сутрешните си занимания, което значи, че преди да се появи, имам време за една цигара. — Портокаловият сок на Сам беше сервиран в гравирана кристална чаша. Той отпи и остави Макс да приказва за подрязване и пръскане с органични вещества. — Е, предполагам не си дошъл да обсъждаме наторяването. — Макс отблъсна подноса настрани и бръкна в джоба си за цигара. Беше без филтър. — Какво мислиш за сценария?

— Кого трябва да убия, за да получа ролята?

Хедисън се разсмя и пое дима с огромно наслаждение.

— Това ще го пазя като резервен вариант. Знаеш ли, днешните кинодейци — по-дейни в правенето на пари, бих казал, не са ми особено по вкуса. В старите времена личности като Майър, ако и деспоти, но знаеха как се правят филми. Днес те са проклета банда счетоводители, които препускат наоколо с тефтер и червен молив, заинтересувани повече от печалбата, отколкото от качеството. Ала вътрешното чувство ми подсказва, че с този материал ще сме в състояние да предложим и двете.

— Направо настръхнах, докато го четях.

— Познато чувство. — Макс се облегна назад и съжали, че цигарата бе към края си. — Правя филми отпреди ти да се родиш. Над осемдесет, но само броени на пръсти са ме карали да се чувствам по този начин.

— Искам да ви благодаря, че се сетихте за мен.

— Няма нужда. След десетина страници името ти само изплува в главата ми. Стоеше си още там, когато изчетох сценария докрай. — Той с въздишка загаси цигарата. — И, естествено, веднага отидох при своя консултант — жена ми. — Макс се усмихна и отпи пак от кафето, което по нареждане на жена му беше без кофеин. — Разчитам на нейното мнение вече четиридесет години. — Сам си спомни колко важно беше за него да чуе мнението на Джоана. — Тя също го прочете, връчи ми го обратно и заяви, че ще съм луд, ако не го направя. После ми каза да взема младия Сам Уийвър за ролята на Майкъл. Между

другото, тя е във възторг от своята... Физика. Моята благопристойна съпруга е земна жена.

Сам се усмихна.

— Ще ми е много приятно да се запозная с нея.

— Ще го уредим. Споменах ли ти, че Кинкейд е поканен за режисьор?

— Не. — Интересът на Сам отново се събуди. — За по-добро не може и да се мисли.

— И аз така си рекох. — Макс замислено се взря в Сам изпод рошавите бели вежди. — Продукцията е на „Патърсън Продакшънс“. — Забеляза, че погледът на Сам се изостри. Бавно си доля още кафе. — Проблем ли има?

— Може и да се появи.

Искаше тази роля повече, отколкото помнеше да е искал която и да било друга. Ала не на цената на все още крехката му връзка с Джоана.

— Ако притесненията ти са относно Джо-Джо, смятам, че е излишно. Тя е абсолютен професионалист, нашата Джо-Джо. Освен това уважава работата на баща си. — Отново мярна потиснатия гняв в очите на Сам и кимна. — Аха, значи се е стигнало и дотам. Не бях сигурен дали някога Джоана изобщо ще допусне когото и да било така близо до себе си.

— Беше по-скоро въпрос не на желание, а на обстоятелства.

Сам не беше дошъл да разговарят само за сценария. Когато позвъни, за да си уговори среща, вече бе решил да изкопчи от Макс всичко, което той може би знаеше.

— Както разбирам, не сте чули, че Патърсън снощи е получил инфаркт?

— Не — разтревожи се веднага Макс. Приятелството им датираше отпреди четвърт век. — Още не съм преглеждал днешните вестници. Понякога не го правя с дни. Какво е положението?

— Доста зле. Но, доколкото зная, състоянието му за момента е стабилизирано. Джоана тази сутрин отново отиде в болницата.

— Живее много напрегнато — рече замислено Макс. — Карл така и не се укроти, да седне и да се порадва на това, което е постигнал. Дано все още има възможност. — Макс се отпусна на стола и отправи поглед над басейна и моравата, към далечината. — Знаеш ли

— каза, — аз самият имам три деца. Пет внука вече, а сега и един правнук е на път. Често ме е нямало сред тях и винаги съм изпитвал угризения. Да имаш семейство и едновременно да гониш кариера е като да жонглираш с яйца. Все някое ще се счупи.

— Някои жонглират по-добре от други.

— И това е вярно. Нужни са много усилия и доста отстъпки, за да се справиш.

— Изглежда в случая на Джоана всички отстъпки са били от нейна страна.

В първия момент Макс не отвърна нищо. Обмисляше дали да не запали още една цигара, ала реши, че чувствителният нос на жена му ще го залови.

— Мразя старите хора да се бъркат в работата на младежта. Трябва да играят на дама и да хранят гълъбите в парка. Но... Колко сериозни са намеренията ти спрямо Джоана?

— Смятаме да се оженим — чу се Сам да казва за свое изумление. — Веднага, щом успея да я склоня.

— Желая ти късмет. От все сърце. Винаги съм имал слабост към това момиче. — Макс си наля още една чаша кафе. Той самият още далеч не бе склонен да храни гълъбите. — Тя какво ти каза?

— Достатъчно, за да разбере, че ще ми дойде нанаягорно.

— А ти много ли я обичаш?

— Достатъчно, за да продължа да се катеря.

Макс реши да рискува с втора цигара. Ако жена му почнеше да души наоколо, винаги можеше да го припише на Сам. Запали я бавно, вкувайки с наслада.

— Ще ти разкажа някои неща, за които Джоана хич няма да ми е благодарна. Дали ще ти свършат работа, не знам. Ще ти кажа само, че се надявам.

— Оценявам го.

Хванал между пръстите си цигарата, чиито дим лениво се стелеше нагоре, Макс се върна към миналото. Много назад.

— Познавах добре майка й. Красива жена. Прекрасно лице. Това винаги има значение. Джоана й прилича външно, ала само толкоз. Едва ли някога съм срещал по-напълно самостоятелна жена от Джоана.

— Аз също — промърмори Сам. — Това невинаги прави нещата по-лесни.

— Твърде си млад, за да искаш всичко да е лесно — заяви Макс от висотата на своите седем десетилетия. — Нещо, което идва лесно, обикновено си отива по същия начин. Това е моята философия към днешен ден. Та така, Глена беше егоистка, своенравна и подвластна на свои собствени демони. Омъжи се за Карл след кратка и пламенна връзка. Любовните истории бяха точно толкова пламенни и през тридесетте, само малко по-дискретни. — Той вдиша дълбоко дима и си припомни някои от своите. Не се разкайваше, още повече, че не бе допуснал да навредят на брака му, но беше благодарен за изживяванията. — Двамата представляваха изключителна двойка, златна мина за фотографите. Карл — мургав, широкоплещест, сурово красив. Глена — почти като дете, светлокоса, изящна. Правеха невероятни приеми и невероятни скандали. За да съм честен, аз се забавлявах и в двата случая. Може да си чувал, на младини бях голям чешит.

— Да — потвърди Сам. — Ала не съм чувал да се отнася за миналото.

— Ще се сработим с теб — заяви Макс. Всмукна още веднъж от цигарата, преди да я загаси. — Когато Глена забременя, похарчи хиляди за обзавеждане на детската стая. После започна да губи предишната си фигура и взе да вилнее. Можеше да седи пред фотографа като мадона, а след това да се налива с уиски и да ругае като хамалин. Средни положения нямаше.

— Джоана ми каза, че е имала заболяване — маниакална депресия.

— Възможно е. Не разбирам много от психиатрия. Ще кажа, че беше слаба — не слабоумна, а слаба духом — и измъчвана от факта, че така и не постигна този успех, за който жадуваше. Имаше дарба в нея, истинска дарба, но тя не притежаваше нужната упоритост и силен дух, за да остане на върха. Беше ѝ по-лесно да обвинява за това Карл и брака им. После пък започна да намира причината в детето. След раждането на Джоана, Глена премина през различни етапи. На всеотдайна и любеща майка. После стана почти престъпно нехайна. Бракът им с Карл се разпадаше. Той имаше своите любовни истории, тя своите, и никой от тях двамата дори и не помисляше да сложи детето на първо място. Не им беше в природата — добави, мернал гневния блясък в очите на Сам. — Не че това е оправдание, разбира се,

ала е причина. На Карл му беше безразлично дали Глена ще има едно дете, или тридесет. Интересът му бе временен. Когато окончателният разрыв най-сетне настъпи, тя използва детето като оръжие. Нямам намерение да изкарвам Карл герой, но той поне никога не използваше Джоана. За жалост, тя така и не стана нещо важно в живота му.

— Как е възможно хора като тях изобщо да имат някого като Джоана?

— Още един въпрос, отговорът на който идва с годините.

— Патърсън наистина ли е неин баща?

Макс вдигна вежди.

— Защо питаш?

Тази доверена тайна Сам трябваше да издаде. Не заради себе си. Вече бе решил, че родителите ѝ нищо не означават за него, ала истината щеше да е важна за Джоана.

— Защото, когато била още малко момиченце, Джоана намерила писмо на майка си до Патърсън, написано веднага след завръщането ѝ в Англия. Съобщавала му, че никога не е била сигурна кой е бащата на детето.

— Мили Боже! — прокара Макс ръка през лицето си. — И представа нямах за това нещо. Цяло чудо е как не е съсипало Джоана.

— Не я е съсипало, но е нанесло много поражения.

— Горката малка Джо-Джо — промърмори Макс. — Беше такова самотно дете. Прекарваше повече време с градинаря, отколкото с някой друг. Може би нямаше да има значение, ако Карл беше различен. Защо не е дошла да ми каже?

— Едва ли изобщо го е казвала на някого до снощи.

— Не я изоставяй.

— Нямам и намерение.

Макс известно време мълча замислен. Родителите на Джоана му бяха приятели. Приемаше ги такива, каквито бяха, като през цялото време му беше жал за детето.

— Това писмо, да ти кажа, е чиста злоба и пълни глупости. Ако друг мъж е бил бащата на Джоана, Глена отдавна да го е избълвала, много преди раздялата. Било в пристъп на яд, било защото не можеше да пази тайна повече от два часа. А ако е пила, и две минути са много. Карл беше наясно с това. — Лицето на Макс помръкна. Той се наведе през масата. — Не ми е приятно да го кажа, ала ако е подозирал, че

Джоана не е негова плът и кръв, никога не би я държал под своя покрив. Щеше да я качи на самолета и да я прати на майка ѝ, без да му мигне окото.

— Това не го прави светец.

— Така е, но го прави неин баща.

— А сега имаме нещо специално за нашите зрители — отпрати сияйна усмивка към камерата Джон Джей. — Ако сте ни гледали тази седмица, знаете, че вече е в ход нашето състезание под мотото „Произведено в Америка“. Ние от „Пъргав ум“ ви разбираме и се вълнуваме заедно с всички вас, които сега сте пред телевизорите. За да спечелите така, както си седите у дома, достатъчно е само да гледате и отговаряте. Всеки ден през седмицата ви задаваме по един въпрос по време на шоуто. И ето, че настъпи денят да ви покажем какво е това, което можете да спечелите! — Той млъкна, за да даде възможност на говорителя да представи колите и условията на състезанието. Както се изискваше, публиката в студиото оживено ръкопляскаше. — На Четвърти юли — продължи приповдигнато Джон Джей, — един от вас, зрителите, ще спечели не един, а два луксозни автомобила! Нужно е само да отговорите на пет въпроса подред. Изпращайте своите отговори на адрес: За „Пъргав ум“, състезание „Произведено в Америка“, пощенска кутия 776. Бърбенк, Калифорния 91501. А сега... Днешният въпрос! — Последва драматична пауза, докато той вадеше запечатания плик от кутията. — Въпрос номер три. Как още се нарича американският главнокомандуващ? Напишете ни вашите отговори и не забравяйте утре да включите телевизионните си приемници, за да чуете следващия, четвърти въпрос. В края на седмицата името на един от вас, отговорил правилно на всички въпроси, ще бъде изтеглено чрез жребий. А сега да се върнем към нашата игра в студиото.

Джоана си погледна часовника. Чудеше се как ще издържи до края на записа. Вече изоставаха от графика заради един свръхвъодушевен зрител от публиката, който подсказваше отговорите по време на скоростния рунд. Наложиха се да спрат, да успокоят участниците и да започнат отначало с нов комплект въпроси. Обикновено се справяше с подобни проблеми в крачка, но от известно

време ходът ѝ беше нарушен и объркан. През последните няколко часа усилено се мъчеше отново да влезе в ритъм.

Когато поредният откъс свърши, тя почти изстена от облекчение. Разполагаше с петнадесет свободни минути, преди за започнат пак.

— Бет, трябва да се обадя по телефона. Ще ме извикаш, ако възникне нещо непредвидено.

Без да дочака отговор, побърза да излезе от залата. В дъното на коридора имаше малка стая, оборудвана с най-необходимото. Телефон, бюро и стол. Като използва и трите, Джоана позвъни в болницата. След като узна, че състоянието на Карл от „критично“ е преминало в графа „сериозно“, ѝ оставаха още десет минути. Разтърка очи и си мислеше за още една чаша кафе, когато вратата се отвори.

— Бет, ако не е въпрос на живот и смърт, отложи го за малко.

— Може и да е.

При гласа на Сам тя моментално се изпъна.

— А, здравей. Не те очаквах.

— Ти почти никога не ме очакваш — затвори той вратата зад себе си. — Как си?

— Горещо-долу.

— Баща ти?

— По-добре е. Смятат утре да го преместят от реанимацията.

— Хубаво. — Сам се приближи до бюрото и приседна на ръба. Изглежда я продължително. — Едвам се държиш на краката си, Джоана. Да те закарам вкъщи.

— Още не сме свършили и освен това обещах да се отбия в болницата, след като приключим записа.

— Добре, ще дойда с теб.

— Не, моля те. Няма нужда, а и днес не ставам за компания.

Той погледна надолу. Беше преплела и стиснала пръсти. Хвана ги и ги раздели.

— Опитваш да се откачиш ли от мен, Джоана?

— Не. Не знам... — Тя си пое дълбоко дъх. Ръцете ѝ лежаха отпуснати в неговите. — Сам, аз наистина съм ти много признателна за това, което направи за мен миналата нощ, повече, отколкото изобщо мога да изразя... Как ме слушаше, без да съдиш някого. Беше с мен, когато имах нужда, и никога няма да го забравя.

— Звучи като прощална целувка — измърмори той.

— Не, разбира се, че не. Но ти сега вече разбираш опасенията ми по отношение на нашата връзка. Опасенията ми, че нищо няма да излезе.

— Сигурно съм безкрайно глупав, защото не разбирам. Това, което наистина разбирам, е, че се страхуваш. Джоана, налага се да поговорим.

— Трябва да се връщам. Има само още няколко минути.

— Седни! — нареди Сам, щом тя понечи да стане. Можеше и да не обърне внимание на заповедта, но погледът му я върна на мястото ѝ. — Ще се постарая да бъда кратък. Във всеки случай, времето сега е или благословия, или проклятие. Вдругиден заминавам за началото на снимките.

— А-а. — Джоана направи опит да се усмихне. — Ами, чудесно. Знам, че нямаш търпение да започнеш.

— Няма да ме има три седмици, вероятно и повече. Не ми е възможно да отлагам.

— Естествено, че не. Надявам се... Ами надявам се да ми съобщиш как върви.

— Джоана, искам да дойдеш с мен.

— Моля?

— Казах, че искам да дойдеш с мен.

— Аз... Аз не мога. Как така? Нали имам работа и...

— Не те карам да правиш избор между работата си и нас. Както и не очаквам ти да искаш от мен подобно нещо.

— Не, естествено. Разбира се, че не бих го направила.

— Ще ми се да вярвам, че наистина мислиш така. — Той замълча за миг, като се взря изпитателно в лицето ѝ. — Сценарият, който Макс ми прати... Искам да го направя.

— Длъжен си да го направиш. Идеален е за теб.

— Може би, но искам да зная дали е идеален и за теб. Баща ти ще е продуцент.

— О! — Тя сведе поглед. Ръцете ѝ още лежаха в неговите. — Е, в такъв случай разполагаш с най-доброто.

— Искам да зная на теб какво ще ти е, Джоана. Как ще се чувстваш ти.

— Този въпрос по-скоро се отнася за теб.

— Не и този път. Не ме карай насила да ти измъквам думите.

— Виж, Сам, решенията, свързани с работата ти, трябва да бъдат лично твои, ала ще ти кажа само, че ще постъпиш адски глупаво, ако изпуснеш възможността да работиш с Макс и „Патърсън Продакшънс“. Сценарият сякаш е писан специално за теб и ще съм крайно разочарована, ако не те видя във филма.

— Както винаги разумна.

— Дано е така.

— Тогава прояви същия разум и по отношение на следното. Взимаш си няколко дни отпуск и идваш с мен. — Преди да бе възразила, той продължи: — Имаш кадърен екип, Джоана. С очите си ги видях как работят. Знаеш, че и сами ще се справят за седмица-две.

— Предполагам, но не и така, без всякакво предупреждение. Освен това баща ми...

Тя не довърши. Можеха навярно да бъдат изтъкнати още дузина причини, ала всички те ѝ се изплъзваха, преди да ги бе уловила.

— Добре. Остани тогава седмица, за да си сигурна, че нещата в студиото ще са тип-топ и че баща ти се оправя. После хвани самолета за Източното крайбрежие и ела при мен.

— Защо?

— Чудех се кога ще попиташ. — Сам бръкна в джоба си и извади кутийка. През живота си беше правил много неща, воден от моментен порив. Случаят сега не беше такъв. Беше обмислял нещата много внимателно и всеки път стигаше до един и същи извод. Имаше нужда от нея. — Подобни неща обикновено говорят сами за себе си. — Отвори капачето, взе ръката ѝ и постави кутийката върху дланта ѝ. — Искам да се омъжиш за мен.

Джоана се вторачи в единствения, безупречен диамант на пръстена. Камъкът беше гравирен семпло, правоъгълен, класически. За такъв пръстен си мечтаят девойките, когато фантазират за рицари на коне и замъци в небесата.

— Не мога.

— Какво не можеш?

— Да се омъжа за теб. Знаеш, че не мога. Нямах представа, че си мислел за такова нещо.

— Нито пък аз. До днес. Когато Марв ми се обади, разбрах, че имам две възможности. Да замина и да се пържа на бавен огън или да

предприема нещо и да те оставя ти да се пържиш. — Той докосна леко косата ѝ. — Убеден съм в това, което правя, Джоана.

— Извинявай — протегна му тя обратно кутийката. Когато Сам не я взе, Джоана я остави върху бюрото. — Не искам да те наранявам, ти го знаеш. Точно затова не мога.

— Вече е време да свалиш част от бремето, което непрекъснато носиш, Джоана. — Той стана и я изправи. — И двамата знаем, че това, което е между нас, не се среща всеки ден. Може да си мислиш, че ми правиш услуга, като ме отблъскваш, но грешиш. Страшно грешиш. — Наведе се и я целуна. Пръстите му се заровиха в косите ѝ. Нямаше сили да му откаже, на себе си също. Вдигна ръце и го прегърна, макар в главата ѝ да кръжаха безброй въпроси. — Вярваш ли като ти казвам, че те обичам? — попита я.

— Да. — Прегърна го още по-силно и зарови лице на гърдите му. Вдиша дълбоко миризмата му. — Сам, не ми се иска да заминаваш. Зная, че трябва и зная колко ще ми липсваш, ала не мога да ти дам това, което искаш. Ако можех... Само ако можех, ти щеше да си единственият, на когото бих го дала.

Той не се бе надявал да чуе дори толкова. Друг на негово място щеше да се обезсърчи, но Сам се беше сблъсквал с толкова много стени в живота си, че една в повече не можеше да го спре. Особено пък откакто твърдо си науми да бутне тази, последната, да я срине тухла по тухла.

Допря устни до слепоочието ѝ.

— Вече зная какво ми е нужно и какво искам. — Отдръпна я леко, за да надзърне в очите ѝ. — По-добре започни да мислиш за себе си, Джоана. За това, което на теб ти е нужно и което ти искаш. Само ти. Достатъчно си умна и, струва ми се, скоро сама ще стигнеш до отговора. — Целуна я така, че я остави без дъх. — Обаждай ми се.

Когато той си тръгна, тя нямаше сили за нищо, освен да рухне на стола. Записът започваше, ала Джоана продължи да седи, вперила поглед в пръстена, който ѝ остави.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше ѝ изиграл номер. Постави ѝ уловка. Джоана го съзнаваше и макар да се стараяше да не налага въдицата, вече се беше закачила на нея. Замина преди две седмици, а още не ѝ бе позвънил нито веднъж.

Но пък имаше цветя.

Пристигаха всяка вечер. Един път лалета, друг път орхидеи. Не можеше да влезе в нито една стая на къщата, без да се сети за него. След първата седмица започнаха да пристигат в офиса ѝ — малка китка теменужки или огромен букет чайни рози. Дори там не можеше да се отърве от мисълта за него.

Определено играеше, при това нечестно.

Разбира се, че нямаше да се омъжи за него. Исклучено. Не вярваше, че хората могат да се обичат, уважават и ценят цял живот. Каза му го и много съжеляваше за това, ала нямаше намерение да си промени решението.

Какво, като носеше пръстена със себе си — просто го пазеше, това е. Дори не го бе вадила от кутийката. Е, не повече от два-три пъти.

Беше доволна, че в момента бе затрупана с работа и бе непрекъснато заета. Не ѝ оставаше много време да изпада в униние и да тъгува. Ако не се брояха дългите и самотни нощи, когато се слушваше за телефона.

Каза ѝ да му се обажда, а не спомена къде ще отседне. Ако искаше, би могла много лесно да разбере. И така се случи, че след няколко дискретни запитвания името и адресът на хотела се озоваха в ръцете ѝ, но това съвсем не значеше, че щеше да вземе да му звъни. Ако го направеше, той щеше да разбере, че си бе дала труд — да бе, голям труд — за да го открие.

После щеше да му стане ясно, че не само бе ухапала примамката, ами я бе нагълтала цялата.

Към края на втората седмица му беше бясна. Натика я в ъгъла, приклеци я там и после си тръгна, оставяйки я като в клопка. Човек не

предлага на една жена да се омъжи за него, като ѝ пуска пръстен в ръката, а след това се изпарява.

Веднъж ѝ хрумна да му препрати пръстена по пощата. Беше в три часа през нощта на петнадесетия ден. Въртя се в леглото и удря няколко пъти с яростно задоволство възглавницата, като се кълнеше да изпълни този замисъл в първия миг, щом отворят пощата на сутринта.

Така и щеше да направи, без съмнение, ако не закъсняваше за работа. После ѝ се наложи да отиде на един делови обяд, имаше и друга среща, и така до шест и половина не можа да намери пет свободни минути. Следващото ѝ решение беше, че изпрацането по пощата не бе удачно. Много по-учтиво и любезно щеше да е да му го хвърли в лицето, когато се върне в града.

Просто беше неин лош късмет, че същия този ден Сам изпрати незабравки. Които на всичкото отгоре бяха любимите ѝ.

С настъпването на третата седмица тя беше съкрушена. Озадачените погледи от страна на екипа ѝ бяха напълно заслужени. В понеделник припираше всички със записа, сумтеше и мърмореше недоволено при всяка пречка и непредвидено прекъсване. Оправданието ѝ беше, че бе обещала да занесе копие на баща си същата вечер.

Не че той особено се интересуваше от шоуто, ала принудителното бездействие не му понасяше. Желанието му за живот обаче беше достатъчно силно, за да следва указанията на доктора, което от своя страна не означаваше, че не може да изгледа всичко, в което „Патърсън Продакшънс“ имаше участие.

Джоана чакаше нетърпеливо да ѝ направят копие от записа, като крачеше напред-назад по сцената и си играеше с кутийката в джоба.

— Ето ти ги — усмихна се пресилено Бетани. — Постарай се да не им ръмжиш по пътя.

Касетите потънаха в дълбоката чанта на Джоана.

— Утре ми трябваш в девет. Ще порботим преди началото на записа.

— Както кажеш — отвърна Бетани.

Прекалено ведрият ѝ тон накара Джоана да присвие очи.

— Проблем ли имаш?

— Аз? — Самата невинност, Бетани се ококори широко. — Не, аз не. Е, малко нещо гърба.

— Гърба ли? Какво ти е на гърба?

— А, нищо особено. Винаги малко ме наболява, когато ме шибат с камшик.

Джоана отвори уста, после я затвори и изсумтя.

— Извинявай. Малко съм изнервена.

— Съвсем малко, една минутка. Странна работа, ако някой ми изпращаше всеки ден цветя, седмици наред, щях да съм малко по-жизнерадостна.

— Сигурно си въобразява, че това е достатъчно, за да ме върти на пръста си.

— Има и по-лоши начини за хлътване. Не, забрави, че съм го казала — добави Бетани веднага и вдигна ръка. — Няма нищо по-кошмарно от кошница розови лилии. Човекът явно е гадняр.

За първи път от дни насам Джоана се усмихна.

— Чудесен е.

Усмивката потвърди това, което намръщената ѝ физиономия вече беше разкрила.

— Липсва ли ти? — попита Бетани.

— Да, липсва ми. Точно както бе предполагал.

Бетани гледаше на любовта по най-трезв начин.

— Знаеш ли, Джоана, разстоянието от Западното до Източното крайбрежие е същото, както от изток на запад.

Тя вече бе мислила дали да не отиде. Не че смяташе, а беше мислила по въпроса.

— Не, не мога. — Напипа кутийката в джоба си. — Няма да е честно спрямо него.

— Понеже?

— Понеже няма... Не мога... — Водена от внезапен подтик, извади кутийката и я отвори. — Заради това.

— Господи! — ахна Бетани. — Леле, Боже... — успя да отрони и в ушите ѝ вече зазвуча сватбеният марш. — Честито, най-добри пожелания, бон воаяж! Къде е бутилката шампанско?

— Не съм приела. И не възнамерявам. Казах му го.

— Тогава защо пръстенът е у теб?

При този съвършено справедлив въпрос Джоана само се навъси и втренчи поглед в диаманта, който проблесна, сякаш ѝ намигаше.

— Сложи ми го в ръката и си тръгна.

— Романтичен хитрец, а?

— Ами, не точно... Приблизително — отсъди накрая. — Беше по-скоро ултиматум, отколкото предложение, но както и да е, аз му казах „не“.

На Бетани историята й звучеше прекрасно. Като приказка.

— Значи ти просто реши да походиш с пръстена в джоба си някой и друг ден.

— Не, аз... — Нужно й беше правдоподобно обяснение. — Искях да ми е под ръка, за да мога да му го върна.

Бетани обмисли чутото, после наклони глава.

— Мисля, че това е първата, ала най-опасната лъжа, която съм чувала от теб.

— Не зная защо го нося още. — Джоана затвори рязко кутийката и я върна в джоба. — Няма никакво значение.

— Разбира се, никога не съм смятала, че предложенията за женитба и великолепните годежни пръстени са нещо вълнуващо. — Бетани сложи ръка на рамото й. — Слушай, защо не дойдеш на себе си?

— Не вярвам в брака.

— Все едно да не вярваш в Дядо Коледа. — Джоана повдигна вежда, а Бетани поклати глава. — Само не ми казвай, че и в него не вярваш. Може и да е измислица, но го е имало и ще го има.

Беше трудно да спори с подобна логика. А и се чувстваше твърде омаломощена, за да опитва.

— Ще говорим за състоятелността на това твърдение друг път. Сега трябва да занеса касетите. — Двете с Бетани тръгнаха да излизат. — Бих искала да запазиш чутото за себе си.

— Ще отиде с мен в гроба.

— Хубаво ми е с теб — засмя се Джоана. — Ще ми мъчно да те загубя.

— Уволнена ли съм?

— Рано или късно ти ще ме уволниш. Няма дълго да се задоволяваш да си нечий асистент. — Навън Джоана вдиша дълбоко. Колко неща се бяха променили, откакто преди време излязоха заедно с Бетани от студиото и разговаряха. — Като не намесваме Дядо Коледа в тая работа, ти вярваш ли в брака, Бет?

— Аз просто съм едно старомодно девойче със здрави устои. А-ха, вярвам в брака, доколкото двама души желаят да вложат в него по-

голямата и по-добра част от себе си.

— Знаеш ли какви са шансовете на един брак в този град?

— Мижави. Ала в играта има и печеливши. До утре.

— Лека нощ, Бет.

На път към Бевърли Хилс главата ѝ бръмна от размисли. Не че успя да си изясни много неща, защото всяка мисъл неизменно кръжеше около Сам. Започна да разбира, че това така и ще бъде, независимо дали бе със или без него.

Външната порта беше заключена, както винаги. Пресегна се и натисна копчето на домофона. Изчака икономът да се обади и след като отговори на въпроса му кой е, двете крила безшумно се разтвориха. Подкара по алеята. Нищо не събуди детските ѝ спомени. Гледаше на имението с очите на възрастен. Вероятно винаги така бе правила. Къщата беше впечатляваща — бели колони, тераси, балкони. Отвън слабо се бе променила от времето на най-първите ѝ спомени.

Интериорът периодично претърпяваше основни промени в зависимост от стопанката си. Майка ѝ предпочиташе по-женствен и изящен стил. Дарлийн беше избрала художествено модернистичния, чак до електрическите ключове на осветлението. Последната стопанка се спря на показно изискания. Не след дълго и Тони щеше да сложи своя отпечатък върху наредбата.

Преди още да изкачи широката вита стълба, вратата ѝ отвори прислужничка в сиво униформено облекло.

— Добър вечер, госпожице Патърсън.

— Добър вечер. Господин Патърсън очаква ли ме?

— Той и госпожица Дюмон са в дневната.

— Благодаря.

Джоана прекоси лъскавите плочки и заобиколи езерцето с рибките, направено по хрумване на последната съпруга на баща ѝ. Завари го в тъмносин смокинг, със здрав вид и във видимо раздражително настроение. Тони се беше излегла лениво върху дивана срещу него с чаша вино в ръка и прелистваше списание. Джоана едва не се засмя, като видя, че бе за домашно обзавеждане.

— Очаквах те преди час — подзе Карл без предисловия.

— Късно свършихме. — Тя извади касетите от чантата си и ги остави на масичката до него. — Изглеждаш добре.

— Нищо ми няма.

— Карл е малко отегчен — надигна се Тони до седнало положение. Беше облечена в копринена пижама с цвят на зрели праскови. Нацупеното ѝ лице не разваляше впечатлението. — Може би ти ще го забавляваш по-добре от мен.

Стана и грациозно излезе от стаята.

Джоана изви вежда.

— В неподходящ момент ли идвам?

— Не.

Карл се изправи тежко и се насочи към бара. Джоана преглътна възражението си и с облекчение видя, че си налива газирана вода.

— Искаш ли нещо? — попита я.

— Не, благодаря. Не мога да стоя дълго.

Той с неохота изстиска лимон в чашата.

— Предполагах, че ще останеш, докато изгледам записите.

— Аз не съм ти нужна за тази цел.

Иска компания, разбра тя. Спомни си колко стар и самотен изглеждаше в болницата и омекна.

— Мога да ги пусна и да ти отговоря, ако имаш въпроси към един-два от първите откъси.

— Гледал съм и предишни предавания, Джоана. Съмнявам се да имам въпроси към собственото си шоу.

— Да. — Тя взе чантата си, която току-що бе сложила на стола. — В такъв случай ще те оставя.

— Джоана... — Карл се покашля, върна се на мястото си и пак седна. — Добре си се справила.

Този път и двете ѝ вежди се повдигнаха.

— Благодаря.

Отново остави чантата и погледна часовника си.

— Ако имаш някакъв проклет ангажимент, хайде тръгвай.

— Всъщност не, просто засичах времето. Тъй като за първи път в живота ми получавам за нещо одобрение от теб, исках да запомня точния час на събитието.

— Не е нужно да си язвителна.

— Може би не е.

Тя прекоси стаята и седна. Седеше обаче на ръба на стола. Никога не се бе чувствала удобно в неговата къща.

— Радвам се, че така бързо се възстановяваш. Ако те интересува, мога да ти пратя утрешните записи за вечерното шоу. Наградата в скоростния тур е пътуване за двама до Пуерто Вайарта. — Той само изсумтя. Джоана скръсти ръце и продължи: — Ако състезателят стигне до победния кръг и успее да отговори на всички въпроси сам, без допитване до партньора си, печели лека кола. Тази седмица е „Седан“. С четири врати.

— Не ме вълнуват наградите.

— Така и предполагам, но е възможно да имаш различно виждане за някои подробности или пък да забележиш някой недостатък, докато го гледаш. Сигурна съм и сам знаеш, че тук ти можеш да свършиш много повече, отколкото други в студиото.

— Няма да стоя тук вечно.

— Не ще и дума.

Да, много скоро Карл пак щеше да се върне към работата си и щеше да подкара с пълна пара. Навярно сега бе моментът, само сега.

— Преди да си тръгна, искам да те попитам нещо.

— Ако се отнася до новото пилотно издание, вече съм го гледал и го одобрявам.

— Не, лично е. — Той седеше, хванал с две ръце чашата. Да се лиши от алкохола не му струваше кой знае какво, ала трудно я караше без пурите си. Вместо отговор само ѝ кимна да продължи. — Защо искаш да се ожениш за Тони Дюмон?

Колкото до Карл, въпросът беше извън всякакви правила. Никой не задаваше въпроси за постъпките и подбудите му.

— Бих казал, че това засяга мен и Тони. Ако се чувстваш неудобно поради разликата във възрастта...

— Едва ли за мен има някакво значение, ако ще тази разлика да беше двойно по-голяма, отколкото е — отвърна Джоана. — Просто съм любопитна.

— Женя се за нея, защото искам.

Тя го съзерцава известно време. Може би за него нещата наистина стояха така просто. Аз искам, правя, взимам.

— Възнамеряваш ли да останеш женен за нея?

— Дотогава, докато това ни устройва и двамата.

Джоана се усмихна леко и кимна. Това поне бе една неукрасена истина.

— Защо се ожени за майка ми?

Ако първият въпрос го изненада, този го лиши от дар слово. Вторачен в нея, забеляза приликата, на която никога не бе обръщал внимание. Но в нейното лице имаше повече характер. Повече смелост.

— За какво ти е това сега? Никога преди не си ме питала за нея.

— Може би е трябвало. Започнахме този разговор още когато ти беше в болницата, ала мисля, че тогава не бях готова. Сега ми предстои да взема решение и не мога да го направя, докато не проумея някои неща по-добре. Обичаше ли я?

— Разбира се. Тя беше красива, очарователна. И двамата правехме кариера. Нямаше мъж, който да познаваше Глена по онова време и да не я обичаше.

Джоана не откри в тези отговори причина за любов и вяност.

— Но ти си единственият, който се ожени за нея. И който се разведе.

— Този брак беше грешка — отвърна той, почувствал се изведнъж неловко. — И двамата го разбрахме още преди да изтече първата година. Не че не изпитвахме влечение един към друг. Както казах, тя беше красива, много изящна. Ти приличаш на нея. — Чашата спря по средата на пътя към устата му, щом видя изражението на Джоана. Навярно никога не бе бил любещ баща, ала винаги бе бил проникателен човек. — Ако те притеснява здравето ѝ, не се безпокой. Глена винаги е била лабилна. Пиенето само задълбочи нещата, но у теб подобно нещо не съм забелязвал. Повярвай, специално съм следил.

— Така ли? — промълви Джоана.

— Ти никога не си била човек на крайностите — продължи Карл. — Явно си наследила достатъчно и от мен, което компенсира другото.

— Така ли? — Този път гласът ѝ беше твърд и безстрастен. — Винаги съм се чудила какво и дали изобщо съм наследила нещо от теб.

Погледът му беше толкова озадачен, че не можеше да го заподозре в преструвка.

— Нали и ти си продуцент? Добър при това. Все пак говори нещо. Хората от рода Патърсън са силни, практични. Амбициозни. Сега, като се замисля, бих казал, че си се метнала на моята баба. Тя беше такава дейна, не стоеше със скръстени ръце да гледа как светът върви край нея. Косата също от нея си взела — отсъди, след като за първи път от години се вгледа в дъщеря си.

Малко замаяна, Джоана вдигна ръка към косата си.

— От твоята баба?

— Не е от майка ти — отвърна той с кисела усмивка. — Нейната беше дело на фризьора. Една от най-високо ценените ѝ тайни. Истинската беше кафява, кафеникава. Бог е свидетел, че и предприемчивостта не си взела от нея. Това у теб е от рода на Патърсън.

Не го каза с гордост, а просто събщи факта.

Значи Карл все пак бе неин баща. Джоана седеше и чакаше да усети прилив на чувства. Не се появиха и тя въздъхна. Нищо не се беше променило. Или пък, може би, всичко.

— Искам да ми разкажеш някой ден за нея. За баба ти. — Стана и този път на сериозно погледна часовника си. — Наистина трябва да тръгвам. Заминавам. Би трябвало всичко да върви гладко и без мен няколко дни.

— Заминаваш ли? Кога?

— Тази вечер.

Хвана последния самолет. Преди последното повикване ѝ остана време колкото да позвъни на Бетани и да ѝ даде бързи и не съвсем свързани наставления относно утрешната работа и грижите за котето. Бетани бе извадена от дълбок сън, ала на нея можеше да се разчита.

Пристегната с колана, Джоана гледаше светлините на Лос Анджелис под себе си и всички убеждения, с които бе живяла досега, оставаха като тях назад. Беше предприела стъпка, най-голямата в живота си, без дори да бе сигурна дали ще улучи здрава почва под краката си.

Някъде над Невада задрема, а над Ню Мексико се събуди, обзета от дива паника. Какво, за Бога, прави? Тръгнала е да прекосява хиляди километри с нищо друго, освен една четка за зъби в чантата си. Не ѝ беше в характера да върши нещо, без да го планира предварително, без да го е включила в списъка си. Утре имат запис. Кой щеше да следи за детайлите, да надзирава екипа? Кой щеше да се разправя с Джон Джей?

Някой друг, рече си. Веднъж това просто щеше да е някой друг.

Летеше от запад на изток в полусън, като ту се унасяше, ту се сепваше и се питаше дали не си бе загубила ума. В Хюстън самообладанието почти напълно я напусна, но тя смени самолета и втори път се озова във въздуха, решила да издържи докрай.

Вероятно не постъпваше разумно, ала всеки имаше право да е импулсивен поне един път. Дори ако после цял живот щеше да се разкайва.

Както бе сигурна, че щеше да е в нейния случай.

Пристигна в Балтимор на зазоряване. Залата на летището беше пуста, с изключение на няколко клюмащи пътници, които чакаха връзка. В Мериленд времето беше хладно и сакото ѝ свърши работа. Беше със същия бледорозов костюм, който облече онази далечна сутрин, когато разсъдъкът ѝ още бе на мястото си. Небето, покрито с надвиснали оловни облаци, обещавахе дъжд. Джоана се качи в едно такси и каза на шофьора името на хотела.

Това е, рече си. Притвори очи, за да не вижда непознатия пейзаж. Това малко ѝ помогна да не си представя, че бе на другия край на страната. В Лос Анджелис хората бяха още в леглата си, прегърнали възглавницата, далеч от утрото, а тук вече се събуждаха и се готвеха да посрещнат деня. Тя също се готвеше.

Плати на шофьора и се помъчи да не мисли. Щом влезе във фойето, дъждът започна.

Апартамент 621. Поне знаеше номера, та си спести неудобството да пита на рецепцията и да убеждава служителя, че не бе някоя от почитателките на филмовата звезда. Стисна дръжките на чантата и се качи в асансьора, който я отведе на шестия етаж. Дотук лесно. Дори успя да измине дългия коридор.

Спря пред неговата врата и я загледа втренчено.

Ами какво щеше да стане, ако не искаше да я вижда тук? Ами ако не бе сам? В крайна сметка, Джоана нямаше никакви права върху него, не му бе давала никакви обещания. А неговите отказа да приеме, дори да ги чуе. Той беше свободен да... Да прави каквото си иска и с когото си иска.

Убедена, че не би могла да го понесе, тя се обърна и се отдалечи на две крачки от вратата.

Това е глупаво, каза си. Прекара часове във въздуха, пропътува хиляди километри и сега нямаше смелост да почука на една врата.

Изпъна рамене, вирна брадичка и пак застана отпред. Събра кураж и почука. Стомахът я присви и Джоана машинално бръкна в джоба си за хапчетата. Пръстите ѝ напипаха мекото кадифе на кутийката. Почука отново.

Сам се събуди и изруга наум. Бяха работили до два часа посред нощ и едва бе имал сили да се съблече, преди да рухне на леглото. А сага проклетият помощник-режисьор вече му думкаше на вратата. Всеки идиот би се сетил, че в този дъжд не могат да снимат никой от предвидените епизоди.

Сънен, като едва се държеше на краката си, но обзет от желание за мъст, той дръпна горния чаршаф и го омота около себе си. Спъна се в края му, изруга отново и отвори.

— Дяволите да те...

Втреци се и устата му пресъхна. Сигурно сънуваше. С Джоана ги делеше цял континент. Сега тя още спеше, сгушена под завивките. След това видя как устните ѝ трепнаха, преди да подхване със запъване някакво извинение.

— Извинявай, че те събудих. Би трябвало да... Да изчакам. Да се обадя...

Да не идвам, помисли си отчаяно.

После всякакви мисли отлетяха, защото Сам я вмъкна вътре, вратата хлопна и Джоана се озова притисната гърбом, а устата ѝ в плен на неговата.

— Не казвай и дума — заповяда ѝ, когато тя си пое дъх. — Нито дума. Още не.

И бездруго бе невъзможно да говори. Повлече я през дневната, като събличаше пътлом сакото ѝ и се бореше с копчетата на блузата. Джоана се засмя гърлено и дръпна чаршафа. Той остана зад тях като разпенен бял поток.

Полата ѝ се свлече надолу по бедрата. Докато ръцете му шареха по тялото ѝ, тя изу едната обувка. Преди да влязат в спалнята, успя да се отърве и от другата.

Сам дори не се беше разсънил напълно, когато паднаха върху леглото.

Джоана е тук. Насън или наяве, ала бе тук. Кожата ѝ под ръцете му бе все така мека, все тъй уханна. Устните ѝ, разтворени за неговите, имаха същия неповторим вкус, който носеше в себе си от последния

път, когато ги опита. Въздишката ѝ, когато обви ръце около него, му каза всичко, което искаше да чуе.

Прегърнати, те се претърколиха върху разбърканото легло, а навън дъждът се усилваше и тежко тропаше по прозорците.

Правилно направи, че дойде. Каквото и да бе било преди, каквото и да се случеше за в бъдеще, тя имаше право на този миг. Да го изживее заедно с него. Без въпроси, без оправдания и обяснения, само тази радост, която бързо и неудържимо прерастваше в замайващо удоволствие.

В пълно съзвучие, телом и духом, двамата заедно тръгнаха да изкачват шеметните висини на това удоволствие...

Лежаха отпуснати в прегръдките си, когато се разнесе първата гръмотевица. Или може би бе имало много други, които така и не бяха чули. Нека навън бурята бушува над града, те бяха заедно, сами и влюбени. Понякога това бе наистина единственото, което имаше значение.

Главата ѝ лежеше върху рамото му, а под ръката си усещаше ударите на сърцето му, които постепенно се укротяваха. В стаята бе мрачно, но никога в живота ѝ не бе имало по-прекрасна сутрин.

— Само минаваш ли оттук? — попита той.

Джоана разпери пръсти и, загледана в тях, ги плъзна по гърдите му.

— Имам спешна и неотложна работа на Източното крайбрежие.

— Ясно. — Или поне смяташе да го изясни, ала това можеше и да почака. — За подбор на участници ли?

— Не точно. — Самообладанието ѝ започна да се възвръща. — Доколкото разбирам, днес нямаш ранни снимки.

— Ако продължава да вали, дай Боже, изобщо няма да снимаме днес. — Бавно, сякаш разполагаше с цялото време на този свят, той се протегна. — Епизодите са във Вътрешния залив. Страхотно място. Най-хубавите раци, които съм ял. — Той вече си представяше как щеше да я разведе да ѝ го покаже. — С това приключваме тук.

Тя нацупи устни, което никога не си беше позволявала.

— Минаха малко повече от три седмици.

— Съвсем малко.

— Предполагам си бил твърде зает, за да се обадиш и да ми разкажеш как вървят нещата.

— Не.

— Не?

Джоана се подпря на лакът и го погледна с навъсено недоумение.

— Не, не бях толкова зает, та да не мога да се обадя. Просто не се обадих.

— А-ха... Ясно.

Тя се надигна, но в следващия миг се озова притисната по гръб.

— Надявам се, не смяташ да излизаш от тази стая — надвеси се той над нея.

— Казах ти, че имам работа.

— Вярно, каза ми. А съвпадение ли е, че имаш работа в Балтимор и просто случайно си отседнала в същия хотел и... Очевидно в моята стая?

— Не съм отседнала.

Той нежно захапа долната ѝ устна.

— Защо дойде, Джоана?

— Предпочитам да не го обсъждаме — отвърна тя сковано. — Искам си дрехите.

— Разбира се. Ще ти ги донеса.

Той се отпрати към дневната, като я остави под съмнителното прикритие на възглавницата. Щом се върна с костюма ѝ, стиснат на топка в ръката му, Джоана понечи да стане. Можа само да зяпне и така си остана със зееща уста, когато Сам отвори прозореца и го хвърли навън.

— Какво правиш, по дяволите? — Забравила възглавницата, тя рипна и изтича до прозореца. — Изхвърли ми единствените дрехи! — гледаше го смаяна. — Изхвърли ги през прозореца!

— Така излиза.

— Ти какво, побърка ли се? Долятах тук само с един костюм на гърба си и сега той лежи шест етажа по-долу, целият нахиснат от дъжда. Нямам какво друго да облека, освен обувките.

— На това разчитах. Стори ми се най-добрият начин да те задържа.

— Не, ти наистина си напълно откачил! — Джоана се надвеси през прозореца, спомни си, че бе гола и рухна отчаяно на леглото. — И какво ще правя сега?

— Ами... Пак ще ти дам назаем една от моите ризи. — Заповядай, избери си — посочи към гардероба. — Така и така си там, подхвърли и на мен едни джинси. Трудно ми е да разговарям с теб сериозно, когато нямаш нищо върху себе си, освен усмивката.

— Не се усмихвам — процеди тя и му протегна чифт джинси. — Това беше най-хубавия ми костюм и... — Пръстите ѝ замръзнаха върху копчетата на ризата, която бе облякла. — О, Господи! О, мили Боже, в сакото е! Държах го в сакото!

Джоана се спусна с полуразкопчана риза към вратата. Сам едва успя да я хване, преди да бе излетяла във от стаята.

— Не смятам, че си подходящо облечена за разходка, Джоана. Не че и така не изглеждаш страхотно. Напротив, толкова страхотно, че ми се ще да ми върнеш ризата.

— Ще престанеш ли да се правиш на идиот? — опита се тя да го отблъсне, ала срещна твърда съпротива. — Ти го изхвърли през прозореца! Не мога да повярвам, че си такъв кръгъл глупак. Изхвърли ми пръстена през прозореца!

— Чий пръстен?

— Моят пръстен, онзи, който ти ми даде. О, Божичко! — Джоана се провря под ръката му и пак изтича до прозореца. — Някой ще го вземе.

— Кое, костюма ти?

— Не, не ми пука за костюма! По дяволите костюма! Искам си пръстена!

— Добре. Ето ти го. — Сам го свали от кутрето си и ѝ го протегна. — Кутийката изглежда е паднала от джоба ти, когато... Когато ти казвах здрасти.

Джоана извика радостно и посегна да го грабне, преди да се усети, че бе изиграна.

— Дяволите да те вземат, Сам! През цялото време е бил у теб, а ме остави да се тръшкам.

— Беше ми приятно да разбера, че държиш на него. — Той го протегна. — Ще ми позволиш ли да ти го сложа?

— Можеш да го вземаш и...

— Готов съм да изслушам всякакви предложения.

После ѝ се усмихна по един свършено нечестен начин. Дори ядът ѝ се стопи.

— Искам да седнем за малко — отпусна се тя на леглото. Беше пристигнала с определена цел и трябваше да довърши започнатото. — Дойдох да се видя с теб.

— Ами? Сериозно?

— Не си прави майтап.

— Добре — настани се Сам редом и праметна ръка през раменете ѝ. — В такъв случай мога да ти призная, че, снимки, не снимки, аз щях да се отправя обратно, ако не беше дошла или позвънила по телефона през следващите двадесет и четири часа.

— И ти не ми се обади.

— Така е, не ти се обадох, защото и двамата знаехме, че ти си на ход. Надявам се да си страдала не по-малко от мен. — Той докосна с устни косата ѝ. — Та, значи, за какво става дума?

— Искам да ти кажа, че говорих с баща си миналата вечер. — Джоана извъртя глава, за да го погледне. — Той наистина е мой баща.

Сам нежно махна косата от лицето ѝ.

— Всичко наред ли е сега?

— Не е като приказка с щастлив завършек, където накрая всички яли, пили и се веселили, но, общо взето, е наред. Едва ли някога ще бъдем близки, ала сега мога да приема това по-спокойно. Не приличам нито на него, нито на майка си. Отне ми толкова години, за да осъзная, че това всъщност е добре.

Той отново я целуна по косата, зарадван от усещането за близост помежду им.

— Можех и аз да ти го кажа, ако имаше желание да ме изслушаш.

— Сега вече съм в състояние да слушам, след като сама съм се убедила. — Тя си пое дълбоко дъх и хвана ръцете му. — Трябва да те попитам нещо, Сам. Това е, така да се каже, въпросът за излъчване на крайния победител.

— Работя по-добре под напрежение.

Джоана остана сериозна.

— Защо искаш да се ожениш за мен?

— Това ли било? — повдигна той вежди, после се разсмя и я прегърна. — Очаквах да ми зададеш някой по-труден. Искам да се ожения за теб, защото те обичам и си ми нужна в живота. Той напълно се промени, откакто ти влезе в него.

— А утре?

— Въпрос от две части — измърмори Сам. — Мога да ти обещавам всичко. — Отдръпна я, за да я целуне по бузата, после по веждата, по устните. — Бих желал да съществуват някакви гаранции, но такива няма. Само мога да ти кажа, че когато мисля за утре, за десет години от утре нататък, не си ги представям без теб.

Не би могъл да го каже по-хубаво, помисли тя и прокара ръка по лицето му. Да, не съществуваха гаранции, ала те двамата имаха шанс. Добър шанс.

— Може ли да те попитам още нещо?

— Стига накрая и аз да получа един отговор.

— Вярваш ли в Дядо Коледа?

Кое то бе чудесно, повече от чудесно, че той дори не се поколеба.

— Естествено. Нима има някой, който да не вярва?

Сега Джоана се усмихна. Широко.

— Обичам те, Сам.

— Ето това е отговорът, който ми беше нужен.

— Ти май спечели. — Тя протегна ръка и той й сложи пръстена.

Прилегна й, сякаш винаги там му бе било мястото. — Изглежда и двамата спечелихме.

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Играй, за да спечелиш

Преводач: Елена Кънчева

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Коломбина прес“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2001

Тип: роман

Националност: американска

ISBN: 954-706-088-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2455>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.